Editura
Herg Benet
Drumurile amanților
de Corina Ozon
A cincea carte din seria Amanții

CORINA OZON

DRUMURILE AMANȚILOR

Editura Herg Benet, 2018

Versiune ebook: v1.0, iunie 2020

1. AMANTA ȘI PROBLEMELE DIN PARADIS

M-am mutat cu Mircea și stăm ca doi studenți, în chirie, într-un cartier de tot rahatul. Ce-i drept, apartamentul e mișto, are o terasă de toată frumusețea, dar, când ies și aud manelele vecinilor de deasupra, regret garsoniera mătușă-mii. Nu era ea prea mare și nici în vreun cartier select, dar măcar erau vecini mai simțiți. Doar babele alea curioase cu cine mi-o trag mai stricau peisajul. Dar la etajul unu era un tip care dădea muzica simfonică tare. Păi, era parfum Beethoven fată de ce mi-aud urechile acum! Mi-e dor de Beethoven. Mircea mi-a zis că-s tâmpită. Îl fac și eu tâmpit, dar nu mai e de drag, ca înainte, uneori chiar mă scoate din sărite. Păi, am înțeles, are copii, trebuie să meargă pe la ei, dar de ce mama mă-sii trebuie să-i facă și cumpărăturile lui Teo? Ea ce are?

E scutită de doctor? Și nu e doar asta. Când ne e și nouă mai bine, sună ea cu câte o aiureală, doar să dea un semnal că e prezentă. Ba că băiatul nu rezolvă la matematică, ba că fata nu știu ce nu găsește, de parcă Mircea ar fi vreun iluzionist să le știe pe toate și să fie în mai multe locuri deodată! O proastă. Vrea să arate ea ce mult se ocupă de copii și câtă treabă are. La început, îl trimiteam eu pe Mircea să-și mai vadă copiii, chiar insistam să stea mai mult cu ei de sărbători sau la vreo aniversare. Dar ce și-o fi zis Teo, că suntem la cheremul ei. Apoi îi trimitea pe copii câte un weekend întreg și stăteau pe capul nostru, de nu puteam să facem nimic. Trebuia să mă joc, aveam, n-aveam chef, să merg cu ei în parc și să ridic la rang de geniu orice inepție scoteau pe gură. Ce-i drept, copiii nu sunt proști deloc, mai ales fetița, care e o dulceață. Băiatul e mai rezervat, seamănă cu Teo, Mircea mi-a zis că are uitătura ei. Sunt drăguți amândoi, dar să nu stea pe capul meu mai mult de două zile, că devin niște monștri.

Și, de parcă nu era destul, Mircea a început să vină cu doleanțe culinare, cum ar fi să-i fac o ciorbă. Nu că nu știu să fac, ba chiar o fac bună, dar parcă mă deranjează cumva, prea mă confundă uneori cu o bucătăreasă. În fond, fac ciorbă când

am eu chef. În fine, poate oi fi eu prea sensibilă și cu nervii încordați. Când vreau să-i zic ceva, să-mi dau cu părerea, el îmi aruncă imediat că nu am divorțat. Acum, dacă el a divorțat, e o mare bravură! Îmi scoate ochii că a făcut-o pentru mine, iar eu nici nu fac nimic să grăbesc lucrurile. Păi, eu sunt vinovată că Epaminonda nu acceptă și nici nu e de găsit? Eu n-aș vrea să fiu liberă și să mă bucur de viață? Boss îmi răspunde la telefon când vrea și în doi peri. Am fost nevoită să plec de la compania lui și am stat două luni fără serviciu. A fost o experiență groaznică. Șeful cel nou, ăla excentric cu blugi lăsați pe cur, a desființat posturile pe care le ocupam eu și Silviuța-puța, care a plecat înapoi la Cluj cu Emil ardeleanul, cel mai bun șef cred pe care l-am avut. Ăsta nou e plin de idei și, deși a zis că nu face restructurări, a desființat posturi. M-a trimis să stau la registratură, unde am înnebunit cu atâtea cifre și telefoane, plus că aveam o șefă cam nefututătă care mă ținea degeaba peste program, doar ca să-mi facă rău. I-am spus lui Boss de mai multe ori, dar nu s-a schimbat nimic. Și atunci mi-am băgat picioarele și mi-am dat demisia. Abia atunci m-a sunat el să mă întrebe dacă e adevărat că plec și, când i-am confirmat, tot ce-a avut să-mi spună a fost că iau numai decizii proaste în ultima vreme. Pur și simplu mi-a închis telefonul în nas. Începeam să am dubii în legătură cu eleganța pe care o afișa. Parcă dintr-odată nu mai aprecia nimic la mine. Știam că totul se trăgea de când l-am părăsit pe Epaminonda, dar nu aveam ce face.

La fete nu aveam cum să cer ajutor, că nu stăteau nici ele pe roze. Larisa suspina după Sebi de la Londra, Clau își revenea după cancer, iar Cami se gândea tot mai mult să se întoarcă în Grecia, unde se află și tatăl fetiței lor. Cel puțin, așa simțeam eu. Ăsta o chemase de mai multe ori, dar ea aștepta ca el să-i arate că are un serviciu bun și că a scăpat de datorii. Eram disperată că nu-mi găseam de lucru, stăteam acasă ca o pupăză să-l aștept pe Mircea și simțeam că-mi vine să mă urc pe pereți de plictiseală. Citeam, am vrut să iau un câine, dar nu a fost de acord proprietarul locuinței.

Simțeam că mă aflu la marginea depresiei, dacă nu fac ceva. Și mi-a venit în cap, de disperare, să-l caut pe primul meu șef,

Martin, cel care fusese dat afară pentru perversiuni cu secretarele, dar mi-am amintit că așa l-am cunoscut pe Epaminonda, la acel raport, când l-au dat în vileag. Și ce-ar zice Martin să-i cer un loc de muncă fiind măritată cu cel care i-a semnat concedierea? Clar era o prostie! Mircea nu-mi zicea nimic, dar simțeam că nu-i convine, deși nu i-am stat chiar pe cap, pentru că aveam și eu niște economii. Dar ne-am dus într-un weekend la munte, ne-am futut ca disperații, apoi am venit mai obosiți și mai săraci. Și, uite, că nu m-a lăsat norocul și într-o zi cu cine mă întâlnesc pe stradă?

Cu Lili, cea cu care am făcut niște evenimente de pomină, pe vremea șefului Martin, inclusiv când ne-a pus să dansăm pe masă în delegație. Nu mai era cu el, se săturase să-i suporte fanteziile, lucra la o altă firmă și era mulțumită. I-am spus că am plecat de la companie și ea s-a mirat, știa că m-am măritat cu Epa, dar nu știa că suntem despărțiți. Am întrebat-o dacă e vreun post liber și mi-a spus să o las să se intereseze, știa că una dintre fetele de la recepție trebuie să nască. Seara m-a sunat și mi-a zis că m-a recomandat Resurselor Umane și că mă vor chema la interviu. Așa m-am angajat la alți ciudați, dar măcar era ceva nou. Eram un fel de ofițer de relații publice, eu direcționam vizitatorii și răspundeam la telefoane.

Nu era cine știe ce și aveam de data aceasta o șefă foarte bună, o femeie trecută de prima tinerețe, care-și creștea singură băiatul. Era mai bine decât să fiu la cheremul vreunui diliu. Programul nu începea devreme, dar se termina după ora cinci, și uneori îl găseam pe Mircea plictisit, uitându-se la televizor, ori ieșit la vreo bere. Venea amețit și nu mă mai înțelegeam cu el, pentru că adormea imediat. Îl întrebam câteodată: *„Mă mai iubești, Mircea?”*. *„Ce mă tot întrebi asta? Știi bine că da”* îmi răspundea el cam fără chef. Și, pe măsură ce-l întrebam, se supăra mai tare, și renunțam la subiectul ăsta. Nu ne mai vorbeam despre iubirea noastră și mă întrista. Simțeam cum între noi se face un gol.

Mă mai întâlneam și cu fetele, dar mai rar. Ora mea de ieșire de la serviciu era aiurea și, când terminam programul, eram atât de obosită, că nu mai aveam chef de nimic. Vedeau și ele că nu

mai sunt
ca altădată. *„Fată, tu ce ai? De la o vreme pari cam ofilită”,* m-a întrebat Larisa. *„Să știi că și eu am remarcat, dar mi-a fost rușine să întreb”,* a adăugat Clau. Cami tăcea, iar eu m-am simțit pentru prima oară prost în fața lor, mai prost decât când eram cu Epa și mă legase cu cătușe și mânca shaorma. *„Nu am avut serviciu, iar eu și Mircea cred că avem nevoie de o pauză”,* le-am răspuns, cu greu. Nu avea rost să fac pe-a fericita, când se vedea de la o poștă că am un morcov în cur. Ele au rămas cu gura căscată. *„Și de ce nu ai zis nimic? Vorbeam cu Pișcoțel și găsea el ceva”,* mi-a zis Clau pe un ton mustrător. *„Dar chiar așa, fată, să nu spui tu nimic? Hai, că mă supăr!”,* a zis și Larisa țuguindu-și buzele, ca să pară mai convingătoare. *„Le aveți și voi pe ale voastre. M-am descurcat oricum”,* am spus eu. Cami, care nu intervenise până atunci, a deschis și ea gura: *„Mă îngrijorează situația ta, Cati. Din câte înțeleg, nu doar serviciul a fost o problemă. Cum merg treburile cu Mircea?”.* A mers drept la țintă, ca de obicei. M-am foit pe scaun, că eram toate patru la o terasă. *„Suntem obosiți amândoi, dar ne revenim noi, mă iubește în continuare”.* Fetele se uitau la mine atente la fiecare cuvânt. Cami a intervenit iar: *„Știi că ați mai trecut prin asta…”. „Da, de aceea am zis că ne revenim. Suntem stresați că stăm cu chirie, el trebuie să vadă și de copii, am avut perioada când am șomat, acum suntem bine”,* am spus eu totul ca pe o dare de seamă. Ele au clătinat din cap cu neîncredere, dar n-au mai continuat. Brusc, nu mai aveam chef să stau și le-am zis că trebuie să plec. Ne-am îmbrățișat protocolar, iar Larisa a izbucnit: *„Voi nu vedeți ce am ajuns? Din cauza unor pulări ne-am stricat zenul. Nu vedeți că ne comportăm ca niște tâmpite?” „Așa este! Nimic nu trebuie să ne umbrească prietenia”,* a adăugat Clau. Cami a aprobat din cap, gânditoare. Ne-am luat toate ca într-o horă și ne-am ținut strâns, astfel ne-am transmis ceea ce era de zis în cuvinte. Apoi ne-am îndepărtat. *„Ai grijă de tine!”* mi-a spus Cami. Apoi mi-a șoptit la ureche: *„Ce mai știi de Nelu?”.* Nu mai știam mare lucru, locuia tot cu Lizi, se pare că se înțelegeau bine. Rar ieșea cu Mircea, părea că s-a retras. Poate așa trebuia, să nu mai știe toți fiecare mișcare de-a ta. Dar pe ea ce o interesa? *„Așa, întrebam și eu, nu m-a mai sunat demult”,* m-a

lămurit ea. Pe drum, m-am gândit ce ale naibii suntem și noi, femeile. Cât suntem căutate, facem pe-a nebunele, când nu mai suntem băgate în seamă, zici că ne mănâncă undeva. Asta era și ceea ce trăiam eu acum cu Mircea, care nu mai era ca înainte.

2. AMANȚII ÎN BUCĂTĂRIE

Sunt foarte obosit de la un timp. Nu mai am chef de nimic. Nelu zice în glumă că oi fi depresiv, că parcă e o molimă deja. Vezi pe cineva trist, are depresie. Stă cineva fără să zică ceva, are depresie. Acum, fără mișto, că pe un coleg de la alt departament l-au dus la psiholog pe sus, le era frică să nu-și ia zilele. Acum e sub tratament. Așa că am luat-o eu ca pe o glumă, apoi m-am speriat, că s-ar putea să fiu și eu depresiv, în pula mea, nu era de glumit cu chestiile astea! Cel mai greu îmi era că nu mă mai vedeam așa des cu Nelu. De când lucram la proiecte diferite, abia apucam să ne vedem pe fugă la prânz. Era fericit cu Lizi a lui și era varianta îmblânzită a lui Nelu pe care-l știam eu. Ce să zic? Să fie sănătoși! Doar eu cu Cati ne mai ascuțim săbiile câteodată. Uite, că am devenit și mai profund, zici să sunt vreun budist, din ăla cu tot felul de maxime pe cartoane colorate! Eu vin obosit acasă, iar ea mă întreabă dacă o iubesc. Poftim cultură! Eu nu le înțeleg pe femeile astea. Dacă le zici că le iubești, ești luat de papagal, dacă nu zici, se bosumflă. Chiar nu mai știu cum să o scot la capăt, uneori. Și cu cât mă întreabă mai mult, cu atât parcă mă îndepărtează. Marea mea bucurie este când sunt cu copiii. Au crescut frumos, trebuie să recunosc că Teo e o mamă bună. Acum pot să fac glume cu ei, le explic chestii, e o plăcere. Doar că am văzut că nu-i convine lui Cati, că prea sar în sus când e vorba de copii. Păi, dacă nu pentru ei să sar, atunci pentru cine? Nu știu, dar vine cu niște chestii pe care nu i le știam. Reproșuri, critici, suspiciuni, iar ea nici măcar nu a băgat divorț. L-a întrebat o dată pe Epicur ăla dacă vrea să divorțeze. Ăla, doar nu e prost, normal că a zis că nu vrea, iar ea s-a culcat pe o ureche și așteaptă să vină ăla și să-i spună să se despartă. O să fie asta la pulivară. Iar ea îmi scoate mie ochii că stau mult cu copiii. Hai, că mi se urcă sângele la cap doar când mă gândesc! Trebuie să mă văd cu Nelu.

„Văd că e deranj în Paradis", m-a luat Nelu de cum ne-am văzut. *„Paradisul pulii!"*, i-am zis eu. *„Ce-ai, bă, de ești așa cătrănit?"*. Am comandat două beri, altă treabă era să beau cu el.

„Sunt foarte stresat, nu mă mai bucură nimic”, i-am răspuns. Nelu bea și își ștergea spuma de pe buze cu limba. *„Ți-am zis eu cum va fi cu oboseala, că nu e totul să divorțezi. Altfel, toți s-ar grăbi să facă asta. Cati ce face, cum e?”*. Am ridicat din umeri. *„Și ea e cam iritată, n-a avut serviciu câteva luni, o deranjează că merg des la copii, căcaturi din astea.” „Și acum lucrează? Că femeia trebuie să aibă mereu de lucru, să nu aibă mintea odihnită, că îi vin idei. Asta zicea taică meu”*, a zis Nelu, râzând ca prostul. *„Și-a găsit, nu e foarte mulțumită, dar nici unde era nu mai putea sta. Își băteau joc de ea, șeful cel mare e ofticat că l-a lăsat pe boul de fii-su.” „A reușit să divorțeze?” „Nu, Epicur s-a dat la fund”*, i-am zis. *„Tot în America*?”, a vrut să știe Nelu. *„În America, în Patagonia, în mă-sa, unde-o fi!”*, i-am răspuns cu năduf. Nelu mă privea atent. *„Și nici tu n-ai mai avut timp să ne vedem”*, i-am mai zis. *„Sunt ocupat cu proiectele astea, e greu că nu mai avem același program. Stau cu Lizi, mergem la munte, vizităm chestii… Trece timpul. Dar tu știi că poți să mă suni oricând”*, mi-a zis el punându-mi mâna pe umăr. Parcă îmi venea să plâng, asta ar mai lipsi, aș fi ultimul pămpălău din univers. Nelu a vorbit iar: *„Te-am avertizat că nu va fi ușor. E un alt stil de viață. Nu poți scăpa de obligații. Să știi, Mircea, că fericirea are mereu un preț, eu m-am convins de asta. Viața e mare curvă, îți dă, dar îți ia dublu. Tu trebuie să ai grijă de copii, de Cati, să-ți faci planuri cu noua viață. Are și ea nevoie de ajutorul tău, nici ei nu-i e ușor, că se știe încă legată. Cu banii cum stați?”*. *„Binișor, acum are și Cati salariu”*, i-am zis. *„Dacă ai nevoie, să nu te feriști să-mi zici”*, mi-a spus Nelu. *„Spune-mi ce naiba să fac, cum s-o scot la capăt? Nu mai am răbdare!”*, l-am întrebat disperat. Știu că Nelu avea mereu o soluție, un iepuraș în pălărie. *„Să te odihnești, în primul rând, să ai grijă de sănătatea ta, că ai nevoie de energie. Să acorzi atenție tuturor așa cum trebuie, fără să te irosești”*, a spus el ca la doctor. *„Cu Teo cum să fac? Și ea vrea atenție”*, l-am întrebat. *„Nu o ignori, dar nici nu te arăți prea săritor. Trebuie să înțelegeți amândoi că fiecare are viața lui, asta vine cu timpul”*. Nu eram prea lămurit, dar cumva mi-a ridicat ceața de pe ochi. Nu mai aveam putere să mă cert cu Teo și de aceea făceam tot ce cerea. Știam că nu e bine, dar nu mai aveam nervi. Dar, gata, că nu m-a câștigat ea la loterie! M-am ridicat de la masă și eram

mai calm. Nelu m-a bătut pe umăr încurajator. *„Dar tu cum ești? N-am vorbit decât de mine”*, l-am întrebat. *„Sunt bine, Lizi e o fată tare de treabă și, parcă, de când sunt cu ea, nu mă mai interesează alte femei. Nu a fost ușor să mă domesticească, dar uite că fiecare are dresorul lui”*, a spus el râzând. Am râs și eu cam mânzește, pe mine mă dresase Cati, dar nu de tot. Eram semi dresat încă de Teo. Femeile astea cred că au ca menire să ne dreseze cum vor ele. Iar noi, ca proștii, să trăim ca să facem să le fie lor bine.

M-am despărțit de Nelu și m-am dus să iau un buchet de flori pentru Cati. Am găsit-o acasă, făcea de mâncare. Dintr-odată, mi s-a părut inutil gestul meu și mă întrebam cine căcat m-a pus să aduc flori. Când m-a văzut cu buchetul în mână ca un caraghios, i-au dat lacrimile și s-a repezit la mine, de m-am clătinat. M-a cuprins cu brațele strâns, că-mi venea berea pe gât. *„Stai că strivești florile!”*, i-am zis. Atunci ea m-a tras ușor de păr și m-a strâns de cap. *„Iubi, dragul meu! Mi-a adus el flori”*, a spus Cati și m-a sărutat pe gură apăsat. Apoi m-a mângâiat pe față. I-am simțit degetele lipicioase și m-am șters pe obraz. Pe palmă aveam o dâră albă. Cati a râs, iar eu am privit-o întrebător. *„Fac niște șnițele și am pe mâini făină cu ou”*, m-a lămurit ea. Făină cu ou îmi mai lipsea! M-am dus la baie și m-am spălat, și m-am uitat în oglindă. Se uita la mine o față de bou, de-mi venea să-i dau palme. M-am schimbat de haine și m-am dus să văd ce face Cati în bucătărie, că umpluse casa de prăjeală. Stătea la aragaz, cu spatele la mine, și am văzut că avea șorțul peste chiloți, i se vedeau bucile care tremurau în ritmul ciocanului de șnițele. Mi-era drag de ea, cum se chinuia să facă pe-a gospodina, și mi s-a făcut poftă să o fut. M-am dus încet și am prins-o cu ambele brațe, apoi am simțit ceva greu pe frunte și am văzut stele verzi. *„Ce pula mea faci? Vrei să mă omori?”*, i-am strigat. Ea se uita la mine cu ciocanul de șnițele în mână. *„Vai, iubi, iartă-mă, dar așa m-am speriat! Ce sunt eu vinovată că ți-ai băgat capul în ciocan?”* Hai, că asta e bună! Tot eu eram de vină. Cati a venit repede cu o lamă de cuțit și m-a apăsat pe frunte. Am scos un urlet de durere, știam leacul ăsta de pe vremea bunică-sii, mi l-a mai aplicat când m-am lovit demult, la ea acasă, de tocul ușii. Dar parcă atunci nu mă durea așa. *„Era să-mi crăpi capul, ce naiba!”*, i-

am zis supărat. *„N-am vrut, îmi pare așa de rău!”*. Atunci am văzut florile pe masă și m-am înfuriat de-a binelea. *„Îți aduc flori, tu îmi dai în cap cu ciocanul, și nici măcar nu le pui în apă. Te doare în cur!”*, i-am spus. *„N-am vrut să te lovesc. Aveam șnițelele pe foc și m-am grăbit, nu lăsam florile pe masă!”*, mi-a strigat și Cati. *„Mă piș pe șnițelele tale!”*, i-am zis furios în timp ce-mi pipăiam cucuiul cât o nucă. *„Și eu pe florile tale!”* Deci așa! Asta a pus capac. *„Al naibii să fie ăla care ți-o mai aduce flori!”*, i-am spus enervat. Ia te uită la ea! Drept ce mă ia? Papagalul ei? Cati a început să plângă, că așa fac toate când nu mai au ce să zică. Bagă din recuzita de impresie artistică. *„Orice fac nu e bine. Vreau să te aștept cu mâncare caldă, tu vii mirosind a bere și mă sperii, apoi mă iei la rost. De parcă eu am vrut să-ți fac rău”*, a vorbit ea printre sughițuri. *„M-am văzut cu Nelu, că n-am mai vorbit demult cu el”*, i-am răspuns. *„Și Nelu te-a sfătuit să-mi vorbești așa? Că el e și consilier, mai nou.” „Ești răutăcioasă. Parcă ai fi Teo, îmi scoți ochii că am băut o bere și îmi jignești cel mai bun prieten”*, i-am spus iritat. *„Sigur, acum compară-mă cu tuta aia, care, după ce ți-a mâncat banii și ficații, ți-a pus bagajul la ușă.” „Nu mai vorbi așa!”*, i-am zis. *„Ce să spun, ți-o fi dor de ea și de soacră-ta!” „Deja mă calci pe nervi, Cati!”*, i-am zis ca un avertisment. *„N-am voie să spun nimic de vreuna din ele, asta e culmea! Ai uitat că, dacă nu eram eu, alea te băgau la balamuc cu ifosele lor?”*, m-a întrebat ea. *„Da, a dat norocul peste mine! Primesc ciocane în cap”*, i-am zis sictirit. *„Asta e mulțumirea mea, după cât am așteptat și m-ai ținut încurcată, am stat la cheremul tău, am rămas fără serviciu, ți-am acceptat toate căcaturile, ia mai du-te tu în pizda mă-tii!”* Când am auzit-o cum vorbește cu mine, am văzut roșu în fața ochilor. Deja era prea de tot! *„Tu te-auzi ce spui? Cu ce te-am încurcat? Că n-ai rămas cu Epicur? A, domnișoara, pardon, doamna Potrivitu, nu e mulțumită, preferă buzunare pline și coaie goale. Păi, ce să zic, n-ai decât să mergi la el! Că am lăsat acasă una care mă cicălea, nu mai am nevoie de alta!”* Atunci o văd că se repede spre mine și dă să mă lovească. I-am prins mâna și i-am îndoit-o, iar ea a țipat de durere. Cu cealaltă mână tot căuta parcă să-mi scoată ochii. Am strâns-o în brațe ca într-o menghină, iar ea țipa să o las, că nu poate să respire. Și, cum se zbătea la pieptul meu, am coborât mâinile și

i-am simțit bucile fremătând. Am luat-o pe sus, am dus-o în cameră și am trântit-o pe pat, i-am ridicat șorțul și i-am smuls chiloții. Cati își ținea picioarele lipite, dar i le-am desfăcut cu putere și am intrat în ea, până am auzit-o că geme și am simțit cum se lasă moale. Am fost scurt și la obiect, și m-am prăbușit lângă ea. Gâfâiam, de parcă fugisem înaintea unui tren. După câteva clipe de tăcere, ea a spus: *„Hai, că ai uitat de ciocan și flori!”*. *„De fapt, voiam să te fut, când te-am speriat în bucătărie”*. Ea s-a uitat la mine și mi-a dat cu perna în cap. *„Nu ești sănătos la minte!”*, a zis încercând să-și ascundă zâmbetul. *„După ce mi-ai dat cu ciocanul de șnițele, sigur nu!”*, i-am răspuns. Deodată o văd că sare din pat, pe ușă intra fum și miros de ars. Ne-am repezit amândoi în bucătărie, unde nu se mai vedea nimic. Am oprit aragazul și am pus tigaia în chiuvetă, apoi am lăsat apa să curgă în ea. Pluteau niște chestii negre ca bucăți de cărbune, șnițelele, săracele. Cati stătea în mijlocul bucătăriei, cu mâinile la gură. În fumul ăla, doar cu șorțul pe ea, a luat florile de pe masă și le-a pus într-o vază, iar eu am izbucnit în râs. *„Ce găsești amuzant?”*, m-a întrebat ea. *„Mă gândeam că pot să mă laud că i-am tras-o bucătăresei*.” Cati m-a privit cu niște ochi mai să mă taie, avea vaza în mână și mă gândeam că îmi dă și cu ea în cap, măcar să știe o treabă. Dar a zis doar atât: *„Bucătăreasă e mă-ta!”*. Apoi a intrat la duș.

Și, totuși, parcă nu mai era ca înainte. Poate aveam nevoie amândoi de o vacanță. Problema e că o duc tot mai rău cu banii, trebuie să am o discuție cu Teo.

3. NEVASTA ȘI VIAȚA DUPĂ DIVORȚ

Am început să mă învăț cu viața de divorțată, parcă și bărbații se uită după mine pe stradă mai mult. Înainte, zici că eram invizibilă. Mă mai văd cu Mioara, deși m-a tot bătut la cap să vin la ei la biserică, a lăsat-o baltă când a văzut că-și răcește gura de pomană. Mama stă cu mine și mă ajută cu copiii, uneori iese la plimbare și se întâlnește cu unul care se afla în sala de tribunal, când am avut proces de divorț cu Mircea. E și el pensionar, văduv, și-a recuperat niște moșteniri și călătorește mult. I-a propus și mamei să meargă cu el, iar ea a chicotit ca o fată mare. Suntem copii până murim, degeaba ne dăm noi mari, asta e!

În casă e mai liniște, copiii parcă mă ascultă, nu mă mai sfidează. Ziua e bine, că am treabă, mai greu e noaptea, când intru în pat și nu e nimeni lângă mine. Așternuturile parcă sunt reci și plâng în pernă ca proasta. Câteodată mi-e dor de Mircea, nu de el, cât de prezența lui, ne mai certam, mă mai enerva, dar măcar era cineva aici. Uneori, după ce ne mai dondăneam, iar el adormea ca nesimțitul, eu îi dădeam ghionturi de ciudă, ba cu mâna, ba cu piciorul, el mormăia ceva și se întorcea pe cealaltă parte. Odată, îmi venea să-i ciopârțesc părul, dar mi-era că se mai mișcă și îi scot naibii ochii. Avea dreptate și Mioara, că va fi greu singură, dar am răbdat prea multe din partea lui. Nu puteam fi cârpă de șters pe jos, am și eu mândria mea. Îmi amintesc și la proces ce mișto a făcut de mine, căzusem într-o baltă și îmi rupsesem ciorapii, iar el avea chef de glume. Nu, că niciodată nu m-a înțeles și nu i-a păsat cu adevărat! El doar cu ochii după fuste. Marea lui calitate e că se ocupă de copii, ce e drept, e un tată bun. Le face toate voile, singura chestie care nu-mi convine e când îi ia la el și știu că acolo e și curveta roșcată. Mi-au zis copiii că aia nu prea stă cu ei, își face de lucru. Păi, așa-i trebuie, să vadă și ea în ce s-a băgat! Nu e ușor să crești copii! La început îi lăsam să doarmă acolo, dar copiilor nu prea le-a plăcut și seara îi aduce acasă. Nici nu vreau să-mi imaginez de ce e în stare nesimțita aia, să se culce cu Mircea când copiii

sunt în camera de alături. Oricum sunt vai de steaua lor, au doar două camere, un apartament ca o chichineață. Ce să-i fac, dacă domnul are așa o dragoste mare! Să fie sănătos! Azi m-a sunat că vrea să ne vedem să discutăm ceva serios. Mi-e silă când îl văd, deși ultimele dăți mi-a stârnit mila, parcă nu mai era așa aranjat. Dar ce-mi pasă mie?

Mi-am făcut abonament la sală și azi vreau să merg, îmi schimb stilul de viață, trebuie să am grijă și de mine, că de alții am tot avut, și la ce bun? Stai, că am un mesaj! E de la Iulius Raiu, că ăsta e cu mesajele: *Teodora dragă, bună ziua! Mă scuzi că te inoportunez, nu mai știu nimic de tine și mi-era dor să te aud. Te-aș invita cu drag, dacă accepți și tu, la o ieșire în natură. Poate un picnic. Aștept răspunsul tău. Cu drag, al tău Iulius Raiu.* Asta chiar e culmea! Scrie mesajele ca pe scrisori, nu știu cum de are răbdare! Și de unde până unde „al tău"? De când e el al meu? Deși, n-am ce să zic, e politicos, mai de modă veche, așa e el, în fond, nu m-a jignit omul cu nimic. Cum zicea și Mioara, e bine să-l țin aproape. Ia să-l sun, mai bine, că eu nu stau să fac scurtă la mână, să-i răspund. *„Alo? Bună! Da, sunt bine. Mulțumesc pentru invitație, cred că vin. Da, e o idee bună cu picnicul. Te ocupi tu de tot? Bine. Dacă vrei să aduc ceva, să-mi spui. Seară bună".* Așa. Lasă, că mai ies și eu din casă, doar n-o să-mi pun cenușă în cap. Există viață și după divorț, vorba aia. Cică se ocupă el. Sper să nu mă ducă iar pe la vreun parastas, ceva. Stai că mă sună și Mircea. Ce i-a apucat azi pe toți, când eu trebuie să merg la sală? Când n-aveam treabă, nu mă căuta nici naiba. *„Da. Spune!" „Pot să trec azi pe la tine?",* m-a întrebat el cu voce de milog. *„Azi sunt ocupată, merg la sală." „Ce sală? De mese?",* a zis el. Hai, că iar mă ia la mișto! Să vezi ce-i fac acum! *„Auzi? Dar tu altceva mai știi decât să mă iei peste picior? Drept cine te crezi? De-aia vrei să vii?" „Am glumit și eu, măi, Teo! Nu știam că le ai pe astea cu sala"*, a dat Mircea înapoi. „M*ulte n-ai știut tu despre mine! Tot să fac mâncare am fost bună",* i-am replicat. *„La cât te întorci?" „Seara, pe la șapte-opt." „Pot să trec atunci?"* Hmm, ce o fi așa urgent? *„Bine, vino la opt",* m-am înduplecat. În fond, ce să-i fac? Chiar m-a făcut curioasă. Mi-a și mulțumit, înseamnă că e ceva, are el un interes. Ia, să vedem!

4. AMANTA ȘI PRIETENIA

Am avut o scenă urâtă cu Mircea, parcă nimic din ce fac nu e bine. Nici la serviciu nu sunt prea încântată de cum merg treburile. E un post cu mult sub pregătirea mea. Mă și plictisesc, tot aceleași lucruri și mai am de-a face și cu tot felul de ciudați. Sunt tratată ca și cum nu are importanță postul pe care-l ocup, deși, dacă n-aș fi eu acolo, ar intra în firmă toți nebunii. Și e obositor, seara ajung stresată acasă. Pe șefa mea nu știu ce a apucat-o, zici că e la menopauză, are crize de nervi și nu mai e așa de treabă cum mi se părea la început.

M-am văzut iar cu fetele în oraș, la cafeneaua în care l-am cunoscut pe Mircea. Mi-am amintit ce dulce era el atunci și așa timid când a vorbit cu mine. Mi-e dor de aerul care plutea atunci între noi, de cum era el îndrăgostit de mine și alerga de oriunde ca să ne întâlnim. *„Fată, dar tu tot cu ochii în cafea stai!”*, mi-a zis Larisa. Ăsteia nimic nu-i scapă. *„M-au apucat și pe mine nostalgiile”*, i-am răspuns. *„Dar ce? Ești la pensie, de ai nostalgii? Acum, că ești cu Mircea și sunteți amândoi împreună, ai nostalgii? Ești culmea!”*, a mai spus Larisa dându-și ochii peste cap. Clau ronțăia un biscuit și mă privea cu atenție. *„Se petrece ceva cu tine, Cati”*, a dat ea verdictul. *„Nu sunt mulțumită de job. E plictisitor și obositor, nimeni nu mă bagă în seamă”*, i-am răspuns. Cami, ca de obicei, a intervenit ultima. Așa face ea mereu, e atentă, culege date, apoi spune ce are de spus. Puneam de obicei mult preț pe părerile ei. *„E și firesc să simți asta, nu e ceea ce făceai tu și conform pregătirii tale.”* Îmi venea să o pup, pentru că deși lovea direct, zicea adevărului pe nume. *„Ce pot să fac? Nu pot să stau fără salariu”*, am zis eu. *„E simplu, îți cauți altceva până găsești”*, a adăugat ea. *„Cami are dreptate. Să știi că l-am întrebat și pe Pișcoțel, dar nu are nimic pentru tine. Mi-a promis că mă va anunța dacă apare ceva. Dar tu între timp ai putea să cauți și, când găsești, pleci de aici”*, a zis și Clau. Acum îmi venea să o pup și pe ea, dragele de ele, cum îmi purtau ele de grijă! *„Dar care e treaba, de nu îți găsești post? Nu se mai fut șefii cu asistentele lor?”*, a spus Larisa și a început să râdă. *„Larisa!”*, i-a strigat Cami mustrător. *„Dar ce-*

aveți, dragă? Parcă ați băut toate oțet. Nu mai poate omul să facă o glumă, că săriți de cur în sus. Că sensibiloase mai sunteți!", a răspuns ea îmbufnată. *„Cati e destul de necăjită și nu cred că are chef de glume*", a continuat *Cami. „Și tu ești mama ei sau ce?"* a sărit Larisa. Clau a intervenit: *„Hai, fetelor, doar nu vă certați acum, când am scăpat eu de cancer!"* La asta am râs toate și am luat-o pe Clau în brațe. *„Fată, iartă-mă, știi că sunt o proastă și nu mă duce mintea. Dar așa de rău îmi pare când văd că se duce toată prietenia noastră pe pulă"*, a spus Larisa cu lacrimi în ochi. Știam că a vrut să destindă atmosfera, că e o fată tare bună. Nu pot să uit cât m-a ajutat când a venit cu Mircea și m-au luat din locuința lui Epaminonda, care îmi dăduse nu știu ce pastilă și eram praf. Cum a cărat bagaje și m-a cărat pe mine, știam că ce a spus era adresat tuturor bărbaților care m-au supărat în viața asta, nu mie. *„Sunt ok, voi începe să caut alt job"*, le-am zis. Larisa nu se mai oprea din lăcrimat și plângea de-a binelea. *„Acum ce ai pățit?"*, a întrebat-o Cami, cu îngrijorare. *„Sunt tare nefericită"*, ne-a spus Larisa. Noi am făcut ochii mari și așteptam continuarea. Clau i-a dat să bea apă dintr-un pahar și un șervețel să se șteargă la ochi. Larisa și-a suflat nasul zgomotos, că unii de la masa alăturată s-au întors către noi, și s-a șters la ochi până și-a întins rimelul pe față. Printre suspine ne-a povestit: *„Nu-l mai iubesc pe Tibi și mor după Sebi, nici mie nu-mi mai place să lucrez la magazinul de animale, că toată ziua îl văd pe soțul meu acolo și trebuie să stau la dispoziția lui ca să ne-o tragem în depozit*." Am privit-o fără să spunem un cuvânt, nu știam ce am putea zice. Cami a luat-o de după umeri și i-a spus cu compasiune: „*Of draga mea, nu știam că e așa de grav! Am crezut că e ceva trecător și că Sebi a fost o aventură, dar văd că tu chiar suferi!"*. Larisa a dat din cap aprobator, cu ochii în pământ. *„Dar de ce nu ne-ai spus toate astea? Credeam că te distra să ți-o tragă în depozit"*, a spus Clau, mirată. „*Ce distracție? Numai pe la spate și în pauza de prânz"*, a răspuns Larisa, revoltată. Eu chiar nu știam ce să mai zic. Când crezi că problemele tale sunt mari, auzi pe cineva că e mai necăjit și îți trece. Mi-era milă de Larisa, cred că era mai mult dezorientată. *„Trebuie să te liniștești, să nu iei vreo decizie aiurea. Tibi e un băiat bun"*, am încercat să o consolez. *„Bun și*

plictisitor, iar în magazinul lui pute, îmi vine să vomit", a zis Larisa, supărată. Nu știam ce argumente să-i aduc, iar Cami a salvat ea situația: *„Bun, am înțeles că nu-l mai iubești. Ce ai de gând să faci?"*. Larisa a rămas cu gura căscată. Am observat că cea mai bună strategie când cineva e încurcat e să-i pui o întrebare. Cumva îl scoți din blocajul ăla, cum ar veni, că-l încurcă și mai tare. Mă minunam și eu ce analizele lui pește prăjit fac. *„Păi, tocmai că nu știu!"*, a răspuns simplu Larisa. *„M-a mâncat undeva să mă mărit, să fiu și eu în rândul lumii"*, a continuat ea sictirită. Clau se foia pe scaun, părea un pic deranjată. *„Nu vorbi așa! Te-ai măritat pentru că așa ai vrut, nu te-a forțat nimeni. De ce trebuie să aruncăm cu noroi în ceea ce facem, pentru că așa ne-a plăcut la un moment dat!"*, a izbucnit ea. Cred că au pus ăștia ceva în cafea, de ne-au lovit pe toate psihologia și motivaționalele, altfel nu-mi explic. *„Uite, eu m-am măritat pentru că am știut că mă va proteja, din păcate soțul mi-a murit. Cu Pișcoțel n-am apucat să legalizez, dar stăm împreună pentru că așa vreau eu. Și crezi că n-am avut discuții, certuri? Au fost, dar nu mi-a părut rău niciodată pentru ce am ales"*, a continuat Clau și mai hotărâtă. Am simțit nevoia să intervin, nu în apărarea Larisei, ci pentru că nu voiam să par ipocrită. *„Eu m-am măritat forțată de împrejurări și ca să-i fac în ciudă lui Mircea. Știu că e o prostie și că m-am complicat, dar așa am decis atunci. Acum îmi pare într-un fel rău de încurcătura asta, dar nu pot să spun că îmi vine să-mi iau viața și că nu văd nicio ieșire. Mai ales că Epaminonda nu vrea să divorțăm. Înțeleg ce spune Clau, dar te înțeleg și pe tine."* Larisa m-a privit recunoscătoare și mi-a strâns mâna. Cami a crezut de cuviință să spună și ea ceva: *„Fetele au dreptate, Larisa! Dar tu trebuie să fii atentă și să ai grijă. Pentru o plăcere de câteva momente, ai putea să pierzi tot." „Și ce să fac?"*, a întrebat Larisa pe un ton de zici că aștepta salvarea lumii de la apocalipsă. *„Doar tu știi ce vrei cu adevărat: să lași un om cu care te-ai căsătorit și care ți-a oferit un serviciu, o casă și siguranță, pentru cineva pe care nu-l cunoști bine încă? Sau nu?"*, i-a trântit Cami dilema în față. Mă gândeam, nu știu de ce, că oarecum se referea și la situația ei cu tatăl Catinei, grecul care a dispărut ca măgarul în ceață, iar acum a reapărut. Larisa părea un pic dezorientată, și-a șters dârele de la rimelul întins oglindindu-se în telefon. Era

mai liniștită. Noi ne terminasem cafelele, iar Clau a spus că plătește ea consumația. Se grăbea acasă, Pișcoțel voia să ia masa împreună. Chiar era împăcată cu viața ei, și după ce și-a revenit după boală era și mai liniștită, cumva nu se mai implica în problemele altora ca înainte. *„Ok. Mă duc și eu la soțul meu, azi am sărit peste futaiul din pauza de masă, deci am scăpat, că el seara adoarme repede"*, a zis Larisa pe un ton ironic. M-a pufnit râsul, Larisa era comică și la supărare. Cami și Clau au îmbrățișat-o, apoi m-au îmbrățișat pe mine, se întorsese roata, acum noi eram un fel de victime ale vieții. Asta era farmecul prieteniei noastre, mereu era măcar una dintre noi în picioare ca să ne sprijinim la nevoie.

Cami s-a dus la grădiniță să o ia pe Catina, iar Clau s-a oferit să o ducă cu mașina. Eu și cu Larisa am luat-o spre mașina ei, dar i-am zis că merg pe jos, aveam chef să fiu un pic cu mine. Când ne-am despărțit, mi-a zis pe un ton misterios: *„Fată, te caut eu zilele astea, vreau să-ți propun ceva".* Nu eram foarte curioasă, mă cufundam deja în gândurile și grijile mele. Ne-am pupat, apoi eu am luat-o pe jos prin parcul care ducea la metrou. Era totul înfrunzit și înflorit, mame cu copii, bătrâni pe bancă, și mi-am dat seama că nici nu m-am plimbat cu Mircea printr-un parc, acum că nu mai aveam de ce să ne ferim. Ce se întâmpla cu noi?

Când am ajuns acasă, el nu venise, l-am sunat și mi-a respins apelul. Mi-am amintit că mi-a spus că merge la Teo să discute cu ea și m-a apucat un val de furie. I-am dat un sms: *Te feresti de aia, ca sa vorbesti cu mine? Nesimtitule.* Sigur că nu mi-a răspuns! Ar merita să-l sun până îi înnebunesc pe amândoi. Dar nu are rost să mă consum și să mă umilesc, să vadă matracuca aia că-l caut ca disperata. Nu mai bine să mă fac eu că plouă? Abia aștept să ajungă acasă să văd ce motive mai bagă.

5. AMANTUL ȘI PROBLEMELE FINANCIARE

Am fost la Teo, după ce a făcut fițe, că cică merge la sală. Și s-a supărat că eu am făcut o glumă și i-am zis „sală de mese". Seara a catadicsit să-mi deschidă ușa, după ce am sunat ca un idiot. *„Ce suni ca un disperat? Mă schimbam în dormitor"*, a zis, tot ea supărată. Nu i-am mai răspuns nimic și am intrat în casă. Părea foarte mare și era curat. Teo m-a invitat în bucătărie, că voia să pregătească cina. Au apărut și copiii, dar abia am apucat să-i pup, erau grăbiți să joace nu știu ce joc. M-am așezat pe scaun, ăla pe care stăteam când mâncam. Bucătăria era lună și aerisită. *„Tu mai gătești?"*, am întrebat-o curios. *„Dar ce te interesează?"*, m-a întrebat ea țâfnoasă. *„Că toate sunt așa curate, inclusiv aragazul"*, i-am răspuns. *„Păi, da, că tu ai fi vrut să stau toată viața la cratiță!"*, a zis ea. Tăia niște pâine și le ungea cu unt, cu furie, așeza felii de brânză, șuncă și ardei pe ele. Mi s-a făcut poftă și am luat și eu un sandviș. Teo mi-a dat peste mână și am scăpat felia pe jos. Am privit-o mirat și chiar atunci a intrat în scenă fosta mea soacră. Care, când m-a zărit, a făcut trei pași înapoi. *„L-ai văzut pe necuratul? Ce te-ai speriat așa?"*, am întrebat-o eu. Ea și-a făcut curaj și a intrat în bucătărie. I-o fi fost frică să nu primească iar vreo felie de pâine cu zacuscă în cap, ca atunci când puneam la cale cu Teo vacanța în Caraibe, și ea ne-a zis că e prea departe. *„Nu știam că ești aici"*, mi-a răspuns. Teo a ieșit cu farfuria cu sandvișuri, să le ducă celor mici, iar soacră-mea, pardon, fosta, a pus de ceai. *„Nu ți-e foame?"*, m-a întrebat ea. Era așa firesc tonul ei, încât pe moment am crezut că mă ia peste picior. Dar mi-a pus o cană cu ceai în față și pâine cu unt, să-l ung eu. *„Brânză vrei?"*, m-a întrebat iar. Am dat din cap că *da.* Mâncam când a intrat Teo, care se uita chiorâș la mine. *„Așa, acum hrănește-l! Domnul a venit să ia masa în oraș"*, a zis ea. *„E musafir, dragă, trebuie să-l servim cu ceva"*, a răspuns fosta soacră. Mă cam punea pe gânduri cu logica asta ospitalieră, pe care nu o avea cât am trăit sub același acoperiș. A ieșit încet din bucătărie, cu cana cu ceai într-o mână, nu înainte de a ne spune înainte să închidă ușa: *„Să nu vă certați iar ca chiorii, cum ați făcut*

când ați împărțit vesela de la nuntă". Teo nu zicea nimic, iar eu i-am zis să se așeze pe un scaun. Nu puteam dialoga cu ea, cât timp făcea ca un cal nărăvaș în jurul meu. Am spălat frumos cana și farfuria, am luat firimiturile de pe masă și am vrut să le arunc în chiuvetă. *„Nu acolo!"*, a strigat Teo. Parcă m-a curentat ceva, când am auzit-o. Le-am aruncat în coșul de gunoi, apoi m-am așezat. *„Zi, ce voiai să vorbim? Sunt obosită"*, m-a luat ea direct. Am tras aer în piept și i-am zis dintr-o suflare: *„Trebuie să ne reorganizăm un pic, la bani mă refer. Nu mai pot să duc toate cheltuielile casei. Vreau să te rog ca pentru o perioadă să le împărțim pe jumătate".* Teo a sărit de pe scaun, de parcă avea o piuneză sub cur. *„Eram sigură că așa vei face! Minunea nu ține mult. Ai plătit cât ți-a convenit ție, iar acum vrei să te fofilezi. Și, mă rog, ce? Nu-ți ajung banii să o plimbi pe curvă într-o vacanță de lux? Du-o la Eforie sau la munte, că n-a făcut-o mă-sa prin resorturi cu Spa."* Am lăsat-o să încheie fraza, știam că era mai rău dacă o întrerupeam. *„Nu merg în nicio vacanță, avem niște probleme, ea nu a avut serviciu până de curând, iar la noi nu s-au mai dat prime. Avem cheltuieli cu chiria și toate celelalte." „Care celelalte? Cum ar fi să se epileze domnișoara la fofoloancă sau să o scoți la restaurant*?", a zis Teo pe un ton răstit. Simțeam că încep să-mi pierd răbdarea. Dar mi-am amintit ce a zis Nelu, că trebuie să tranșez problema cumva. *„Își plătește singură cosmetica, iar la restaurant nu e cazul, gătește și ea"*, i-am răspuns cât am putut de calm. *„Ce să spun! Curvă gospodină! Hai, că m-ai dat pe spate cu argumentele! Ești un laș, vrei să rupi de la gura copiilor, ca să huzuriți voi!"* Am considerat că e cazul să iau taurul de coarne, de coaie, de ce o fi, doar să termin discuția asta care nu-mi făcea nicio plăcere. *„Uite ce e, eu nu am venit aici să ascult iar insulte, am venit să vorbim ca doi oameni civilizați. Trebuie să înțelegi că de acum fiecare are viața lui, cu problemele lui. Nu trebuie să te mai intereseze ce fac eu, unde și cu cine merg și nici pe mine ce faci tu. Am venit doar să te rog să împărțim cheltuielile casei, care oricum nu sunt prevăzute în hotărârea judecătorească, deci nu fug, nu renunț, am spus că e doar pentru o perioadă."* Teo a vrut să spună ceva și a rămas cu gura deschisă și cu ochii holbați. Chiar atunci mi-a sunat telefonul mobil, era Cati, ce moment și-a ales și ea să sune! I-am închis,

oricum veneam acasă. *„De ce nu răspunzi? N-ai chef să dai socoteală, să spui că ești aici, la copiii tăi, nu? Și mai zici că nu ești laș. Vii să te milogești să nu mai dat bani, dar domnișoara e privilegiată, ea nu trebuie să știe ce faci! Mi-e scârbă de tine!"*, a spus Teo scrâșnind cuvintele, și, băi, jur că avea spume la gură! N-am mai văzut așa ceva. Mi-era că face vreo criză. *„Nu e vorba de dat socoteală, eram într-o discuție, și oricine ar fi poate să aștepte. Dacă îți fac așa scârbă, atunci e totul clar. Și banii mei îți fac scârbă. Rămâne cum am stabilit!"*, i-am zis hotărât și m-am ridicat să plec. Nu mă simțeam deloc bine, deși acolo fusese și casa mea. Când dădeam să ies din bucătărie, am auzit-o pe Teo spunând: *„Rămâne cum am stabilit pe dracu'! Tot nesimțit ai rămas!"*. M-am întors către ea: *„Te-am rugat, altceva nu mai zic"*. Fosta soacră a apărut și ea ca o fantomă, vezi, Doamne!, ducea cana de ceai la loc, că aia era problema! *„Iar vă certați? Chiar nu puteți avea și voi o discuție ca lumea?"*, a întrebat ea. *„Nu putem, cu ea nu se poate vorbi"*, am lămurit-o eu. Mă durea în pulă ce credea despre mine. *„Teodora, nu te mai enerva și încearcă măcar să te prefaci"*, i-a spus mă-sa. Auzi, ce o învață și asta! *„Ce să mă prefac? Pentru cine? Pentru un coate-goale și un derbedeu? Știi ce vrea? Să nu mai dea banii copiilor, asta vrea!"*, a zis Teo. Eu am rămas perplex. *„Nu am zis așa ceva!"*, am spus nervos. *„Lasă, că te cunosc eu, mai întâi zici că dai mai puțin, apoi nu mai dat deloc!"*, a continuat Teo. Mă-sa a făcut și ea ochii mari, asta cred că e din familie, și a dus mâna la inimă, sanchi, face infarct! M-am grăbit să ies, parcă scăpăm dintr-o casă de nebuni. Îmi părea rău că nu mi-am luat rămas bun de la copii, dar oricum îi iau peste câteva zile.

Afară am respirat adânc și m-am urcat în mașină. Cu Teo era tot mai greu, cred că cel mai bine ar fi să o las în plata Domnului o perioadă. Acasă mă aștepta Cati, vorba vine că mă aștepta, stătea în pat și citea. *„Sunt mort de foame!"*, i-am zis, și am vrut să o sărut, dar ea m-a împins cu cartea. A naibii carte, avea coperți tari și m-a lovit un pic în coaste! *„Tu ce mai ai?"*, am întrebat-o în timp ce mă schimbam de haine. Abia așteptam să fac un duș. *„De ce mi-ai închis telefonul? Te ferești de mine sau de aia*?", m-a chestionat ea. Eram rupt de foame și de oboseală, discuția cu Teo m-a secătuit de vlagă. Chiar nu mai puteam să fac față altui

asalt. M-am așezat pe marginea patului, epuizat. *„Ce ai pățit? De ce oftezi?”*, m-a întrebat ea îngrijorată brusc. *„Am avut o ceartă cu Teo, m-a luat și ea la întrebări, nu mai suport altele. A venit și mă-sa, aici vreau liniște”*, i-am zis pe un ton sfârșit. Cati a lăsat cartea deoparte, inițial am crezut că îmi dă cu ea în cap, ce mai conta după un ciocan de șnițele? Dar m-a mângâiat pe frunte și m-a sărutat pe nas. *„Dragul de tine! Și, până la urmă, ați căzut la pace?”. „Am căzut o pulă, nu mă pot înțelege cu ea, zici că e posedată. Mă-sii i-a zis că nu mai vreau să dau niciun ban la copii.” „Ce manipulatoare ordinară! Și sigur s-a legat și de mine, că nu se poate abține, eu sunt cauza tuturor relelor!”*, a zis Cati, îmbufnată. *„Acum nu mai fl bot, că poate să zică ce vrea, n-o să-i astup gura”*, i-am răspuns. *„Măcar să mă aperi! Dar tu îmi închizi telefonul, la ce să mă aștept?” „Am pus-o la punct, dar parcă nu e întreagă la cap. Oricum mi se rupe, i-am zis ce am avut de zis, acum vreau să mănânc și să mă odihnesc”*, i-am spus ferm. Cati s-a așezat peste mine, de parcă eram salteaua ei, și a început să mă gâdile. *„Sigur vrei să te odihnești?”*, m-a întrebat pe un ton miorlăit. „*Cum vrei tu, apoi mâncăm*”, am răspuns fără vlagă. *„Dar ție chiar îți pică ochii în gură!”*, a constatat ea. *„Nu, mă prefac doar, ca să nu te fut”*, i-am zis. Ea m-a ciufulit și m-a tras de mână. *„Hai, că am făcut niște friptură la cuptor!”.* Mâncam și mă gândeam la spumele de la gura lui Teo. Parcă era o străină, parcă nu am stat cu ea atâta timp, chiar așa să se schimbe cineva? Cati povestea ceva despre prietenele ei, că Larisa are un futac și nu-l mai iubește pe Tibi. Că de-aia nu mai puteam eu!

5. NEVASTA LA SALA DE FITNESS

Este de neimaginat cât de nesimțit e Mircea ăsta! Nu știu cum am stat cu el atâția ani și am făcut copii împreună! Parcă nu-l mai recunosc! E un calic și un ordinar, un ratat și un dobitoc! Auzi, să nu mai dea el toți banii, ca să-i ajungă curvei de cheltuială! Asta întrece orice limite! Nu credeam să ajungem la asemenea discuții! Am fost nervoasă și ziua următoare, după ce a venit la noi, dar m-am descărcat pe aparate, la sală. Am pedalat la bicicletă, că am zis că ia foc, nu alta! Când eram pe stepper, am văzut cum un tinerel mă tot fixa cu privirea. El ridica niște greutăți, cred că de două ori cât mine. L-am privit cu coada ochiului, niște mușchi frumoși și parcă nu făcea niciun efort. Ăsta bărbat, mi-am zis! Mă chinuiam să ridic și eu niște greutăți legate pe o coardă, când îl văd că vine către mine. M-au trecut toate apele, noroc că nu se vedea, eram deja transpirată și roșie la față. *„Mă scuzați că vă deranjez! Vreau să vă atrag atenția că nu faceți corect exercițiile și riscați să aveți probleme cu spatele”*, m-a abordat el politicos. Eu am dat drumul greutăților, care s-au dus repede în jos și au făcut un zgomot mare, de toți din sală au crezut că a explodat ceva. Mă uitam ca proasta la el și nu știam ce să spun. *„Dacă-mi permiteți, vă arăt eu. Sunt instructor aici”*, mi-a spus. Îl priveam tot ca proasta, era foc de frumușel, cu niște ochi verzi cu gene lungi și întoarse, părul creț și o bărbuță cum au studenții la Teologie și tot corpul bine făcut. Mă simțeam grasă și îmi era rușine cu tricoul meu ud la subsuori și cu părul în toate direcțiile. *„Da, mulțumesc!”*, am reușit să articulez. Și, până să mă dezmeticesc, vine la spatele meu, se lipește de mine și îmi ridică brațele. Trag de manetă și greutățile încep să se miște. El îmi spunea direct în ureche: *„Unul, doi, trei, inspirați, unul, doi, trei, expirați!”.* Îl simțeam pe el cum îmi respiră în ureche și mă gâdilă. Se ridica și cobora împreună cu mine, era așa lipit de spatele meu, încât mi s-a părut că simt sub fundul meu o umflătură. De la el. Sper că nu i se scoală acum! Îmi era jenă, parcă cei din jur ne priveau toți. El repeta același lucru, foarte senzual, uneori încetinea ritmul, alteori îl accelera. Mă

cam dureau brațele și nu mai suportam gâdilătura din ureche, așa că am dat să mă scarpin. Am scăpat maneta din mâini, greutățile s-au dus brusc în jos, iar eu am căzut pe spate peste el, cu cracii în sus. M-a ajutat să mă ridic, eu eram deja în flăcări de rușine. *„Faceți progrese, data viitoare va fi și mai bine. Când veniți, vă rog să întrebați de Didi"*, mi-a spus galant. I-am mulțumit și am plecat la vestiar să mă schimb. Niște sclifosite care pedalau cu ciudă pe biciclete m-au privit cu invidie. Am trecut prin dreptul lor cu nasul pe sus. În timp ce mă schimbam de haine, mă gândeam ce drac de nume are și ăsta, Didi, parcă ar fi de animal de companie. De la ce vine oare? Maică-sa ce-o fi avut în cap când i-a zis așa? Oricum e drăguț Didi ăsta, îl mai caut. Așa mi-au mai trecut nervii pe Mircea.

7. AMANTA ȘI MOTIVAȚIONALELE

Nebuna de Teo nu se dezminte. Nici acum, când sunt despărțiți prin lege! Are pretenții să-i plătească Mircea și tampoanele, singurul ei scop e să-l jecmănească. Sigur că m-a vorbit de rău, n-a vrut Mircea să-mi zică, dar o cunosc deja. E de-o răutate, că ar fi în stare de orice. Dacă i-a tăiat ea hainele lui Mircea cu foarfeca, și a dat în el, a tras de el până s-a rupt costumul! Păi, asta e femeie cu care să stai în casă? Și nu se poate discuta cu ea. Ce e așa greu să înțeleagă cu căpățâna ei pătrată că o perioadă Mircea va da doar jumătate din bani? Bani pe care nu e obligat să-i dea, că pensia alimentară oricum o plătește. Partea proastă este că produce așa o tensiune între noi, Mircea vine de fiecare dată nervos, după ce are o discuție cu ea. Am visat că vom fi liniștiți, că vom călători, că ne vom vedea de viețile noastre. La ser- viciu suport cu greu să merg, nu vorbesc aproape cu nimeni, pentru că sunt singură la recepția aia. E un du-te, vino, de mă ia durerea de cap. Șefa trece rar, când ia liftul sau când pleacă. Cineva m-a reclamat că am fost nepoliticoasă și nu am dat toate informațiile. M-a chemat la ea în birou, după program, când a venit colega care mă schimba în tură, nici nu m-a invitat să iau loc. Eram obosită și tristă, și m-a mai luat și ea de sus că nu e mulțumită de mine, că fac totul fără dragoste pentru oameni, auzi ce exprimare! Doar nu eram acolo să fac pe-a Maica Tereza! N-am vorbit urât cu nimeni, nu am țipat, deși mi-a venit de câteva ori să-i strâng de gât pe unii, mi-am făcut datoria, ce mai vrea? I-am spus și ei toate astea, mai puțin partea cu strânsul de gât. Răspunsul meu nu a mulțumit-o și mi-a zis că la următoarea abatere se va gândi serios dacă mai continuăm colaborarea. I-am promis că mă voi strădui să o mulțumesc, iar când să ies de la ea din birou, mi-a zis că mă îmbrac prea provocator, că rochia e prea mulată și scurtă, și să vin cu o fustă mai lungă și cu bluze mai încheiate. Și nici tocuri și bijuterii să nu mai port, că acolo vin oameni cu probleme și nu sunt la vreo paradă. Am simțit că mi se urcă sângele la cap! Doar nu eram la o mănăstire. Adevărul e că mai toate se

îmbrăcau ca niște babe, dar cred că mai degrabă să-i facă ei pe plac, că nu prea le avea cu eleganța. Mi-am dat seama că e o prefăcută, s-a purtat frumos până m-am angajat, avea nevoie doar de încă o fraieră pentru un post prost plătit, unde era bătaie de cap. Nu i-am zis decât că am înțeles și am ieșit. Cât coboram cu liftul, m-am jurat să fac tot posibilul să îmi găsesc altceva. Mi se făcuse dor de biroul în care am lucrat înainte, de șefii mei ciudați, dar totuși buni, până când și Silviuța-puța, asistenta șefului ardelean Emil, mi se părea bună acum. Mergeam pe stradă și, pe măsură ce mă gândeam, creștea furia în mine. Eu am fost chiar cineva, aveam femeie care făcea curățenie și cafele, directorii aveau încredere în mine, cum își permite vaca asta să-mi spună că nu mă pricep să vorbesc cu oamenii și cum să mă îmbrac? Nu, trebuia să plec urgent de aici!

Aveam nevoie de o consolare, așa că le-am rugat pe fete să ne întâlnim. Doar Cami a putut veni, până o lua pe Catina de la grădiniță. Ne-am văzut la cafeneaua noastră și i-am spus ce am pățit cu șefa. *„E clar că nu e de tine acolo. Îți cauți imediat ceva! Nu pot să cred că o fată ca tine și cu CV-ul tău nu găsește. Mai lași și tu din mofturi și e imposibil să nu fie ceva pe piață!”*, mi-a zis Cami pe un ton ferm. *„Așa zic și eu. Pur și simplu m-a jignit. Și dacă ai ști că nici nu e ușor ce fac acolo, de salariu nu mai zic…” „Banii nu trebuie să fie pe primul loc, ci să găsești un post care să te reprezinte, să mergi cu plăcere. E foarte aiurea să mergi în silă doar ca să iei niște bani”*, mi-a mai zis ea. *„Da, poate am fost prea materialistă, dar uite, că tot bani puțini mi-a dat, m-a păcălit, asta el”*, i-am spus oftând. *„Cu Mircea cum mai e?”*, a schimbat Cami subiectul. *„Ar fi bine, dacă nevastă-sa, adică fosta, s-ar purta mai civilizat. De câte ori vorbește cu ea, vine nervos acasă.”* Cami a început să râdă. *„Ce e amuzant?”*, am întrebat-o mirată. *„Tu n-ai ieșit din pielea de amantă, tot nevastă i-ai zis ăleia”*, a răspuns ea. Am stat un pic și mi-am dat seama că are dreptate. *„Uneori mi-e dor de vremea când eram amantă, parcă era mai multă atracție și nerăbdare”*, am spus eu, pe un ton nostalgic. *„Firește, era fructul oprit. Acum sunteți amândoi disponibili și nu mai e așa de interesant”*, a zis Cami. *„Crezi asta? Adică oamenii, ca să le dureze iubirea, ar trebui să o facă pe ascuns?”*, am întrebat-o curioasă. *„Nu am zis asta. Doar că e bine să te mai*

lași dorită câteodată", a spus ea cu un zâmbet misterios. *„Dorită?" „Da. Să nu te mai arăți atât de afectată de lucruri care, până la urmă, nu te privesc. Uite, cum e problema cu banii și fosta nevastă. Nu e treaba ta, ci a lor, lasă-i pe ei să o rezolve. Decât să-ți consumi energia așa, mai bine îl surprinzi cu ceva: o prăjitură bună, bilete la teatru sau film, o plimbare, o mică vacanță… Nu e nevoie să fii tot o nevastă, el a ales între tine și familie tocmai pentru că a văzut acel altceva care-i lipsea. Dacă nu va mai vedea asta, se va întreba de cea schimbat ceva tot pe ceva*." Părea deja o lecție ce-mi spunea ea, dar nu puteam să nu fiu de acord. Simțeam și eu că intram în rutină, că lipsea acel altceva. O priveam pe Cami cât de natural vorbea și am înțeles imediat de ce a plăcut-o Nelu, care era tatăl curvarilor și celibatar convins. Cami era un om bun și găsea pentru fiecare un umăr de sprijin, deși nici situația ei nu era roză. Avea mereu o liniște pe care o transmitea și nu spunea nimic aluziv sau pe un ton care lăsa loc interpretărilor. De aceea țineam mult la părerile ei, lângă ea ne simțeam toate în siguranță. Putea să fie și nebună, să facă glume, dar niciodată cu subiectele foarte serioase. Larisa, Clau și cu mine păream niște imature, și cred că și eram așa. I-am atins mâna și i-am spus cu blândețe: *„Mulțumesc mult, Cami, ești un om adevărat!"*. Ea mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul. *„De unde știi atâtea lucruri despre oameni?"*, am întrebat-o. *„Citesc mult, observ. N-am avut parte de educație multă în privința asta, nu m-a învățat nimeni despre ce mă așteaptă în viață, de fapt ca și pe voi. M-am descurcat din mers." „Dar totuși, ai așa o maturitate, pe care noi nu o avem. Deși nici ție nu ți-e ușor. Apropo, ce mai face Nikos?" „Comunicăm destul de des, vrea să-și vadă fata, dar trebuie să-mi arate că și-a reglat conturile cu trecutul și nu ne mai poate pune în pericol", a* zis Cami. *„Adică sunt șanse să vă împăcați?" „Nu-mi fac planuri, vedem cum curge viața. Crede-mă, e cel mai bine așa. Dacă va fi să fie, va fi!", a* zis ea râzând. Ceva îmi spunea că mai ținea la tatăl Catinei, că vulpoiul de Nelu a avut dreptate. Dar eram convinsă că știa Cami ce face. „C*e zici de Larisa?", a*m întrebat-o. „M*ă îngrijorează puțin. Cu Tibi își găsise un echilibru, părea că le merge bine. Sper să nu meargă pe un drum care să o facă să sufere"*, mi-a răspuns pe un ton grav. N-am continuat subiectul, noi nu prea aveam obiceiul să vorbim una

despre cealaltă când nu eram toate prezente, doar că m-a pus pe gânduri încă o dată Cami. *„Cu Epaminonda ai mai vorbit?”*, m-a întrebat brusc, iar eu am tresărit. Uitasem complet de el, de faptul că am soț. *„Nu, nu l-am mai căutat și nici el pe mine”*, i-am zis. *„Vezi, acum tu ai amant!”, a* spus Cami râzând. Așa era, am râs și eu, ce să fac? Cami a redevenit serioasă. *„Oricum, trebuie să rezolvi cu situația voastră, pentru că și asta e un factor de presiune între tine și Mircea. Gândește-te că el a lăsat o casă și familia pentru tine!”* Nu prea mi-a plăcut cum suna, iar ea a văzut, așa că a ținut să precizeze: *„Știu că sunt dură, dar să știi că nu toată lumea are curajul să-ți spună adevărul. Relația ta nu este împlinită la fel cum nu a fost când Mircea era însurat.”* Trăsese cu toate gloanțele, dar meritam să le încasez. *„E tot în America, am așteptat să se întoarcă, e bine să avem o discuție între patru ochi. Dar a fost bolnav, iar Boss mi-a zis că nu e bine să deschid tema divorțului”*, am încercat să mă apăr. *„Da, dar de atunci au trecut câteva luni, mai un pic și se face anul!”*. Nu se lăsa! *„Ce pot să fac?”*, am îngăimat eu. Nu mă simțeam în largul meu, deși în sinea mea știam că are dreptate. *„Să-l suni, să comunicați, pentru Dumnezeu, Cati! Ce e cu tine? Parcă ți-au intrat neuronii în vacanță!”*, m-a apostrofat ea. Deja începea să mă irite modul în care mă trata, parcă eram fiica ei. Prietenia, prietenie, dar până la un punct. Așa-mi trebuie, dacă m-a mâncat undeva să-i cer sfaturi! *„Trebuie să plec”*, i-am zis pe un ton grăbit și mi-am luat geanta de pe spătarul scaunului. Parcă eram o studentă care nu știa subiectul la un examen. Cami m-a apucat de braț. *„Cati, stai! Nu vreau să pleci supărată! Aș fi vrut să am și eu pe cineva să-mi fi spus când am greșit, atunci când eu credeam că e bine, pentru că cei pe care-i consideram prieteni așa-mi ziceau. Știu că am fost dură, dar, crede-mă, chiar îți vreau binele, știu cât ai suferit”*. M-am așezat la loc și am început să plâng. Cami m-a lăsat, apoi mi-a dat un pahar cu apă. *„Te rog să mă ierți!”*, i-am zis. *„Pentru ce?” „Pentru că te-am judecat greșit. Știu că ești bine intenționată, dar nu mai am putere”*, i-am spus sfârșită. *„Te înțeleg, dar tu ești singura care poate să ia toate deciziile*.” Mă compătimea, iar mă irita. Am plătit cafelele, că doar eu o invitasem, și când ieșeam în stradă i-am aruncat și eu o săgeată: *„Nu crezi, Cami, că citești prea multe cărți motivaționale?”*. N-am lăsat-o să răspundă,

am pupat-o repede pe obraz și m-am dus către metrou. Drept cine mă lua? Prea se credea un mentor! Dar ideea cu mica vacanță nu e rea, totuși. Ultima a fost la Londra, cu fetele. Pe stradă am văzut un panou publicitar, ceva cu Roma. Mi-ar plăcea să merg acolo, am auzit că e un oraș minunat.

Mircea era acasă și mă aștepta cu cina. Făcuse o friptură la grătar. Eu am scos o sticlă de vin alb și a fost după multe zile când am stat relaxați de vorbă. I-am zis ce tare m-a enervat șefa, că m-am văzut cu Cami și că vreau să-mi găsesc alt serviciu. El mi-a zis că Teo i-a dat mesaj că e de acord să împartă cheltuielile și că va intra într-un nou proiect la job. După ce am mâncat, ne-am tras-o, mai romantic de data asta, chiar am simțit că mă iubește. Stăteam întinși unul lângă altul și l-am întrebat: *„Auzi, n-ai vrea să mergem la Roma într-un weekend?”. „Ce să facem acolo?” „Să ne futem”*, i-am zis eu. *„Păi, și trebuie să bat atâta drum pentru asta?”*, m-a întrebat el. Orice zicea, îmi era drag, ăsta era Mircea! Am început să râd. *„Nebunule! Mă gândeam că, de când stăm împreună, n-am fost plecați nicăieri.” „Cum nu? Toată ziua suntem.*” Continua să facă pe-a prostul, era cazul să schimb foaia. Am început să-mi plimb limba pe pieptul lui, iar el a gemut ușor. M-am întrerupt și i-am zis: *„Dacă mergem, îți fac mai mult decât atât”*. El s-a uitat la mine și m-a tras către el. *„Șantajistă ordinară!”* Și ne-am tras-o iar. Mergeam la Roma.

8. AMANTUL ȘI NELU VRĂJITORUL

Să mor eu dacă nu e Nelu bun! E bun rău! A avut dreptate și cu Teo, să discut cu ea deschis și să am răbdare. Uite, că am lăsat-o în ale ei și a fost de acord până la urmă să împărțim cheltuielile. Parcă și Cati s-a mai îmblânzit, doar că acum a apucat-o să ne ducem la Roma. Parcă o înțeleg și pe ea, nu i-a mers prea bine în ultima vreme. Dar cui, pula mea, îi merge bine? Toate parcă se duc de râpă. Lumea e nervoasă, prea multă politică, pe unde merg, pe unde mă uit, doar certuri politice. Nu e suficient că ne certam cu femeile, acum și din motive politice. La serviciu avem un alt proiect, de data asta e și Nelu băgat, Alex a plecat în altă sucursală, ne vedem rar, pe la ședințe mari sau traininguri, zice că e fericit, a fost la Amsterdam cu iubitul lui, copilul lui crește, are grijă de el și e prieten bun cu nevastă-sa, locuiesc în continuare împreună. Zice că ar emigra, dacă nu ar fi copilul. Cine naiba ar fi crezut că viața lui Alex va lua așa o turnură? Parcă ieri am fost la Praga în delegație, când l-a dus Nelu la escorte, apoi umbla numai la curve, iar acum e îndrăgostit de un bărbat.

Avem un șef nou de proiect, unul venit de afară, al nostru a fost cumva promovat, ăsta de acum are tot felul de bășini în cap, dar cine îl ascultă? E mișto că parcă e mai relaxat față de cum era cu nefututul de șef, care ne ținea și noaptea, și ne trimitea în delegații când i se scula lui. Nu face ședințe toată ziua, doar când avem de comunicat etapele proiectului.

Azi beam cafeaua în birou, o cumpăr de la cafeneaua care s-a deschis la parterul clădirii, că nu mai are cine să facă. Șeful a venit cu o asistentă cam bătrână și care nu râde la nicio glumă. Altfel, e femeie de treabă. Partea ciudată e că șeful lipsește dimineața câte o oră, iar la prânz asistenta Caliope, așa o cheamă, îi gătește masa. Deci, frate, n-am mai văzut asta cred că de când eram stagiar. Șeful ăsta ori e scârțar, ori e mămos. Când avem plin de restaurante și cateringuri, el o pune pe femeia aia să-i gătească în oficiu. Să vezi ce mirosuri de prăjeli vin de acolo! Șeful apare de nu știu unde, iar ea îi duce tava cu mâncare și îi

spune: *„E gata omleța, am pus și brânzică, am tăiat și niște roșioare, cum vă place”*. E toată numai zâmbet când face asta. El mănâncă în birou, tot așa, vreo oră, apoi servește cafeaua și, când mai are jumătate din ea, ne cheamă pe la el. Nu intră prin birouri, nu se plimbă pe culoar, uneori pleacă înaintea noastră, iar Caliope strânge după el și închide cu grijă și smerenie ușa biroului de parcă ar ieși dintr-o biserică.

Când stăteam așa și savuram cafeaua, a venit și Nelu. Arată foarte bine, parcă s-a mai îngrășat. Beam amândoi cafea, ne era lene să mergem la locul de fumat, un fel de cușcă unde ne împușteam toți. I-am spus și lui că am căzut la pace cu Teo și că merg în vacanță la Roma cu Cati. A zis că mă felicită. Când să-i zic vreo două, cum le zicem noi, din prietenie, văd trecând prin ușa deschisă un bărbat cu un ziar în mână. După câteva secunde, îl văd trecând înapoi, fără ziar. *„Băi, zi și mie, ce căcat se întâmplă?”*, l-am întrebat pe Nelu. *„Adică?”*, face el nedumerit. *„Unde dispare șeful în fiecare dimineață câte o oră, cine-i ăsta cu ziarul și care-i treaba cu madam Caliope, care e și bucătăreasă?”*, i-am înșirat eu. *„Tu chiar ai o părere bună despre mine”*, a răspuns Nelu. *„Hai, mă, că ești uns cu toate alifiile! Nu te mai rupe în figuri cu mine!”*, nu l-am lăsat eu. *„Nu-mi spune că nu știi de obiceiul șefului!”*, îmi zice el. *„Dacă știam, întrebam?” „Băi, adevărul e cât se poate de simplu: șeful se cacă, ăla e șoferul lui, îi aduce ziarul zilnic, iar asistenta îi gătește pentru că a avut nu știu ce boală și nu mănâncă decât proaspăt și cu produse cumpărate de el”*, m-a lămurit Nelu. La așa răspunsuri nu mă așteptam. *„Și cum, mă, în fiecare zi la aceeași oră? Pot să-mi reglez întâlnirile după orele lui de căcare”*, am zis mirat. *„Are omul stomac sănătos, ce vrei?”*, a răspuns Nelu. Mie încă nu-mi venea să cred. Eram aproape convins că mai degrabă merge la un futai, nu că se cacă. *„Și cu ziarul care e treaba?”*, am întrebat iar. *„Păi, îl citește pe budă”*, a zis Nelu. *„Dar nu poate citi de pe net, din telefon, cum facem toți?”*, am zis eu. *„Are tabieturile lui, îi place ziarul” „Se șterge la cur cu el?”*, am întrebat eu râzând. *„Nu știu, sper să se spele pe mâini”*, a răspuns Nelu. Chiar mi-am amintit că șeful ăsta avea obiceiul să dea mâna cu noi, când intram la el, când ieșeam. M-am strâmbat dezgustat. *„Auzi, dar cu Caliope ce e? O fi îndrăgostită de el?”*, l-am luat iar la întrebări.

„Băi, dar tu ești curios ca o femeie! Ce te-a apucat, de vrei să afli tot acum?”, m-a apostrofat Nelu. *„Hai, că ești bou! Nu așa făceam noi mereu? Te-ai făcut mare domn acum!”*, i-am zis un pic enervat. De când cu Lizi, i s-a făcut creierul plat, măcar se futea bine, asta puteam să văd după fața lui Nelu când îl suna. Era dominat complet. Dar așa suntem noi, bărbații, niște proști, niște sclavi ai pizdei. *„Nu e îndrăgostită, nu știu amănunte, dar am înțeles că femeia a avut un necaz și a ajutat-o șeful ăsta. Vezi, Mircea, de-aia nu e bine să te iei după aparențe, nu știi ce se ascunde în spatele oamenilor”*, a filozofat Nelu adânc, după care a început să se scobească între dinți cu o agrafă de birou. *„Vezi că-ți cad plombele*!”, l-am tachinat eu. Tocmai atunci a sunat Caliope să ne cheme la ședință.

Am intrat în biroul șefului, care a dat mâna cu noi, iar eu i-am atins-o cu puțină repulsie, după cele povestite de Nelu, cu ritualul matinal al căcării. Șeful ne-a chemat înainte de omleța de la prânz, ceea ce era o noutate. Așteptam cu interes să aflăm motivul. Caliope a intrat și a făcut puțină ordine pe birou, apoi i-a adus mapa cu toată documentația proiectului de care ne ocupam și a ieșit încet, fără să spună un cuvânt. Mă așteptam să-i aranjeze și hainele de pe el și să înceapă să-l pieptene, apoi să-l gâdile nițel sub gușă. Șeful era un pic rotofei, cu chelie pe creștet, transpira des și se ștergea cu niște șervețele pe care i le aducea Caliope. Vorbea puțin și doar la obiect, nu știam nimic despre el, dacă are familie, animale, copii, bănuiam că era din alt oraș, pentru că nimeni nu mai lucrase cu el. Dar nu era un om rău, asta e clar! A spus scurt că trebuie să mergem a doua zi la o conferință, unde va veni și o parte din partenerii de proiect și că să nu mai venim la birou, ci să mergem direct. *„Vă dă Caliope invitațiile”*, a mai adăugat el, după care a început să bea din cafea și să-și vâre nasul în niște hârtii. După câteva secunde, și-a ridicat privirea către noi, cumva mirat că ne mai vede acolo. Eu m-am ridicat repede, Nelu a făcut la fel, am salutat și am ieșit. *„N-aveam chef să mai dea mâna cu mine! Mi-a rămas în cap faza cu nespălatul pe mâini după căcare”*, am zis eu, când eram în birou. Nelu a început să râdă. *„Stai, băi, era o supoziție”*, a spus el. *„Să ți-o bagi în cur!”*, i-am răspuns. Nelu a început să vorbească la

telefon cu Lizi, să-i spună că mâine întârzia acasă pentru că mergea la conferință. După ce a terminat conversația, m-a văzut cum mă uitam ca prostul la el. Nici când eram în focuri după Cati nu-i dădeam așa raportul. Nelu înnebunise sau îi pune aia ceva în mâncare, altfel nu se explică. *„Mâine e seara de paste italienești, gătim împreună și am anunțat-o ca să știe că poate nu sunt la timp acasă, habar n-avem cât durează drăcovenia aia"*, m-a lămurit el, deși nu-l întrebasem nimic. I-auzi, seară de paste! *„Și seara de fasole când e? Sau de mămăligă cu brânză?"*, am zis eu. Nu mă puteam abține. *„Băi, Mircea, numai caterinca a rămas de tine. Mai ia și tu viața în serios. Să petreci serile cu o femeie care te completează este un lucru foarte frumos. Și mâncăm și fasole, dar numai în post"*, mi-a răspuns un pic iritat. *„Nu-mi zi acum că ții post!" „Și, dacă aș ține, ce?"*, a făcut el, țâfnos. Dintr-odată, nu știu de ce, m-am întristat. Niciodată nu ne-am certat. Ce pula mea aveam? Prietenia noastră nu mai era ca altădată, el nu mai glumea în același ritm cu mine. *„Te-ai boșorogit"*, i-am zis eu. Nelu s-a așezat la birou în fața mea și m-a privit cu atenție. *„Noi vom fi prieteni mereu, asta să nu uiți, pulică!"* Băi, ăsta citea gândurile! Nelu Vrăjitorul. Apoi a continuat, iar eu cred că aveam fața celui mai tâmpit om de pe planetă. *„Fiecare am trecut prin niște schimbări în viața noastră. Recunosc iar că am suferit un pic după Cami, dar a apărut Lizi și chiar e o femeie care merită ce e mai bun. Tu ai divorțat, ai copiii, pe Cati, ai și tu destule pe cap. Nu puteam fi mereu împreună, ca să-ți spun ce să faci, dar recunoaște că, atunci când ai avut nevoie să vorbești, am fost prezent."* Așa era, ce să mai zic? M-a ținut și la el când am plecat de la Teo. Parcă îmi înghițisem cuvintele. *„Băi, simt așa, că parcă îmi scapi printre degete! Când fac mișcouri, cum făceam noi, iar tu nu participi, mă simt ca un caraghios. Ai tu darul ăsta, să-i faci pe oameni să se simtă ca viermii"*, am spus eu în final. *„Nu e așa, știi că în mine ai tot sprijinul. Dar, băi, Mircea, nu crezi că e cazul să ne mai maturizăm și noi naibii? Cât să ne țină curelele? Vorba aia: mingea, mingiuca mea, nu mai sare cum sărea, s-a ales bules de ea!"*, a răspuns Nelu. Eu am râs, dar de nervi, să mă descarc, a râs și el, și era un pic ca pe vremuri, dar noi mai bătrâni. *„Și, uite, vin și eu cu Lizi la Roma, dacă e de acord Cati, să o întrebi. Pun pariu că fetele se vor înțelege și*

ne vom distra", a adăugat Nelu. Era o idee genială! Am zis eu că Nelu e bun rău.

9. NEVASTA ȘI NOSTALGIA DUPĂ RODIN

M-am gândit să fiu de acord cu propunerea lui Mircea privind cheltuielile, adică să le facem pe din două. Mama a zis că am procedat bine, că trebuie să avem o comunicare bună, pentru copii. Când i-am dat telefon, să-l anunț, mai că nu a strigat de bucurie. M-am simțit importantă și mi-am dat seama că e bine să faci bine. Cumva toate problemele, și curva roșcată, și supărarea mea, erau mai mici. La sală mergeam aproape în fiecare zi și aveam grijă să mă spăl înainte și să am părul strâns, dar într-un fel aranjat. Eram și ușor machiată și cu manichiura mereu făcută. Mă și epilam mai des, aveam niște colanți până la glezne, dar la anumite exerciții se putea ridica vreun crac și să mi se vadă mărarul de pe picior. Didi era mereu în preajma mea, cum mă vedea că apar, zâmbea cu toată gura, iar dacă ajungea după mine, de cum intra în sală, mă căuta și venea la mine. Îmi arăta cu răbdare cum trebuie să respir, și la greutăți m-am mai specializat. Cred că fac niște mușchi, de-i mut fălcile lui Mircea, dacă m-o enerva! Haha! Nu mai zic, toate siliconatele se uită la mine cu ciudă, că frumușelul de Didi stă doar în preajma mea.

Ieri, când am plecat, era un pic trist și l-am întrebat ce are: *„Teo* (deja ne tutuiam,), *tu nu ești mulțumită de recomandările mele?”.* M-am uitat la el uluită. *„Cum să nu fiu? Sunt extrem de mulțumită, altfel n-aș veni”*, i-am răspuns. *„Să-ți spun drept, și mie îmi face mare plăcere”*, a zis, mai însuflețit. *„Eu, ca să-ți spun și mai drept, datorită ție vin*”, am continuat eu. Eram lângă vestiare, eu mă aflam între tocurile ușilor, iar el a venit către mine și și-a apropiat buzele de ale mele, fără să mă atingă, dar i-am simțit suflarea pe ele în timp ce vorbea: *„Ia-mă instructorul tău, doar pentru tine!”.* Apoi s-a îndepărtat, a zâmbit și mi-a urat o seară frumoasă. Eu eram năucă, am intrat în vestiar și m-am schimbat mecanic, mi-am pus echipamentul în geantă și am ieșit să predau cheia de la dulap fetei de la recepție. Aceasta m-a întrebat, zâmbind: *„Vă simțiți bine la noi?”. „Foarte bine”*, am răspuns. *„Știți că, pentru rezultate mai rapide, puteți alege*

antrenamentul cu un instructor personal”, a adăugat fata. Văzând că tac, a continuat: *„V-ați gândit deja la unul?”. „Didi”,* am zis eu cu voce înceată. *„O alegere excelentă, e un profesionist. Pentru această opțiune mai trebuie să plătiți o diferență de bani”,* mi-a spus fata, fericită. Am scos cardul și am plătit, fără să mă intereseze suma. Când am ieșit la aer, simțeam suflarea lui Didi pe gura mea. Nu era în regulă! Sunt țăcănită? Ce naiba am? Didi e foarte tânăr! L-am plătit ca instructor și gata!

Am făcut niște cumpărături, că voia mama să facă niște *varză a la Cluj* și mi-a zis ce să iau. Eu încercam să mănânc cât mai sănătos, iar varza era destul de grea, din câte știam. Dar nu puteam să-i stric bucuria. N-am mai avut atâta libertate de când eram studentă, cred. Plec când vreau, vin când vreau. Bine, nici eu nu sunt nesimțită, să-mi fac de cap. Copiii sunt mai înțelegători, au preocupările lor, au mai crescut și se mai descurcă uneori singuri, ce mai! E cea mai bună perioadă din viața mea! Aveam chef să merg la Mioara ca să-i spun de Didi. Am sunat-o și mi-a zis că mă așteaptă la ea. Am dus cumpărăturile acasă și i-am zis maică-mii că lipsesc vreo oră. *„Ai grijă! Să nu întârzii prea mult!”,* am auzit-o când ieșeam pe ușă. Parcă eram din nou adolescentă și mergeam la o petrecere. Nu prea am fost la petreceri, nu mă lăsa. Am fost chiar o proastă, altfel nu ajungeam să-mi complic viața cu Mircea, asta e clar.

Mioara m-a primit cu entuziasm, parcă eram nu știu ce divă. M-a luat în brațe și mi-a zis: *„Habar n-ai ce dor mi-era să te văd. Gând la gând, când ai sunat!”.* Și eu eram bucuroasă că o văd. M-a servit cu un ghiveci foarte bun, ce era al ei era al ei, gătea foarte bine. Nu am refuzat-o, pentru că eram lihnită, după sală. I-am zis de Didi și ea s-a uitat la mine cu subînțeles. *„Ție ți-e dor de o pulă”,* a tras ea concluzia. *„Tu chiar numai de sex vorbești, indiferent ce spun?”,* am întrebat-o. *„Ei, zic și eu, glumeam. Și care e treaba cu Didi până la urmă, dacă nu e sex?”,* a zis Mioara. *„E un tip care mă ajută la exerciții la sală și e instructorul meu”,* am lămurit-o scurt. *„Și zici că e drăguț?”,* a făcut ea curioasă. *„Da. Știi de cine îmi amintește? De Rodin, cel din Paris, gigolo…”,* i-am zis eu. Mioara a oftat și a zis doar: *„Mda”.* Nu înțelegeam dacă se mai

gândește și ea la francez sau nu. După câteva secunde de tăcere, a vorbit: „*Vezi, Teo, noi jinduim să fim iubite și nici nu vrem mult. Doar să ne bage cineva în seamă și să ne complimenteze un pic, și cădem pe spate ca musca dată cu spray*." Avea dreptate, ea mai mereu avea. Recunosc, cât am fost supărată cu problemele cu Mircea, mă gândeam la Rodin și reciteam conversațiile cu el, era ca o oază pentru mine. Le salvasem într-un folder pe care l-am numit *tranzacții lunare,* că am avut grijă să nu am probleme la divorț. Uneori îmi venea să-i scriu, să văd ce mai face, dar eram prea departe, ce rost avea? *„Da, așa e"*, am zis cu voce tare. *„Vezi și tu, să n-o iei pe arătură, te distrezi un pic, așa, să treacă timpul"*, m-a povățuit Mioara. *„Manuel unde e?"*, am întrebat eu. Soțul ei era un tip foarte liniștit, nu ne deranja niciodată când veneam în vizită. Nici după faza de la petrecerea de Revelion, când Mioara a dansat dezbrăcată pe masă, iar el a venit cu un frate și ne-a văzut cum ne destrăbălam. *„Cred că e la televizor, dacă n-o fi adormit deja la meci"*, a răspuns plictisită. *„Ești bine?"*, am întrebat- o, îngrijorată. *„Sunt, mi-e dor de-o pulă adevărată"*, a zis ea. Iar eu am pufnit în râs, a râs și Mioara. Atunci a apărut Manuel în bucătărie. *„Mami, nu faci niște clătite, cum știi tu?"*, a întrebat ca un copil, după ce m-a salutat respectuos. Și a venit să-i sărute mâinile. M-a înduioșat gestul ăsta. Mioara l-a cuprins și ea în brațe. *„Cum să nu fac pentru sufletelul meu?"*, a zis. Părea sinceră. Când Manuel a ieșit din bucătărie, m-am uitat la ea întrebător. Ea a dat din mână și a spus: *„Totul e foarte bine! Mă mai apucă pe mine pandaliile, dar se rezolvă"*, și mi-a făcut cu ochiul. Mi-a zis să am grijă cu Didi, apoi am plecat.

Acasă mirosea a varză, era oala pe foc. Nu prea-mi plăcea, părea că e plină casa de bășini. Copiii mi-au arătat lecțiile, le-am verificat rucsacurile de școală pentru a doua zi și i-am trimis să se spele pe dinți. M-au pupat și i-am strâns și eu în brațe. Erau comorile mele și ar trebui să-mi bag mințile în cap, că sunt femeie în toată firea. Eram decisă să-l tratez pe Didi protocolar, în fond vine pe banii mei, și să terminăm cu familiarismele, că eu nu sunt una din siliconatele alea, de vin și-și încordează bucile și flutură din gene. Mi-am verificat mesajele și am găsit notificarea cu suma plătită la sală, era mare, dar acum ce să fac?

Sper să merite.

10. AMANTA ȘI PROPUNEREA DE JOB

L-am convins pe Mircea să mergem la Roma, abia aștept să ne rupem de toate rahaturile astea și să bântuim pe străzi, să bem o cafea și să mâncăm ceva bun, italienii au mâncare tare gustoasă. Nu mai contează că n-am fixat data, dar știu sigur că vom pleca. M-a sunat tâmpită de Larisa, asta e de drag, normal! Că vrea să ne vedem urgent, ca să-mi propună ceva. M-am întâlnit cu ea când am ieșit de la serviciu și am rugat-o să ne vedem într-un loc care e în drumul meu spre casă. De fiecare dată, sunt așa sleită după program, că nu am chef de nimic. Pe șefa o evit cât pot și fac eforturi mari să fiu amabilă cu toată lumea, n-am chef de reclamații și să mă pomenesc cu vreo recenzie proastă, că mă mai angajează Sulea Spătarul după aceea. Larisa mă aștepta deja pe terasă, era un bistro drăguț, pe care-l vedeam zilnic când plecam de la serviciu. Erau doar câteva mese și părea liniștit, terasa era ascunsă de niște pini și multe jardiniere cu flori. Avea un aer de vacanță, clar eram deja cu mintea plecată.

„Fată, dar ce ai pățit, de te-mbraci în halul ăsta?”, m-a luat ea, de cum m-am așezat pe scaun. Eram cu o fustă-pantaloni, peste genunchi, gen salopetă, și cu o cămașă. *„Am o șefă cu pretenții de dress code sobru”*, i-am zis eu. *„Nu știam că lucrezi la o mănăstire”*, a spus Larisa pufnind în râs. *„Că tot n-am mai mers noi demult la o mănăstire…” „La aia unde ți s-au văzut ție chiloții, când te-ai aplecat să pupi icoana, mai știi? Și când am dat nas în nas cu Mircea și nevastă-sa, iar eu le-am arătat degetul mijlociu când i-am depășit? Ce mișto a fost, fată! Mi-e dor să mergem toate și să fim nebune”*, a spus Larisa, nostalgică. Parcă a trecut un veac de atunci. *„Da, și mie mi-e dor, dar acum fiecare are viața ei, grijile ei, de bine, de rău, ținem legătura, dar…”*, am răspuns și m-am oprit brusc. *„Dar ce?”*, a întrebat ea, curioasă. *„Uite, zilele trecute eram tare necăjită și m-am văzut doar cu Cami, care mi-a ținut predici motivaționale. Tu și Clau n-ați putut veni, și sunt sigură că erați ocupate. Dar mi-ar fi făcut bine să veniți”*, am continuat eu. *„Cam așa e ea, face mereu pe-a deșteaptă. Când omul are o problemă, vine ea și îi dă în cap, în loc să-l*

consoleze”, a răspuns Larisa. Nu prea-mi plăcea că o dădeam pe bârfă și asta nu intra în codul prieteniei noastre. *„Cami e dură, dar să știi că spune lucrurilor pe nume, poate altcineva n-ar avea curaj să facă asta, și uneori e mai bine așa, ca un duș rece”*, am încercat eu să echilibrez discuția. *„Dacă ai chef de un duș rece, te duci și-ți bagi capul în baie la tine, nu e nevoie să o asculți pe Cami cum vine ea cu citate din cărți și se dă cultă”*, a continuat Larisa pe același ton puțin iritat. Bănuiam că se trăgea de la atitudinea lui Cami față de relația ei cu tipul din Londra. Și mi-a confirmat imediat. *„Nu o știam pe Cami așa tradiționalistă”*, a spus Larisa. *„Să știi că e îngrijorată pentru tine și vrea să fii bine”*, am zis eu. *„Aha! Deci a vorbit de mine!”*, a exclamat ea. *„Și tu faci la fel acum cu ea”*, i-am tăiat-o scurt. Larisa a înghițit în sec și a sorbit lung din paiul plin de frișca de la frappé, ținea un ochi închis, semn că nu i-a picat bine ce i-am spus. Am băut și eu din limonadă și am întrebat-o ce voia să discutăm. *„Ah, da! Mai bine să vorbim de ale noastre. Uite, vreau să-ți propun să vii cu mine la un job. Și așa văd că nu-ți mai place la mănăstirea unde lucrezi, hihi!”*, a spus ea, însuflețită. Mi-a venit să râd de remarca ei cu mănăstirea, dar eram și curioasă să aflu despre ce e vorba. *„Ce job?”*, am întrebat eu, puțin mirată că Larisa putea să mă angajeze undeva. *„Cineva mi-a propus să fiu hostessă, la tot felul de evenimente, și m-a întrebat dacă mai știu pe cineva care ar putea veni. M-am gândit la tine”*, m-a lămurit rapid. *„Hostessă? Păi, asta nu e un fel de prostituție?”*, am întrebat-o făcând ochii mari. *„Hai, fată, că parcă ai trăi în Evul Mediu! Ce prostituție visezi? E un job serios și să știi că sunt evenimente elegante care au nevoie de hostesse. Plus că e bine plătit și nu stai peste zece ore să-ți toci nervii cu toți tâmpiții, iar șefa să te fută la cap”*. Am întrebat-o despre ce sumă e vorba și nu era chiar mică. Era o muncă plătită cu ora și tot ce se cerea era să arătăm bine și să vorbim limbi străine. Știam că Larisa nu prea le avea cu engleza, dar eram sigură că i-a păcălit ea cumva pe ăia. *„Nu știu ce să zic, nu cred că mă lasă Mircea”*, am zis eu după câteva momente de gândire. *„Că parcă trebuie să-i spui lui Mircea! Vii, zâmbești frumos, iei banii și te duci acasă. Ce să știe Mircea?”*, a spus ea. Parcă nu-mi venea să fac ceva pe ascuns, dar recunosc că mă tenta ideea. Mă simțeam urâtă și grasă în hainele pe care le

purtam, și mai ales că eram obligată să o fac. Mergeam cu tot mai multă scârbă la serviciu și cred că, dacă mă gândeam bine, nu era o idee foarte rea. Măcar până îmi găseam ceva mai bun. Mă tot frământam cum să fac. *„Nu te mai gândi atât, e o ofertă bună. Să știi că noi suntem deja coapte pentru chestia asta, dar persoana cu care am vorbit a zis că trece cu vederea vârsta”*, a venit ea cu încă un argument. *„Cine e persoana asta așa de mărinimoasă?”*, am fost curioasă să aflu eu. *„Un tip de la o firmă de reclame, ceva cu betete sau belete.” „BTL”*, am zis eu. *„Așa. E ceva cu publicitate, nu?”*, a întrebat Larisa. *„Da, și cu publicitate, și cu relații publice”*, am răspuns. *„Vai, fată, ce deșteaptă ești! Așa a zis și ăla, că suntem un fel de ofițeri de relații publice. Că l-am luat prima dată la trei păzește, credeam că ne duce într-o unitate militară”*, a zis ea și s-a pus pe râs. *„Îți dai seama, mă și vedeam fâțâindu-mă în fața unui batalion de soldați, iar toți o aveau sculată”*, a mai zis Larisa în timp ce behăia. Mai avea un pic și se îneca de râs. *„Tu nu ești normală”*, i-am spus. *„Păi, trebuie?”*, a zis ea chicotind. Apoi brusc a devenit serioasă și a început să-și țuguie buzele. *„Hai să fim fete cuminți, să facem impresie bună! Deci, te interesează?”*, m-a întrebat ea. M-am foit puțin, m-am jucat cu paiul din limonadă și o priveam pe Larisa cum îl linge pe al ei de spumă. *„De interesat, mă interesează. Oriunde cred că e mai bine decât unde sunt acum. Cam care e durata contractului?”*, am zis. *„Ăsta a zis că sigur tot anul, dacă e mulțumit. Sunt evenimente tot timpul.” „Înțeleg. Atunci spune-i că ai găsit pe cineva și vedem ce o fi. Dar, te rog, să nu afle Mircea nimic, deocamdată”*, am răspuns. Larisa s-a bucurat și mi-a jurat pe ce are mai sfânt, deși nu știam ce are ea mai sfânt, că nu mă va trăda. *„Tibi ce face?”*, am întrebat-o. *„Cu magazinul lui, cred că am făcut hepatită de la mirosul ăla de mâncare pentru animale”*, a răspuns scârbită. *„Și cu Sebi cum e?” „Vorbim pe WhatsApp, la telefon mult, a zis că vine vara asta în România și vrea să ne vedem”*, a răspuns Larisa, cu tonul înduioșat. Terminase cu behăielile. *„Și ce ai de gând să faci?”*, am întrebat-o cu precauție, nu voiam să spună că sunt precum Cami. *„Fată, nu știu. Mi-e milă de Tibi, vin acasă ca la străini, îmi fac de lucru până adoarme el, noroc că sforăie devreme, apoi mă culc și eu. Nu mai facem sex demult, nici nu-mi mai cere, cred că s-a și plictisit de cât ciclu am”*, a răspuns

ea și a început să chicotească iar. *„Dar cu Sebi e ceva serios?”*, am încercat eu mai mult. *„Mai dă-o-n pizda mă-sii de seriozitate! Și cu Tibi am zis că e serios și ce? Vreau să mă bucur de viață. Dacă-mi ard acum tălpile după Sebi, asta e. Nu mă mai iau eu după ce e serios și neserios. Nu sunt tânără mereu”*, a zis ea pe un ton hotărât. Nici nu știam ce să zic, într-un fel o înțelegeam, și eu am intrat în situații complicate când Mircea era însurat. Acum, suntem serioși, chiar prea serioși, și parcă s-a dus naibii tot farmecul. *„Deci cum a rămas cu jobul?”*, am schimbat eu subiectul. *„Îl sun azi pe tip și ne cheamă el probabil pe amândouă la un interviu”*, a zis Larisa. Ne-am ridicat să plecăm și ne-am îmbrățișat. Mi-era dragă, și iar mi-am amintit cât de mult m-a ajutat. Chiar dacă noi toate eram atât de diferite, cred că așa ne completam.

Pe drum, mă gândeam dacă să-i spun lui Mircea de noul serviciu, am decis că mai bine nu, până rezolvam. Înainte să urc în apartament, m-a sunat Larisa să-mi spună că a doua zi eram așteptate ca să discutăm despre contract. Parcă eram ușurată, deși nu știam clar ce-o să fie, voiam să văd fața șefei mele când îi spun că plec, scârba dracului!

11. AMANTUL LA CONFERINȚĂ

Am fost cu Nelu la conferința la care ne-a trimis șeful și, surpriză!, șeful era și el! Al naibii căcăcios, nu ne-a spus că vine! Mă gândeam cum va face să meargă la budă și cine îi va face omleța și salata la prânz? Că programul era de dimineață până după-masă. M-am întâlnit cu Nelu când am parcat mașina, am intrat amândoi în hotel. Îl văd că mustăcește și se uita în jur. *„Băi, ce futai am avut aici cu ani în urmă! Văd că au renovat clădirea”*, a vorbit el. *„Dar așa de tare ai zguduit-o*?”, l-am luat eu la mișto. Cred că el avea repere în oraș după locurile în care s-a futut. Dacă cineva îl întreba de o adresă sau unde e vreo instituție de plătit taxe și impozite, el le răspundea: *„E fix pe strada de lângă clădirea în care m-am futut în 1900 toamna”*. *„Cu cine?”*, l-am întrebat. *„Băi, era o tipă mișto de tot. Era bulgăroaică venită cu treabă pe la noi, eu lucram în altă parte, pe atunci, eram și eu mai tânăr. Am invitat-o seara la cină, i-am arătat orașul. Cum nu erau multe de văzut, iar ea băuse puțin, am venit la ea la hotel, adică aici. A fost rupere, Mircea! Până în zori. A plâns când a plecat, îmi scria, mă suna, apoi eu m-am luat cu altele. M-a căutat după un timp, când a avut drum în București, dar n-am vrut să mă mai complic. Viața mea deja era destul de complicată și așa”*, a povestit Nelu și a râs cu toți dinții. Eu îl ascultam și îmi aminteam că ăsta era Nelu, așa cum l-am cunoscut și eu. Și nu m-am putut abține să nu-l împung nițel: *„Lasă, că peste câțiva ani va fi mai simplă viața ta, îți vei aminti o singură adresă”.* El mi-a dat una peste spate. *„Al naibii ești și tu!”* Apoi ne-am luat câte o cafea de la barul din holul hotelului și am dat nas în nas cu șeful. L-am salutat, ne-a răspuns și s-a dus să vorbească cu altcineva. Noi am rămas prostiți. Ce mister și pe el! Nelu a ridicat din umeri, iar eu am văzut o bunăciune cu picioare lungi, subțire în talie, cu părul lung, era ca o trestie. Iar dinții erau foarte albi, aproape că străluceau când râdea. Era și brunetă, făcea gropițe în obraji și avea gene lungi. I-am dat un cot lui Nelu și i-am arătat-o cu capul. Nelu o studia în timp ce sorbea din cafea. *„Bună, bună”*, a dat el verdictul. Când, deodată, văd trestia cum vine spre noi cu

dinții ei albi într-un zâmbet ca la reclamă la pastile pentru constipați. Ăștia eram eu cu Nelu. *„Bună ziua și bine ați venit! Vă rog să mergeți să vă înregistrați și să vă luați ecusoanele, în curând începem"*, ne-a zis ea ca un robot. Eu o priveam cu atenție și mă gândeam ce formă au țâțele ei, că prin drăciile astea de sutiene nu-ți mai dat seama. Avea o voce plăcută și un fel de a privi prin gene, de te atrăgea ca un magnet. Am văzut că pe legitimația ei agățată de gât scria Melina. Am zis fără să gândesc: *„Mircea"*, și i-am întins mâna. Ea m-a privit un pic nedumerită, zâmbetul i-a revenit pe dinți și mi-a luat mâna. *„Melina, încântată." „Și eu sunt foarte încântat"*, i-am spus. Nu mă puteam desprinde de privirea ei, avea lumini aurii în ochi. Ea a mai vrut să zică ceva, dar s-a răzgândit și s-a îndreptat către un grup care tocmai intra. Nelu mă privea mirat. *„Ce-a fost asta, coaie? Simt un magnetism, din ăla, ca pe vremuri"*, mi-a zis în timp ce-mi făcea cu ochiul. *„E bună, frate, bună rău!"*, am spus urmărind-o cu privirea. Nelu m-a lovit pe spate. *„Băi, vezi că avem de mers la Roma!"* M-am dezmeticit și am terminat cafeaua. Melina ne-a invitat să intrăm în sală și ne-am ocupat locurile la o masă imensă, ovală. În dreapta mea stătea Nelu, iar lângă el, șeful nostru. După privire, mi-am dat seama că sărise peste căcarea de dimineață și nu-i va fi ușor.

Au început unii să vorbească, cu pretenții, cu fonfleuri, cu limbaj din ăsta prețios, cu termeni în engleză, încă nu înțelegeam rostul participării noastre acolo. Nelu desena niște forme geometrice, cine-l vedea, putea să jure că ia notițe. Își lăsase ochelarii pe nas, parcă era un tătăiță, îmi venea să și râd. Șeful avea ochii holbați, iar cel de lângă el a început să se agite pe scaun. La fel și cei din rând cu el. Nelu s-a strâmbat și, chiar când mă întrebam ce pula mea se întâmplă, simt venind către mine un val de duhoare. Mai să-mi mute nasul și alta nu! Mă uit la Nelu întrebător, iar el îmi scrie pe WhatsApp. *„A tras șeful niște vânturi, cred că ne dau ăștia afară de aici*." Pe mine mă umfla râsul, dar mirosul neplăcut continua să vină în valuri, parcă nu se mai oprea. *„Artilerie grea, tată!"*, îl aud pe Nelu lângă mine. Chestia e că aproape toți de pe rândul nostru se foiau și se uitau bănuitori unul la altul. Operațiunea „bășina suspectă", hehe! Șeful avea o privire impasibilă și părea absorbit de discursul

unui șmecheraș cu pantaloni mulați ca un balerin. Prezenta nu știu ce grafice și se fandosea pe acolo. La o masă din colțul încăperii, aproape de intrare, o văd pe Melina care butona pe telefon. O fi stând pe Facebook. Ia să o caut eu! Am găsit-o, deși nu știam numele de familie. Avea o poză cu părul în bătaia vântului, și se uita peste umăr la mine, puțin aplecată, astfel încât să i se vadă bine talia subțire și curul bombat. I-am dat add repede. Îmi ridic privirea spre ea și o văd că se uită la mine. Îi zâmbesc ca un bou, ea îmi răspunde tot zâmbind, dar suav. Eram prieteni virtuali. Apoi mi-am dat seama că am niște poze cu Cati, mă tot tăguia ea, ba prin bucătărie, ba pe nu știu unde. Am intrat pe profilul meu și le-am ascuns din cronologie. Am început să ascund și pozele cu copiii, dar m-am oprit. M-am gândit că sunt idiot dacă a ajuns să-mi fie rușine că am copii. Mi-am trecut la starea civilă că sunt divorțat. Așa! Orice proastă ar înțelege că sunt tată singur. I-am frunzărit și Melinei în cont, avea multe fotografii cu ea pe la mare, pe la munte, prin străinătățuri, majoritatea filtrate prin Instagram, dar tot frumoasă era. M-am întrebat dacă se câștigă așa bine din ce face ea sau o fute unul și o plimbă pe unde vrea pizda ei. Cred că varianta a doua era mai plauzibilă. Îmi părea rău că o adăugasem în listă și am mai șters și poze cu Cati, chiar că sunt ultimul căcat din lume! Era clar că una ca Melina nici nu se uita la mine! Ca dovadă, nu mi-a mai aruncat nicio privire cât a durat conferința mă-sii. A venit și pauza, simțeam nevoia să ies la aer, parcă băsinile șefului au intrat și în tapițeria din pereți. Eram indispus, iar Nelu m-a îndemnat să iau niște ardei iute ca să scot toxinele. Păi, eu aveam nevoie să scot toxinele? Șeful dispăruse, știam că e la baie. În holul mare de pe etajul hotelului era un bufet cu de toate. Am luat niște frigărui și bulete de cașcaval. Înghițeam cam în sec și o vedeam pe Melina cum merge de la invitat la invitat și ciripește ca o vrabie, doar pe la noi nu venea. Simțeam deja că mă evită și îmi venea să-i dau instant block pe Facebook. Cine se crede, curva dracului? Toate sunt pe interes, am mai zis eu asta! Eram așa de furios, încât mi-am vărsat cafea pe sacou și, dacă nu mă feream la timp, îmi făceam și pantalonii fleașcă. Bine că nu mi-am fript naibii

coaiele! Încercam să scot pata de cafea cu un șervețel, dar n-aveam spor. Deodată apare Melina lângă mine și spune: *„Dați-mi voie, vă rog!"* și mă ia de braț. Ne ducem către toaletă, iar ea înmoaie un șervet sub jetul de la robinet și tamponează pata de pe haina mea. Era foarte concentrată și îmi venea să-i mușc buzele. Ea mi-a surprins privirea în care spuneam prin toți irișii că vreau să o fut, dar a zâmbit ușor, dintr-un colț al gurii. Nu a reușit să scoată pata de tot, ci să o ude. *„Se va absorbi când se usucă"*, m-a asigurat ea. Avea un fel de-a vorbi, parcă mereu voia să convingă. Mai conta că se usca sau nu sau că va dispărea pata? Mă uitam la curul care i se arcuia prin fustă și mă gândeam că ar cere niște palme. Eram dement, clar! Altfel nu-mi explic ce aveam. Am urmat-o pe Melina ca-n transă, fără să-mi pot lua privirea de la talia și șoldurile ei care se unduiau, era o trestie umblătoare și părea și gânditoare. Adică avea ceva în cap. Nelu mă căuta, și când m-a văzut m-a luat tare: „*Unde ai fost, coaie?"* Melina a auzit, dar a trecut mai departe. *„Mi-am vărsat cafea pe haină și m-a dus fata la baie să o curețe"*, i-am zis mecanic. Nelu m-a privit câteva secunde, apoi a zis: *„Dar ce e cu mutra asta? Parcă ai văzut o fantomă". „Ai auzit de fantome futabile? Am văzut una"*, i-am zis arătând înspre Melina, care vorbea cu un grup de pulărai. Aia toți aveau balele până în pământ. *„Băi, tu vezi că o iei razna!"*, m-a apostrofat Nelu. *„Acum te găsești tu să-mi dai mie lecții!"*, i-am răspuns. „*Treaba ta, coaie! Eu nu m-aș mai complica*." Chiar mă enerva, parcă nu mai era prietenul meu, ci unul, întâlnit pe la conferință, care-ș dădea și el cu părerea despre viață. N-avea rost să continuu discuția. Pauza s-a terminat și am intrat în sală. Șeful era deja așezat pe scaun și privea în gol la ecranul pe care se derulau prezentările. Probabil fusese la budă. Când Nelu s-a așezat lângă el, s-a dat cu scaunul într-o parte, ca să-i facă loc. Habar n-am ce s-a mai vorbit pe acolo, din când în când mă uitam la Melina, câteodată și ea la mine, iar asta a fost cam singura distracție. Mă pomenesc cu un sms de la Cati, mă întreba când plecăm la Roma, ca să luăm bilete și să caute cazare. I-am zis că peste două săptămâni, iar ea mi-a trimis un pomelnic de emoticoane cu inimi și fețe rânjite. Brusc nu mai aveam chef de nimic și m-am bucurat când s-a

terminat rahatul de conferință. Dar Melina ne-a anunțat că eram invitați la un *lunch* într-un restaurant din apropiere. Nu mi-era foame deloc, dar șeful ne-a spus să mergem pe jos. Eram toți trei, eu, Nelu și șeful, și am intrat în restaurant, după grupurile de invitați. La masă ne-am așezat cu încă trei tipi, erau partenerii de care ne spusese șeful și motivul venirii noastre la conferință. De ce a trebuit să suport toată vorbăraia, când puteam veni direct la restaurant, nu știu. Că doar la mese se pun la cale marile planuri, și ăia care au împărțit lumea tot la masă erau, cică Churchill a scris pe un șervețel ce și cum. Păi, clar că erau la șpriț! Am mâncat fără să-mi dau seama ce e în farfurii, încă aveam o stare aiurea. Șeful vorbea cu partenerii și am observat ce bun negociator era. Calm și foarte la obiect. Nelu se mai băga în discuție și am zis să nu par papagal, și am intervenit și eu. Era vorba despre eficientizarea unui segment de proiect, ca timp, iar eu am zis că preferam să fim mai puțini în echipă, dar să fim profesioniști, știam ce avem de făcut și nu aveam nevoie să mai ducem și pe alții în spate. Plus că erau cheltuieli cu salariile, mai bine ne reveneau nouă. Eram dispus să lucrez și noaptea, dar cu cine știu că se pricepe. Șeful și invitații m-au privit admirativ că sunt așa tranșant. Păi, sunt, că m-am fript destul cu fraieri și piloși băgați pe gât, care te încurcă și tot tu trebuie să le faci treaba. Aveam o stare sictirită și mă cam durea în cur ce credeau ceilalți. Am mai mâncat un pic, apoi partenerii au plecat, foarte mulțumiți de discuție. Șeful s-a așezat în fața mea și a lui Nelu și ne-a mulțumit. Începea să-mi placă de omul ăsta tot mai mult. Avea un fel de a controla lucrurile fără să pună presiune, și era modest. Eu și cu Nelu dădeam semne de nerăbdare, aveam chef să plec, iar pe Nelu sigur îl așteptau pastele făcute de Lizi. *„Vreau să mai rămâneți puțin”*, ne-a zis șeful. Am mai rămas și cred că a fost pentru prima oară când stăteam la masă cu un șef, în afara ședințelor. Îl priveam cum se uită în gol în farfurie, ăia răseseră tot, el nu mâncase mai nimic. Nelu a tușit semnificativ, stăteam în așteptare. *„Eu, așa cum știți, conduc doar proiectul ăsta, apoi vreau să mă retrag de tot”*, ne-a vorbit el. Nu înțelegeam nimic. *„Vreți să ne transmiteți un mesaj în legătură cu proiectul la care lucrăm?”*, a încercat Nelu să facă pe-

a diplomatul. *„Cumva, da. Sunt foarte bolnav, am fost operat de cancer la stomac, s-ar putea să lipsesc, am zile când abia mă ridic din pat. Voiam să știți că mă bazez pe voi”*, ne-a zis șeful. Iar noi am rămas mască. Nu ne așteptam la asemenea dezvăluiri. Mă întrebam de ce ne-a zis nouă toate astea și ce urmărea. *„Nu vă supărați că vă întreb. Apreciem mult că aveți încredere să ne spuneți toate acestea. Aveți familie?”*, a intervenit Nelu. *„Cândva, am avut, soția și copilul au pierit demult într-un incendiu, nu m-am mai recăsătorit”*, a spus el, cu voce plată. Am înmărmurit și imediat am regretat că l-am făcut căcăcios și că râdeam de meteahna lui cu buda. Era un om bolnav, iar eu tot ce am putut face a fost să râd de el. Avea dreptate Nelu când a zis să nu te iei după aparențe, nu știi ce se ascunde în spatele omului. *„Cea mai apropiată persoană e Caliope, o știu de vreo douăzeci de ani, i-am plătit un tratament soțului ei, suferea de o boală de piele și se chinuia groaznic. Ea nu are multă școală, dar a vrut să se revanșeze și să lucreze pentru mine. Băiatul ei a avut probleme cu drogurile, are mari probleme de personalitate, e o femeie tare încercată, dar extrem de corectă”*, ne-a informat șeful. Mă cutremuram de ceea ce auzeam. Nelu era și el foarte impresionat. *„Vă puteți baza pe noi”*, i-am zis. Șeful a dat din cap ca semn de mulțumire, ne-am ridicat cu toții și ne-am despărțit.

„Băi, să fiu al naibii, ce povești! De acum, nicio problemă de-a mea nu mi se pare gravă. Dacă stau bine să mă gândesc, nici nu am probleme. Omul ăsta a suferit groaznic, la fel și Caliope”, a spus Nelu în drum spre parcarea unde ne lăsasem mașinile. *„Mda, mie îmi pare rău că făceam mișto de căcările lui!”*, am răspuns. Când am ajuns la mașini, Nelu s-a întors spre mine și mi-a pus mâna pe umăr. *„Ai grijă de tine, Mircea!”* Am pornit mașina și m-am gândit că am tot ce-mi trebuie: copii, pe Cati, prieteni, un serviciu și suntem sănătoși. Parcă mi-era un pic dor de Cati, știam că mă așteaptă să facem planul pentru Roma. Merita și ea, sărăcuța! Am uitat de Melina, nici nu mi se mai părea așa interesantă, cred că o scot din lista de pe Facebook.

12. NEVASTA LA PICNIC

Funebristul Raiu m-a sunat iar să mergem la picnic. Cum aveam timp, pentru că mama stătea cu copiii, am acceptat. L-am întrebat ce să aduc. *„Pe tine, Teodora, doar pe tine”*, mi-a răspuns el cu patosul lui. Deja eram obișnuită. Dacă nu l-aș fi cunoscut deja, aș fi zis că joacă teatru. Dar el, care avea de-a face zilnic cu morți, chiar trăia fiecare clipă intens. Cu sala am lăsat-o mai moale, aveam febră musculară, iar Didi nu a mai venit la ultimele trei ședințe. Fata de la recepție m-a asigurat că se va reporta diferența de bani pentru instructor. Eram un pic nervoasă pentru că nici nu m-a anunțat că nu vine. Am aflat tot de la fata aia care ne ține evidența că e plecat la nu știu ce concurs. Bine, dar nu știa asta înainte să-mi propună să-l plătesc ca instructor? În fine, n-avea rost să-mi fac inimă rea din așa un mizilic. I-am spus mamei că vineri, după program, ies puțin în natură. Ciudat că nu m-a mai chestionat cu cine și cât stau. De o vreme, era tare relaxată. Copiii aveau lecții de înot și se ducea ea cu ei.

Iulius Raiu mă aștepta la colțul străzii, unde-i spusesem eu să vină. Nu aveam chef să stea în fața casei. Ca de obicei, a ieșit din mașină, când m-a văzut, mi-a sărutat mâna, mai să mi-o înghită, a deschis portiera și a închis-o după ce m-am urcat. M-am îmbrăcat cu o pereche de blugi până la genunchi și cu un tricou, ca să stau lejer. El s-a așezat la volan cu ochii la pulpele mele, tocmai mai dădusem cu lama pe ele și pielea arăta ca solul de pe Marte. Am pornit, iar el a dat drumul la un post de radio unde cânta aia cu *Je t'aime, moi non plus,* varianta cu gemete la greu. Muzica era dată tare și ăia se chinuiau, mie îmi era rușine. Raiu chiar îngâna și el ceva, iar la gemete ridica un deget în sus, ca și cum urma ceva interesant. După ce s-a terminat melodia, l-am întrebat unde mergem. Atunci el a dat radioul mai încet. *„Milioane de scuze, Teodora draga mea, dar eu așa simt muzica, prin toți porii, altfel mai bine nu o ascult! Muzica trebuie să intre cu zgomot, nu tiptil.”* L-am lăsat să termine pologhia despre muzică și ce simte el, și am întrebat din nou unde mergem.

„Aaa, e o surpriză! Într-un colț de natură, liniștit și departe de lumea dezlănțuită”, a zis el misterios. Eram deja obișnuită cu surprizele lui, de când am fost la restaurantul pentru parastase și la lecțiile de tango. Ba era să ne împuște unii la o înmormântare, la ce să mă mai aștept? L-am lăsat cu surprizele lui și mă uitam pe geam. Era ceva vreme de când n-am mai ieșit din oraș, eram ca găina care nu iese din curte, mai departe de grăunțe. Am intrat într-o pădurice și am mers pe o alee până într-un loc de parcare. Raiu s-a dat jos tacticos, a venit să-mi deschidă galant portiera și să mă ajute să cobor, apoi s-a dus la portbagaj și a venit cu un coș imens acoperit cu un prosop în carouri. Mi-a făcut cu ochiul cu subînțeles, că adică surprizele continuau. Trebuia să mă țin bine, să nu cad în cur, carevasăzică. Am mers pe jos prin pădure până am ajuns într-o poiană. Iulius tăcea, rămânea secretos. Ne-am oprit, iar el a scos din coș de sub prosop o păturică, pe care a întins-o pe jos, și s-a apucat să scoată din coș tot felul de cutiuțe, tacâmuri și o sticlă cu vin. *„Dar tu conduci!”*, i-am amintit eu. *„Un pahar doar să ciocnesc cu tine, să respirăm împreună aerul și să ne bucurăm de clipele astea minunate!”*, mi-a răspuns el. A aranjat ca o gospodină totul pe pătură, erau atât de multe, încât noi abia aveam loc să stăm pe la colțuri. A deschis cutiile și erau numai bunătăți: icre, salate, fripturi, cârnăciori, fructe, prăjituri. Mi-a întins o farfurie de plastic și punga cu felii de pâine și m-a îndemnat să mă servesc. Am luat una și am întins pe ea niște icre, cu o furculiță de plastic. Mâncam cu poftă și mă minunam ce liniște putea să fie. *„Unde suntem?”*, l-am întrebat. El tocmai mușca din pâine și mi-a răspuns după ce a înghițit dumicatul*: „Într-un colț de rai”*. Acum, probabil, se aștepta să râd de gluma lui. Văzând că nu reacționez, eu chiar mâncam a doua felie de pâine, a continuat: *„E proprietatea unui client, de fapt a vărului lui decedat, ne-am ocupat noi de el, și până la succesiune mi-a dat voie să vin aici, ca să petrec niște ore memorabile. Eu am ales să le împart cu tine, Teodora*.” Era foarte serios, iar mie îmi venea să râd că stăm pe proprietatea unui mort. Stilul lui Raiu, ce să-i faci! Iulius a luat un cârnat și l-a băgat în gură, apoi s-a apropiat de mine și mi-a băgat celălalt capăt în gură. Am mușcat, ce să fac? Iar el se apropia cu gura tot mai mult de mine, pe măsură ce înghițea din

cârnat. Într-un final, și-a apropiat buzele de ale mele, mirosea a usturoi, și a încercat să mă sărute. L-am respins și chiar atunci a scos un râgâit. Și-a dus mâna la gură și s-a scuzat. A turnat vin în pahare și am dat noroc. *„Știi ce-mi doresc eu, Teodora?”* Mi-era și frică să aflu. *„Vreau ca momentele acestea să dureze cât mai mult. Da, pot să spun ceea ce nu am mai spus poate niciodată: sunt fericit!”*, a vorbit el însuflețit. *„Mă bucur”*, i-am răspuns. Mi-a sărutat mâna galant, iar eu i-am zis că vreau ceva dulce. Am luat o prăjitură cu cremă de vanilie, foarte bună, pe care am devorat-o dintr-o înghițitură. Mai era o cutie nedesfăcută. *„Aici trebuie să fie tort”*, mi-a zis Iulius. Când a dat capacul la o parte, a ieșit din ea o lumânare. Era colivă. Începeam să mă enervez. *„Ai comandat iar de la restaurantul de parastase sau e de la pomana proprietarului de aici?”*, am întrebat iritată. Raiu era încurcat și se chinuia să pună capacul la loc. *„Am încurcat cutiile când am plecat. Trebuia să iau tortul și am luat asta”*, a spus el. Nu mai știam ce să răspund, poate nu mințea. Îmi era milă de el cum s-a pregătit și a dat chix cu coliva. *„Hai, dă-o-ncoace, măcar să gustăm!”*, am spus, ca să nu-l fac să se simtă prost. *„Chiar vrei?”*, m-a întrebat ținând cutia în brațe ca un milog. Am luat cu furculița o bucată și am gustat, nu era rea, dar nici nu mai voiam. Am mai băut din vin, iar Raiu mi-a povestit că e tot singur, băiatul e plecat în străinătate, iar soția e ca un străin, trăiesc tot sub același acoperiș, ca să nu împartă averea. Îi merge bine cu afacerea. *„Mor mulți oameni în ultima vreme”*, mi-a zis el. Nu era un subiect de discutat în timp ce admiram apusul. *„Tu ce mai faci, Teodora?”*, m-a întrebat el. *„Bine, ocupată cu casa, cu copiii, merg la sală, e liniște”*, i-am răspuns. *„Eu aștept să te liniștești, ca să putem pleca mai des. Mi-ar plăcea să te iau cu mine într-o vacanță, undeva, pe o insulă exotică. Ce zici? Ți-ar plăcea?”*, m-a întrebat. *„Mi-ar plăcea pe o insulă exotică”*, i-am zis, nu am precizat că și în compania lui, dar el a zâmbit cu gura până la urechi și a început să-mi pupe mâinile din palmă până la umăr, apoi pe gât, când s-a apropiat de gură, am luat niște vin. *„Dar nu mă lași deloc să-ți gust fraga buzelor!”*, a spus. Cu ce texte de Gică Petrescu venea și el! *„E târziu, mă așteaptă copiii”*, am schimbat eu subiectul. El a oftat. *„Sper că te-ai simțit bine, deși a fost prea puțin”*, a adăugat

Iulius. *„Foarte bine și mulțumesc!”*, l-am asigurat eu. L-am ajutat să strângă cutiile cu mâncare și le-am pus în coș, el a ridicat pătura, iar eu am apucat de un capăt și am scuturat-o împreună. Am îndoit-o și ne-am apropiat tot mai mult, pe măsură ce pătura se făcea tot mai mică. El m-a cuprins cu brațele și m-a îmbrățișat, și atunci l-am luat și eu de după gât. Se căznea să-mi caute gura, și tocmai atunci a venit un roi de țânțari imenși, care au început să ne înțepe. Eu am țipat, iar Raiu îi gonea cu pătura, dar parcă mai rău îi asmuțea. Am început să fug către mașină, și mă plezneam peste mâini și picioare. Raiu venea după mine cu coșul și pătura. A deschis mașina și am intrat repede. A venit și el și i-am văzut fata roșie, parcă avea pojar. M-am uitat în oglindă, și eu aveam câteva pete roșii, noroc cu părul. Dar, când mi-am văzut picioarele, am țipat. Eram ciuruită. *„Mergem la farmacie și iei o cremă”*, a încercat el să mă liniștească. Aveam ceva acasă, pentru copii, așa că n-am mai oprit nicăieri. I-am mulțumit și am intrat în casă. Când m-a văzut mama, a dus mâna la inimă. *„Doamne, dar ce ai pățiți Ai mâncat ceva și nu ți-a priit?”*, a întrebat ea îngrozită. *„M-au pișcat țânțarii”*, am lămurit-o. Deja mă scărpinam rău și voiam să fac un duș. *„Dar ce țânțari sunt ăștia, mamă? Parcă te-a mușcat un dihor”*. *„M-a mușcat naiba!”*, am zis nervoasă. Am intrat la baie și era să leșin. Aveam umflături roșii și pe corp, chiar și pe buci, ai dracului țânțari au intrat și pe sub haine! M-am spălat și m-am dat cu un unguent. Copiii se uitau la un film, i-am pupat pe întuneric și m-am dus la mine în cameră. Parcă mă și dureau pișcăturile. Și Raiu ăsta cu ideile și surprizele lui! Noroc că e vineri și până luni îmi mai trec. Nici la sală nu puteam merge pocită în halul ăsta. Picnic mi-a trebuit! Cred că ne-a blestemat vărul ăla decedat.

13. AMANTA LA INTERVIU

Era ultima mea zi la jobul obositor, așa că m-am îmbrăcat cu o rochie albă până deasupra genunchilor, puțin decoltată, mi-am pus perle la gât, brățări pe mână și pantofi cu toc verzi în picioare, aveam o poșetă mare de lac verde, și mi-am dat și cu niște fard pe pleoape. Rujul și rimelul, obligatoriu. Astfel am intrat pe poarta firmei și mi-am ocupat locul la recepție. Mi-am văzut de treabă până la prânz, când șefa a coborât să conducă pe cineva și a făcut ochii ca la melc când m-a văzut. Eu aranjam niște fișe și am salutat-o respectuos. Când să intre în lift, am ieșit de după recepție, ca să mă vadă din cap până în picioare și am aranjat niște pixuri pe mesele din hol. Am simțit cum mă străpunge cu privirea, dar n-am băgat-o în seamă. După câteva minute, mă sună și mă cheamă la ea. I-am spus că nu pot lăsa liberă recepția, că veneau clienți, dar ea a zis că nu durează mult. Am urcat cu liftul și am intrat în birou, după ce mi-am aranjat părul puțin, cu mâinile. Să vedem ce vrea țoapa. Ea stătea la birou și m-a luat în primire imediat ce am închis ușa după mine. *„Parcă am vorbit ceva cu tine. Cum îți permiți să ignori ordinele mele?" „Nu înțeleg ce nu am respectat. Ați mai avut reclamații în privința comportamentului meu?"*, am făcut eu pe-a inocenta. *„Nu despre asta vorbim acum. Ce e cu ținuta asta? Unde te trezești? Pe centură?"*, a zis ea pe un ton răstit. Era clar că femeia avea probleme. Dar asta cu centura a pus capac. *„Ascultă, cucoană, eu nu sunt plătită să-ți suport ție frustrările! Nu sunt la ordinele nimănui, îmi fac treaba, care e chestia cu îmbrăcămintea mea?"*, i-am răspuns furioasă. A rămas cu aceiași ochi ca de melc, uitându-se la mine. Pesemne se mira că am avut curaj să o înfrunt, că toți umblau pe aici în vârful picioarelor. Cu mine nu-i mergea! *„După ce că ești nesimțită, ești și obraznică!"*, a spus. Simțeam deja că explodez de nervi. Asta mă trata ca pe un preș de șters noroiul de pe cizme. *„Nesimțită ești tu! Cum îți permiți să mă insulți? Știi că te pot da în judecată pentru hărțuire și bulling? Cât timp respect fișa postului, nu ai niciun drept să te iei de cum mă îmbrac! S-a plâns cineva de hainele mele?"*, i-am răspuns. *„Este un*

cod etic și un regulament intern, și nu mai fă pe-a deșteaptă cu mine!", m-a apostrofat ea. Nu se lasă, vaca ordinară! De fapt, jignesc vaca. *„Nu am semnat și nu m-ați instruit despre niciun cod"*, am continuat eu să o înfrunt. Trebuia să mă țin pe poziție, ce credea ea? *„Nu vreau scandal în firmă, îți pot da acum să semnezi"*, a încercat ea să înmoaie atmosfera. Acesta era momentul pe care-l așteptam. *„Nu mai e nevoie, îmi dau demisia în acest moment. Prea puțini bani pentru un asemenea tratament"*, i-am aruncat eu grenada. A rămas un pic descumpănită, după care m-a poftit să iau loc pe scaun. Am refuzat. *„Te-am angajat pentru că te-a recomandat o persoană de încredere, din partea directorului, nu credeam să ajungem aici"*, a vorbit pe un ton ce se voia blând. Persoana de încredere era Lili, pe care nu am mai văzut-o, pentru că, după angajarea mea, o ținea numai în deplasări, desigur cu directorul. Fată descurcăreață. *„Această persoană nu are niciun amestec în decizia mea și nu mai doresc să lucrez aici"*, i-am zis cu fermitate. S-a apucat să mototolească o hârtie și a zis cu voce joasă: *„Dacă asta e dorința ta, eu nu mă pot opune. Dar tot ce te rog este să nu afle directorul de discuția asta. Îți semnez demisia și pleci în liniște. Am un copil de crescut…"*. Hopaaa! Asta era deja o rugăminte, mare lucru din partea frustratei. Brusc, mi s-a făcut milă de ea și mi-am amintit ce cumsecade era când am venit la angajare. Mă întrebam cum era ea cu adevărat? M-am uitat la mâinile ei, erau roșii și cu manichiura nefăcută, și femeia de serviciu cred că era mai îngrijită. Știam de la Lili că directorul era destul de permisiv, nu-și presa oamenii. În timp ce mă gândeam la toate aceste lucruri, o văd că plânge. La asta nu mă așteptam! Nu știam ce să fac. M-am așezat pe scaun în fața ei și am luat-o de o mână. Ea și-a șters lacrimile cu mâna cealaltă și a început să povestească: *„Tatăl copilului meu m-a lăsat pentru una fâșneață, așa ca tine, am crezut că viața mea s-a terminat. Nu înțelegeam de ce a plăcut-o pe alta doar pentru că avea picioare frumoase și se îmbrăca provocator."* Asta cred că e rudă cu Teo, fosta nevastă a lui Mircea. Aș fi vrut eu să-i spun că nu stă totul în picioare și țâțe, că mereu va fi una mai bună, dar chiar îmi era milă de ea. M-am simțit cumva vinovată, de parcă eu îi luasem bărbatul. *„Trebuie să ai mai multă grijă de tine, să te aranjezi la păr,*

la unghii, să te îmbraci mai tineresc. Copilul nu trebuie să creadă că îl crește vreo mătușă mai bătrână", i-am spus. Era chiar ce credeam. Ea m-a privit cu atenție, de parcă atunci m-ar fi descoperit. Nu mai plângea. A tușit ușor și mi-a zis: *„Scrie afurisita aia de demisie, să ți-o semnez".* Am zâmbit și a schițat și ea un zâmbet. Am scris pe o foaie că plec din motive personale, iar ea a și-a iscălit numele de parcă a desenat o fundă. I-am promis că nu va afla nimeni, nici măcar Lili, de discuția noastră, i-am mulțumit și m-am ridicat să plec. Când să ies pe ușă, mi-a spus: *„Chiar îmi vei lipsi, erai o pată de culoare în lumea asta gri. De unde ți-ai luat pantofii?".* Am zâmbit iar și i-am spus că-i voi trimite pe mail niște linkuri cu siteuri de haine și încălțăminte, la prețuri deloc mari, și foarte frumoase, apoi am plecat.

Am sunat-o pe Larisa când eram în stradă și mi-a spus să vin urgent că sunt așteptată și am întârziat. Mi-a dat adresa și am luat un taxi. Mai erau vreo două ore până la sfârșitul programului, aveam un pic de remușcări că am lăsat recepția goală, puteam să mai stau până la închidere. Dar știam că șefa nu va face gălăgie.

La adresa dată de Larisa, era o clădire ca un garaj, am intrat pe ușa de termopan și am dat de un hol lung pe care se înșirau mai multe uși. Am auzit-o pe Larisa behăind și m-am dus în direcția aia. Ușa era deschisă și la un birou, stătea un burtos, iar călare pe el, mai exact pe mânerul fotoliului, era Larisa cu cracii la vedere. Când m-a văzut, a strigat, cum face ea când se entuziasmează: *„Haide, fată, că de când stăm aici după tine!"., A trebuit să rezolv la job cu demisia"*, i-am zis eu. *„Ai scăpat de mănăstire? Ce-a zis stareța? S-a ofticat?"*, a întrebat Larisa în timp ce râdea. Burtosul s-a ridicat de la birou și s-a prezentat cu mâna întinsă: *„Plocon".* Ce nume avea și ăsta! Ca o glumă. *„Cati"*, i-am zis eu. Mi-a strâns mâna lung și mă studia. M-am așezat pe scaunul din fața lui, fără să fiu invitată. Eram obosită după întrevederea cu fosta șefa, și încă nu-mi trecuse gustul amar că mă comparase cu cea care îi luase soțul. Și Teo credea la fel, eram condamnată să port eticheta de „hoață de bărbați". *„Vă ascult"*, i-am spus lui Plocon, privindu-l direct în ochi. *„Păi, cred că ți-a zis Larisa câte ceva"*, a vorbit burtosul. Ia te uită, cum mă

tutuiește! Am mâncat din aceeași strachină? *„Vă rog să nu mă luați la per tu, eu v-am vorbit cu respect!”*, l-am pus la punct. Plocon a înmărmurit, iar Larisa a rămas cu gura deschisă. *„Ce ai, fată? Ai venit cu capsa pusă”*, a zis ea. *„Sunt foarte calmă, dar nu mai accept să fiu tratată fără respect”*, le-am zis amândurora. *„Dar faptul că am zis tu nu e lipsă de respect. Sunteți tânără, vom lucra împreună, așa e modern acum să te adresezi”*, s-a scuzat Plocon. Am zis că e cazul să o las mai moale. Eram încă încordată după cearta cu șefa, care mă jignise. *„Probabil că așa e. Te ascult”*, i-am spus. Plocon s-a însuflețit când a văzut schimbarea mea de atitudine. *„Veți participa la diverse evenimente, unde trebuie să faceți atmosferă, să conduceți invitați, să împărțiți pliante. La fiecare veți primi o listă cu taskuri. Veți primi banii la fiecare contract pe care-l închideți cu clientul care solicită serviciile noastre. Dacă treaba merge bine, vom colabora pe termen lung, cereri sunt destule, totul e să vă placă și vouă și să vă înțelegeți bine. De aceea i-am spus Larisei să vină cu o prietenă, ca să faceți echipă”*, m-a lămurit el. Nu suna rău și părea un program flexibil. Ne-a dat niște hârtii să le completăm și să le semnăm. *„Asta e tot, veți fi anunțate imediat ce avem o solicitare”*, a spus Plocon. Am ieșit, iar Larisa era fericită. S-a oferit să mă conducă cu mașina acasă. Cred că a fost cel mai scurt interviu pe care l-am avut vreodată la o angajare. *„Unde l-ai cunoscut pe ăsta?”*, am întrebat-o pe nebună. *„Prin niște prieteni de la o școală de dans unde mergeam acum câțiva ani. M-am întâlnit întâmplător cu ei și mi-au spus dacă nu m-ar interesa așa ceva*.” N-am mai zis nimic, eram epuizată. O demisie și o angajare în aceeași zi, era prea mult. Când am coborât din mașină, mi-am amintit că am pierdut șansa de a avea propriul autoturism, pe care l-am lăsat în garaj în apartamentul luxos al lui Epaminonda. Și m-am întrebat oare ce-o mai face. Nu avea cont de Facebook, era stilul lui de ciudat, normal. L-am sunat pe WhatsApp și mi-a răspuns imediat. *„Cati, ce surpriză!”*, a zis el bucuros. *„Bună! Am vrut să văd ce mai faci”*, i-am zis eu. *„Sunt bine, foarte ocupat. Mi-e dor de tine! Te aștept oricând aici. Când vii?”*, m-a luat la un tir de întrebări. *„Nu știu, încep un serviciu nou și nu pot lipsi deocamdată. Am vrut să văd dacă ești bine…”*, i-am spus cu inima strânsă, pentru că nu-mi făceau bine

declarațiile lui de amor. Mă interesa dacă făcuse tratamentul și era întreg la cap, ca să putem discuta despre divorț. Dar se pare că i s-a șters și o bucată din creier. Eram prea obosită să mai am și cu el o discuție. I-am urat cele bune și i-am zis că mai vorbim. *„Draga mea, eu nu te-am uitat. Locuința noastră de aici te așteaptă. Nici nu știi ce fericit sunt că m-ai sunat!”,* mi-a zis el. Așa nu mai terminam niciodată, trebuia să atac problema frontal. *„Nu te-am sunat ca să-ți spun că mă întorc, ci să văd dacă ești ok, acum trebuie să închid.” „Bine, Cati, aștept să mă mai suni*.” Cu ăsta nu ieșeam la capăt, era ca o lipitoare. Făceam un pas, el făcea zece.

Mircea se uita la televizor și mi-a spus că a mâncat la conferința unde fusese toată ziua. *„O bășină de eveniment”*, mi-a zis el plictisit. Ne-am sărutat pe fugă și m-am dus la bucătărie să-mi fac un sandviș. L-am strigat pe Mircea să vină să stea cu mine, să mai vorbim. A venit, dar se vedea că n-avea chef. *„Mâine iau bilete pentru Roma”*, l-am anunțat cu gura plină. *„Foarte bine”*, a răspuns el. *„Dar ce e cu lipsa asta de entuziasm*?”, l-am întrebat. *„Nimic, m-a plictisit conferința pulii, iar șeful ne-a anunțat că are cancer sau că a avut”*, a zis Mircea la fel de sictirit. Numai probleme aud în ultima vreme. Ce se întâmplă cu lumea? Unde erau zilele frumoase, în care fiecare abia aștepta să facă ce-i place? Poate îmbătrânim. Mircea m-a anunțat sec că se culcă, eu am făcut un duș și m-am băgat lângă el. L-am simțit cum mi-o bagă pe la spate, dar eram așa obosită, că nu am reacționat. Mă scutura de talie și l-am auzit cum termină. *Cam repede,* m-am gândit. M-am dus să mă spăl și m-am băgat înapoi în pat. Înainte de a adormi, am realizat că nu am avut orgasm.

14. AMANTUL ȘI ÎNȚELEPCIUNEA BĂTRÂNEȚII

Vreo două zile nu l-am mai văzut pe șef la serviciu, l-am întrebat și pe Nelu dacă știe ceva de el. A ridicat din umeri, știa doar că bătuse palma cu tipii cu care luasem masa după conferință, când ne-a zis despre cancer. Caliope venea regulat, dar nu vorbea cu nimeni, părea că fără șef nu considera nimic important. Trecuse aproape o săptămână, și vineri am văzut-o cum scotea hârtii din dosare și le aranja în rafturi. S-a uitat un pic speriată la mine când am întrebat-o ce face. Mi-a răspuns că face curat, să fie ordine pe când vine șeful. *„Ce face?”*, am prins atunci ocazia și am întrebat-o. *„E plecat”*, a zis ea cu nasul în hârtii. M-am grăbit și eu să termin ce mai aveam de făcut, trebuia să merg la Teo să iau copiii, numai bine ce m-a sunat să-mi comunice să vin a doua zi, adică sâmbătă, pentru că erau la înot.

Acasă am mâncat o ciorbă cu Cati, din roșii coapte, foarte bună, și chiar când să o laud mi-a zis că a cumpărat-o de la supermarket. Sincer, mi-a venit să borăsc, îmi și imaginam cum se fac ciorbele astea în cazane mari unde naiba știe ce aruncă. Trece vreun Costică supărat în ziua aia și aruncă o flegmă pe acolo. *„Să nu mai iei din astea, gata făcute”*, i-am zis lui Cati. *„Dar ce are? Nu-ți place?”*, a întrebat ea, puțin iritată. *„E bună, dar poți să știi ce bagă în ea?”*, am zis. *„Păi, așa și la restaurant sau la catering la voi la birou e la fel”*, a răspuns. Avea dreptate, n-am mai zis nimic și am mâncat-o pe toată. *„Ce mai avem?”*, am întrebat-o, că nu mă săturasem. *„Cârnați cu cartofi prăjiți”*, m-a anunțat ea. *„Tot de la supermarket?” „Da, dragă, dar ce tot faci mofturi? Toată lumea mănâncă așa, cine mai are timp de gătit?”* Deja era nervoasă. N-am mai zis nimic și am mâncat, nu erau răi cârnații, cartofii cam uscați, cred că erau de ieri și puțin perpeliți să pară proaspeți. Chiar mi-era poftă de o porție mare de cartofi prăjiți, soacră-mea, pardon, fosta soacră îi făcea buni, rădea și brânză deasupra, te lingeai pe degete. *„Să radem niște brânză pe ei”*, i-am zis lui Cati. S-a ridicat de la masă și a venit cu un calup de telemea, a tăiat o bucată și a fărâmițat-o cu degetele în

farfuria mea. Cartofii se răciseră, iar brânza a rămas și ea rece peste ei. Am mâncat așa, deși nu avea niciun farmec amestecul. Cati a observat ceva, așa sunt femeile astea, n-ai cum să te ascunzi de ele. Dar proști suntem noi, purtătorii de pulă, că nici nu ne ascundem. *„Ce ai? Văd că nu-ți mai convine nimic de la o vreme”*, a zis ea. *„Nimic, mi-era foame, acum m-am săturat”*, am răspuns. *„Ce să-ți spun! Ți-o fi dor după ciorbele lui Teo! Că vouă doar la mâncare vă e gândul.” „Și la futut”*, am zis eu sec. Ea n-a mai spus nimic, dar o vedeam cum freca nervoasă farfuriile la chiuvetă. M-am dus prin spatele ei și am luat-o ușor în brațe. *„Vezi să nu-mi dai cu farfuria în cap!”*, am avertizat-o făcând referire la ciocanul de șnițele care mi-a lăsat un cucui vreo săptămână. Ea spăla vasele în continuare, botoasă. Am sărutat-o pe obraz. *„Hai să facem rezervarea pentru Roma!”*, i-am spus. S-a înveselit brusc și a aruncat buretele cu spumă cât colo. Ne-om gândi noi doar la mâncare și futut, dar și ele doar la cadouri și călătorii! Cati s-a șters pe mâini și a adus laptopul în bucătărie, ne-am aprins câte o țigară și am început să căutăm biletele de avion, apoi cazare. Nu erau așa scumpe. Am stabilit să plecăm vineri după serviciu și să ne întoarcem duminică seara. Uitasem să-i spun de Nelu. *„Vin cu noi Nelu și Lizi, are și el nevoie de o vacanță”*, i-am zis. Cati m-a privit mirată, apoi am văzut cum se enervează. *„Acum îmi zici?”*, m-a întrebat nemulțumită. *„Ce are? Nu suntem legați de ei. Ne plimbăm, luăm masa împreună.”* Cati freca nervoasă mouseul de masă. *„Am crezut că stăm și noi singuri, să petrecem romantic, nu cu martori”*, a spus ea. *„Băi, Cati, eu nu te-nțeleg. Nu suntem singuri și acum? Romantici putem fi oriunde. Și e mai vesel să fim mai mulți. Știi că Nelu e haios, nu te plictisești cu el”*, am încercat să o conving. *„Sigur, cu mine e trist și mori de plictiseală! Adu-ți ajutoare, acum!”*, a răspuns ea îmbufnată. Simțeam că-mi pierd răbdarea, dar nu voiam să mă cert. *„Nu e vorba de ajutoare, noi oricum mergem, el și-a găsit în sfârșit pe cineva, pare serioasă relația, și cred că te vei înțelege bine și cu Lizi. Dacă vrei să umbli prin magazine, poți să mergi cu ea, decât să mă târăști după tine și să te grăbesc. Așa, eu cu Nelu stăm ca băieții la o terasă și vă așteptăm”*, i-am spus calm. Cati a stat câteva minute pe gânduri, după care i s-a deschis gura într-un zâmbet.

Muream de dragul ei când o vedeam zâmbind. *„Dar știi că nu ești prost degeaba?”*, mi-a spus ea. Adică, pe limba ei, eram deștept. M-a luat cu ambele mâini de cap și m-a tras spre ea ca să mă pupe pe gură. *„Mai ascultă și tu de mine câteodată!”*, i-am zis după ce am scăpat din strânsoare.

A doua zi, m-am trezit devreme, am băut cafeaua, pe Cati am lăsat-o să doarmă, iar eu m-am urcat în mașină ca să merg la copii. Pe drum, am făcut niște cumpărături, ca să nu merg cu mâna goală, mai ales că acum împărțeam cheltuielile pe jumătate. Mi-a deschis soacră-mea, adică fostă soacră, ptiu!, am intrat după ce am salutat-o scurt. Mi-a spus că cei mici abia s-au trezit și m-a întrebat dacă vreau o cafea. Am refuzat-o, tocmai băusem. M-am așezat în bucătărie pe scaun, ea pregătea micul dejun. I-am spus că îi iau pe copii și le dau să mănânce prin oraș. *„Lasă, că în oraș sunt numai prostii! Și mai aruncați și banii aiurea. Am auzit că hamburghezii ăia sunt numai din gheare și zgârciuri de pui făcuți!”*, a zis ea cu spatele la mine în timp ce făcea cacao cu lapte. M-am pus pe râs. *„De ce zici tu acolo?”*, am întrebat-o. *„Hamburghezii ăia.”* *„Hamburgheri”*, am corectat-o eu. *„Cum le-o zice, tu mereu cauți doar să vezi unde greșesc”*, a răspuns țâfnoasă. Alta acum, crizată! *„Teo ce face?”*, am schimbat eu subiectul. *„E în camera ei, nu știu dacă s-o fi trezit”*, m-a informat ea. Era trecut de ora nouă, ea nu stătea în pat așa mult nici în weekend, și m-am mirat. *„Se simte rău?”*, am întrebat eu. *„Nu, e și ea obosită, muncește mult, a ieșit și ea un pic aseară, că altfel știe doar drumul de la serviciu până acasă”*, a răspuns fosta mea soacră, cu aluzie directă. Știam unde bate, dar acum mă interesa mai mult unde a ieșit Teo. *„Și unde a fost?”*, am întrebat-o eu. *„Prin oraș, prin pădure, treaba ei! Doar nu-mi dă mie raportul!”* Uite-o și pe asta, care ne verifica toate destinațiile din vacanțe și avea păreri, acum e adepta libertinajului! Cine să le mai înțeleagă! Copiii au năvălit în bucătărie și, când m-au văzut, mi-au sărit în brațe. I-am pupat pe rând și i-am așezat pe scaunele lor la masă. *„Așa, tati, acum mâncați bine și plecăm”*, le-am zis. A apărut și Teo și era să cad jos de pe scaun. Toată fața și mâinile erau acoperite de pete roșii. *„Ai pojar?”*, am întrebat-o îngrijorat. *„Nu, m-au pișcat țânțarii”*, m-a informat fără chef. *„Sunt în casă atâția*

țânțari?", am întrebat îngrozit, cu gândul la copii. Dar pielea lor era neatinsă. Nu înțelegeam nimic. *„Nu în casă, în pădure"*, m-a lămurit fosta nevastă. *„În ce pădure?"*, am vrut să știu. Teo bea din cafea și s-a strâmbat. *„Are importanță? O pădure"*, a răspuns. Am lăsat-o baltă, am înțeles că a fost într-o pădure și au supt-o țânțarii. Mă întrebam cu cine o fi fost, că nu s-a dus ea singură. *„Cred că ai lăsat pe acolo câțiva litri de sânge, după cum arăți"*, i-am spus. Nu m-am putut abține. *„Și ce te freacă pe tine grija?"*, mi-a trântit ea. N-am mai avut ce să zic, am văzut-o și pe fosta soacră cum rânjea satisfăcută că fiică-sa m-a pus la punct. Era cazul să iau copiii și să plec. În fond, era treaba ei, și cu oricine ar fi fost, era și ăla mâncat de țânțari, așa că eram satisfăcut. *„Unde mergeți?"*, m-a întrebat Teo când m-am ridicat de la masă. *„Ne plimbăm un pic și îi duc la un parc de distracții care s-a deschis de curând"*, am informat-o eu. *„Te rog să-i aduci după masă, au multe lecții de făcut." „Bine"*, i-am spus și am plecat cu copiii de mână. Teo se scărpina și mie îmi venea să râd de câte ori îi vedeam fața cu buline roșii. Săraca de ea, dacă i-a trebuit pădure! Și mai e și misterioasă!

Luni, când am ajuns la birou, am văzut că nici șeful, dar nici Caliope nu erau. Nimeni nu știa nimic. I-am spus lui Nelu că am luat bilete și cazare pentru Roma, și și-a luat și el, pe aceeași cursă, și a găsit cameră și în același hotel. Era bucuros, a sunat-o pe Lizi să o anunțe că e totul pregătit pentru Roma și îl priveam în timp ce vorbea, era iar alt Nelu, mai așezat. După ce a închis telefonul, a văzut cum îl studiam. *„Știu ce ai în cap, coaie! Îmbătrânim asta e!"*, mi-a spus. Asta era ceva ce mă cam îngrijora. *„Nu înțeleg ceva, băi, Nelu! Cică pe măsură ce îmbătrânești, devii înțelept. Noi ne facem tot mai idioți. Cum pula mea vine asta?"*, l-am întrebat. Nelu ținea o scobitoare între dinți. *„Eu cred că eram idioți și înainte, un prost nu poate deveni deștept, ci doar să fie și mai prost"*, a răspuns el. Am râs amândoi, iar lui Nelu i-a căzut scobitoarea pe jos.

Am stat într-o agitație continuă până după prânz, când șeful nostru, ăla nefutut, ne-a convocat la o ședință. Avea o față încruntată și eram curioși ce avea să ne spună. M-am gândit să nu fi pățit șeful căcăcios ceva. Mă uitam la Nelu, întrebător, el

continua să ridice din umeri. După ce toți eram așezați, șeful a început să vorbească. Își freca mâinile, semn că era supărat rău. *„V-am chemat ca să vă anunț că va trebui să continuăm proiectul în formula incompletă, au intervenit niște modificări în structura echipei, iar coordonatorul proiectului va fi schimbat. Până voi decide persoana care să preia misiunea, voi supraveghea eu tot, pentru că nu ne permitem să întrerupem acum, când lucrările sunt avansate. Sunt sigur că vă veți descurca, vă doresc succes!"* Am rămas ca tâmpiții, nu înțelegeam mare lucru, dar ne-am ridicat să plecăm. Șeful ne-a făcut semn, mie și lui Nelu, să rămânem. După ce au ieșit toți din sala de ședințe, ne-a spus: *„Avem mari probleme, nu vreau să se afle. Până acum am stat de vorbă cu poliția." „Cu poliția?"*, a întrebat Nelu. *„Voi sunteți vechi în firmă, ați participat cu succes la cele mai multe proiecte, am încredere că îl veți duce la bun sfârșit și pe ăsta. Ca să nu o mai lungesc, fostul coordonator și secretara lui sunt doi escroci, au încercat să plece cu o parte din banii încasați pe contract. Se pare că au mai tras țepe din astea"*, a început să ne povestească șeful. *„Dar ne-a spus săptămâna trecută că a fost operat de cancer la stomac și că femeia aia a avut necazuri, iar el a ajutat-o"*, i-am spus mirat. *„O parte din adevăr există, el a scăpat de un cancer, iar Caliope știu că a avut o problemă, se cunoșteau demult, dar fac echipă la escrocherii. În plus, pleacă și cu documentația. Noroc că avem un sistem intranet care nu permite exportul fișierelor pe mail în afara companiei, iar cei de la IT m-au anunțat că acum câteva zile ea a tot încercat să trimită diverse tabele pe un alt mail. L-am sunat pe el și i-am spus că secretara încalcă niște reguli și l-am întrebat dacă știe la ce-i trebuiau ei toate schemele alea. A făcut pe-a miratul și m-a asigurat că va vorbi cu ea. A lipsit de la serviciu, l-am căutat și mi-a zis că are probleme de sănătate și e în spital pentru analize, apoi nu mi-a mai răspuns la telefon. Am declanșat o anchetă internă și s-a luat legătura cu poliția, asta e tot."* Povestea șefului ne-a lăsat cu gura căscată. Ce amărât era el și ce milă îmi făcuse, chiar m-am rușinat că râdeam de el. *„Al dracului căcăcios!"*, am zis eu. *„Poftim?"*, a întrebat șeful, intrigat. *„Păi, nu știți că se căca în fiecare zi la aceeași oră și citea ziarul pe budă? Iar Caliope îi gătea sănătos omletică?"*, l-am lămurit eu. *„Nu înțeleg, chiar părea un tip cumsecade! Și era bun, l-am văzut în seara aia la discuții cu*

partenerii, îi aducea unde voia el”, a spus Nelu îngândurat. *„Prost nu e”,* a confirmat șeful. Chiar atunci i-a sunat mobilul, a vorbit puțin și s-a schimbat la față. După ce a închis, ne-a privit stupefiat. *„Cică a încercat să verifice cât de sigură e compania și dacă răsuflă informațiile”,* ne-a zis. *„Cum adică?”,* a întrebat Nelu. *„Se pare că există și asemenea servicii de testare a vigilenței”,* a răspuns șeful. *„Eu știam de clienții-spioni”,* am zis. *„Cam ceva de genul ăla. Important e că am trecut testul, cum ar veni”,* ne-a spus șeful. Mă miram că nu era bucuros de asta, doar era și meritul lui. Am ieșit și i-am spus și lui Nelu. *„Da, am remarcat și eu. Dar e posibil ca să fi făcut el ceva rahaturi, de au testat ăștia cât de sigură e afacerea”,* a spus îngândurat. *„Băi, la asta nu m-am gândit! Adevărul e că mie nu mi-a plăcut niciodată de labagiul ăsta. Mai ales de când l-am prins că nu se spală pe mâini după ce se pișă, apoi dă mâna cu noi”,* am zis eu. Se anunța o perioadă agitată, sper să nu intervină nimic și să nu mai mergem la Roma, că îmi dădeam foc la valiză, nu m-ar fi iertat Cati. A avut dreptate Nelu că idioți am fost și idioți rămânem.

15. NEVASTA ȘI CONFESIUNEA INSTRUCTORULUI DE FITNESS

Nu știu cine m-a pus să merg cu Raiu la picnic, că m-au ciuruit țânțarii, de nu m-am văzut. Am avut niște mâncărimi groaznice și n-am putut ieși din casă două zile. A mai râs și Mircea de mine, bine, el parcă mai știe altceva? Îl interesa în ce pădure am fost. Asta e bună! N-a fost așa rău la picnic, doar că funebristul a dat-o în bară când a adus colivă în loc de tort. Nici nu știu ce să spun de Iulius ăsta, nu am ce să-i reproșez, dar mereu face câte ceva și dă cu mucii în fasole. Altfel, e bine intenționat.

Luni nu m-am dus la sală, că mi se mai vedeau urmele pișcăturilor, dar am fost în următoarea zi. Didi m-a întâmpinat, de cum am venit de la vestiar. *„Sărut mâna! Eram îngrijorat că n-ai mai venit!”*, mi-a zis el. *„Am fost săptămâna trecută, dar n-ai venit tu”*, i-am servit-o. *„Am avut un concurs, am fost plecat din oraș”*, mi-a spus el ca și cum se scuza. *„Barem ai câștigat ceva?”*, l-am întrebat în timp ce mergeam pe bandă. El se afla pe banda de lângă mine și vorbeam amândoi, de parcă ne plimbam pe bulevard. Am mărit un pic viteza, a mărit-o și el. *„Sper să recuperăm zilele acestea, dacă vii”*, m-a luat el, de fapt îi țâțâia fundul că mi-am retras abonamentul cu instructor. *„Da, fata de la recepție a zis că se reportează”*, i-am spus direct, și am văzut cum s-a destins brusc. A mărit viteza la bandă, am mărit-o și eu, de acum alergam ușor. *„Ești în regulă? Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?”*, m-a întrebat. Tonul lui mi-a amintit de Rodin, când m-a oprit în Sephora la Paris și mi-a dat cu parfum pe gât, apoi m-a mirosit. Parcă îmi era dor de el. *„Sunt bine, am fost foarte ocupată”*, i-am răspuns gâfâind. El a mărit iar viteza și a început să alerge foarte repede. Am băgat și eu viteză și priveam prin fereastra mare soarele care apunea. Mi-am amintit iar de Paris și de cât de nesimțit a fost Mircea, dar ce drăguț a fost Rodin. Și toate conversațiile pe care le purtam cu el pe ascuns. Știu cât m-a rănit când am aflat cu ce se ocupă și că Mioara a beneficiat de serviciile lui, apoi cât de mult își dorea să mă împace

promițându-mi că va renunța la jobul de gigolo. Oare s-o fi însurat? Singur nu e el. Am închis ochii, ca să retrăiesc momentele când l-am cunoscut, el m-a abordat primul, iar mie nu-mi venea să cred. Am pus piciorul greșit și am simțit cum mă prăbușesc pe bandă pe burtă, care mă ducea cu capul în piciorul de metal al aparatului. Am țipat și am simțit două brațe care mă ridică și mă așază pe o bancă. Am deschis ochii și Didi mă privea îngrijorat. *„Ești ok?"*, m-a întrebat. Doamne, era exact ca Rodin! Mă durea un pic glezna stângă, dar nu era nimic grav, puteam să o mișc. *„Da"*, i-am răspuns. *„Vrei să te conduc în vestiar?"*, m-a întrebat iar. *„Cred că da"*, i-am zis. M-a luat de mijloc și m-a sprijinit, deși puteam să merg. Le-am văzut pe siliconate cum se uitau la mine cu gelozie și atunci l-am apucat pe Didi de după ceafă și m-am lăsat pe el. Ia, mai dă-le-ncolo de pițipoance! *„Te aștept până te schimbi"*, mi-a spus Didi. Am intrat și m-am îmbrăcat cu hainele de oraș, mi-am masat glezna, părea totul în regulă. Mi-am băgat echipamentul în geantă și am ieșit. Mă aștepta la recepție, îmbrăcat în blugi și un tricou. Era tare frumușel și așa. Am salutat-o pe fată și am ieșit împreună. Când am ajuns în stradă, am vrut să merg către mașină, dar Didi m-a întrebat dacă accept să mă invite la o cafea. Era cam târziu pentru băut cafele, dar am acceptat. M-a condus bucuros la un bistro din apropiere, el cunoștea zona, cine știe cu câte o mai fi fost acolo! Dar nu-mi păsa. Poate se simțea vinovat că am căzut, iar el, instructorul meu, nu m-a supravegheat. Ne-am așezat la o masă pe terasă, era în curtea unei case, ca o grădină, foarte drăguț locul. Didi m-a întrebat ce doresc, i-am spus că un ceai, el și-a luat tot ceai. Așteptam să văd ce scop avea invitația lui, în timp ce ne înmuiam pliculețele în cești pline cu apă fierbinte. *„În zilele noastre, cu cât ești mai agramat și nesimțit, cu atât devii mai bogat. Cei care au succes sunt puțini și nu ies în față, își văd de ale lor. Doar dacă ești deputat, curvă sau mafiot reușești în viață. Pe rețele de socializare găsești numai nenorociri și non valori, dar aproape nimic despre campionii noștri, olimpicii la matematică sau despre turism, despre ce are țara asta mai frumos! Mi-e silă!"*, a vorbit el. Părea cam dezamăgit și nu pricepeam nimic din turuiala lui și ce legătura avea cu mine. Trebuie să recunosc că se exprima bine.

„Cine te-a supărat?”, l-am întrebat. *„Viața”*, mi-a spus el. *„Nu ești mulțumit de meseria ta? Faci sport, asta produce endorfine, tu ești cam pesimist”*, i-am spus. *„Aș fi foarte mulțumit dacă lumea care ar veni la sală m-ar respecta și ar înțelege că eu m-am pregătit ca să le fiu de ajutor, și că nu sunt un servitor”*, mi-a zis. Începeam să mă luminez. Probabil că vreo siliconată de pe acolo s-a purtat aiurea. La ce să te-aștepți? *„Dar ce s-a întâmplat?”*, am fost eu curioasă să aflu. Didi a mai sorbit din ceai, ținea ceașca cu degetul mic ridicat, era un băiat finuț, cred că și Rodin bea ceai la fel. Ce de mese am luat noi împreună, dar doar virtual! *„Sunt cliente care, după ora de sală, vor și servicii extra*”, mi-a zis el. Asta ce mai era? *„Adică vor să mai stai peste program?”*, am întrebat. *„Da, dar la ele acasă”*, mi-a răspuns Didi cu subînțeles. *„Exerciții la domiciliu?” „La ele în pat, mai exact”*, m-a lămurit el. Am rămas tablou. Deci alea îi cereau să se culce cu ele, stricatele naibii! Ce femei! *„Și ai fost?”*, am vrut să știu. *„De câteva ori. Mă plăteau, chiar mai mult decât le costa abonamentul la sală”*, a recunoscut el. *„Ceee?!”*, am făcut eu. Chiar eram surprinsă. Era o coincidență că mă gândeam la Rodin când am căzut ca o balegă pe banda de alergat și cu ce-mi spune Didi? Era și el un fel de gigolo, altfel cum se numește asta? *„Am început să le refuz și s-au supărat, mi-au făcut numai mizerii. Recenzii proaste și reclamații, că mă dau la ele. Am fost dat afară de la o sală, una dintre clientele căreia i-am oferit servicii extra era prietenă cu patroana. Mi-am găsit greu de lucru după aceea”*, mi-a povestit el cu o undă de amărăciune. *„Îmi pare rău”*, i-am spus. Iar în sinea mea: *Dacă te-a mâncat în cur!* De parcă mi-ar fi citit gândurile, Didi a spus: *„Știu ce crezi despre mine, dar să știi că am și eu un suflet, iubesc o fată, sunt doar instructor. Ți-am povestit pentru că mi s-a părut că nu ai încredere în mine. Iar azi, când ai avut accidentul pe bandă, am avut remușcări. Tot ce te rog este să nu-mi faci rău.”* Chiar îmi era milă de el. *„Stai liniștit. Nu voi face nimic. Se mai întâmplă. Doar că mi-am amintit de cineva și asta a fost”*, l-am asigurat pe un ton hotărât. El a mai luat câteva înghițituri de ceai și m-a întrebat: *„Care e viața ta?”. „Sunt divorțată, am doi copii la școală”*, i-am răspuns. *„Nu ți-e ușor, cred, în societatea asta cu prejudecăți de căcat”*, mi-a zis el. Mă miram ce matur gândește. *„Nu e ușor, dar încerc să fac față”*, i-am

răspuns. *„Și mama m-a crescut singură de la patru ani, tata a fugit de acasă cu una, e prin străinătate”,* mi-a spus. *„Și soțul meu a plecat de acasă după una.” „Ce dobitoc! Nu mai sunt bărbați în țara asta, de-aia merg toate prost”,* a răbufnit el. Instructorul ăsta mă surprindea tot mai mult. *„Ar trebui să intri în politică, la ce idei ai”,* i-am spus. *„Nu pot, am făcut facultate”,* mi-a răspuns. Am râs și a zâmbit și el. *„Cine e fata pe care o iubești? Tot instructoare?”,* am întrebat ca să mai vorbim și despre altceva. *„Nu, e doctoriță, kinetoterapeut, am cunoscut-o când am mers la niște analize, este minunată!”,* mi-a spus însuflețit și mi-a arătat poze cu ea, din telefon. Într-adevăr, era frumoasă și se potriveau. *„Ție îți place ce faci?”,* l-am întrebat. *„Foarte mult! Furnizez sănătate. Aici mă potrivesc cu iubita mea”,* a zis mândru. *„Atunci ce te mai necăjești? Ia ce e bun de la viață, ai tot timpul înainte*.” Vorbeam ca Mioara. În timp ce-i spuneam toate astea, mi-am dat seama ce bătrână sunt și că ar fi cazul să mă car și eu acasă. Chiar atunci m-a sunat fata ca să mă întrebe când ajung. Era o tactică de-a maică-mii, ca să știe ea de fapt când vin. Dar nu aveam ce să comentez, îi eram recunoscătoare că mă ajuta. Didi m-a condus până la mașină și mi-a mulțumit, iar eu mă gândeam în timp ce șofam că am un lipici fantastic la gigolo. Trebuie să-i povestesc și Mioarei, că e prea de tot.

16. AMANTA ȘI PRIMA APARIȚIE DE HOSTESSĂ

M-am trezit luni, speriată că am întârziat la serviciu și că mă va lua șefa la rost. M-am așezat înapoi în pat când mi-am amintit că îmi dădusem demisia și mă durea undeva. M-am întins și m-am gândit ce bine e să nu ai un program fix. După ce am lenevit puțin, m-am trezit și am băut cafeaua, apoi am pus niște rufe la spălat. Era cam praf prin casă și m-am apucat să fac niște curățenie. Înainte de prânz, m-a sunat Larisa, trebuia să merg la agenție, cum îi spunea ea, se pare că aveam de lucru. Suna ca în James Bond chestia cu agenția. Am făcut un duș și m-am îmbrăcat lejer, cu o rochie de vară, și am luat un taxi, ca să nu întârzii.

Plocon era la birou, Larisa stătea pe un scaun în fața lui. I-am salutat, iar el mi-a spus că avem un eveniment a doua zi și trebuia să discutăm detaliile. Se deschidea un showroom de autoturisme, iar noi trebuia să-i întâmpinăm pe invitați. Nu mi se părea ceva complicat, și am semnat contractul. Banii îi primeam după eveniment, dar Plocon ne dădea și un avans ca să ne putem aranja pe la coafor și cosmetică. Am ieșit cu Larisa și ea m-a întrebat: *„Ce zici, fată?”*. *„Pare ok, vedem mai încolo”*, i-am zis. Nu aveam timp de alte discuții, pentru că trebuia să prind o programare la salon. Am avut noroc, era loc a doua zi dimineață, numai bine, mergeam înainte de eveniment.

Acasă am terminat cu dereticatul și am zis să gătesc ceva, ca să nu mai facă Mircea fițe că iau mâncare de-a gata de la magazin. Am făcut niște pulpe de pui la cuptor cu cartofi cu rozmarin și o salată de roșii. Mă gândeam la vacanța la Roma și abia așteptam să plec. Chiar dacă m-a cam indispus Mircea că mi-l vâră pe gât pe Nelu cu gagica lui. Dar, cumva, l-am înțeles, important era că mergeam. Totuși, va trebui să-i spun și lui că mi-am dat demisia, însă nu și de noul job, oricum se va prinde, că mă va găsi pe acasă. Nu voiam să-l mint. Bine, nu de tot. Și așa a fost, de cum a intrat pe ușă, s-a mirat când m-a văzut. *„Ce-i cu tine așa devreme?”*. L-am sărutat mai întâi, apoi i-am răspuns

spăsită: *„Mi-am dat demisia, nu mai suportam, se lega de cum mă îmbrac și m-a insultat, că arăt de parcă vin de pe centură. Am niște promisiuni și, până rezolv, stau acasă. Uite, am avut timp să fac și mâncare, ca să nu mai boscorodești!”. „Cati pizdulina- gospodina”*, a spus Mircea. *„Mă persiflezi acum, mânca-mi-ai curul!”*, am zis eu. Mircea m-a luat în brațe ca să mă liniștească. *„Ei, hai, nu fă bot! Mă bucur că ai gătit și e bine că ai plecat de la serviciul ăla ciudat, am văzut că veneai mereu necăjită. Nu-ți fă griji! Sigur găsești ceva mai bun*.” Chiar m-au înduioșat vorbele lui, eram în sfârșit o echipă. L-am îmbrățișat și am stat așa lipiți câteva secunde bune. Am auzit cum îi chiorăiau mațele și l-am așezat la masă. Cât timp am mâncat, am făcut planuri cu Roma, pe unde să mergem. Mi-a spus că și Nelu și-a rezolvat cu avionul și cazarea, și că vom pleca împreună. Cred că va fi distractiv, nu mă mai deranja că eram patru, iar Mircea se arăta foarte încântat. Cred că ăsta e un secret, ca doi oameni, așa ca noi, să se înțeleagă, să lase orgoliile deoparte. Mi-am amintit de Cami, care ne spusese ceva de genul ăsta, că doar nu e ea povățuitoarea grupului de tâmpite? Hihi! Nu mai știam de ea, de când am avut discuția aia destul de tensionată, când mi se părea că făcea pe-a deșteaptă. Nici nu am mai sunat-o, ceea ce era urât din partea mea. O sun mâine, după ce particip la evenimentul lui Plocon.

A doua zi, m-am trezit la puțină vreme după ce a plecat Mircea, mi-am ales din garderobă o ținută destul de provocatoare și am pus hainele într-o geantă. La coafor am terminat repede, mi-a făcut niște bucle ușoare pe care le-am ciufulit ca să le fac rebele. „Sexy și rea”, cum ar veni. Am sunat-o pe Larisa și am rugat-o să vină să mă ia, ca să mergem împreună. Asta era toată numai râsete, că am și întrebat-o dacă a fumat ceva. Dar eu o știam că așa face când se entuziasmează sau când bea. Sper că era primul motiv.

Plocon ne-a întâmpinat personal și s-a uitat la mine cu atenție. Până acum, nimic libidinos și hulpav. Ne-a condus într-o cameră și ne-a zis că ne putem schimba, că nu ne deranjează nimeni, dar să fim în showroom cu jumătate de oră mai devreme. După ce-a ieșit, Larisa s-a descălțat și a început să se dezbrace. Și-a pus o rochie cum aveau personajele din Familia

Flinstone, franjurate și animal print. Când să se încalțe cu pantofii, a tras o înjurătură. *„M-am iritat iar de la lamă, futu-i!”*, a zis, supărată. *„Nu-ți pui ciorapi?”* am întrebat-o. *„Nu mi-am luat, mie mi-e mai comod fără. Cu ciorapii mereu trebuie să fii atentă, să nu-i rupi, să nu știu ce, și mi-e și cald cu ei.” „Dă-te cu niște fond de ten”*, am sfătuit-o. *„Fată, dar ești tare deșteaptă! Mai deșteaptă decât Cami, care se crede deșteapta-deșteptelor!”*, a spus ea, admirativ. Era clar că nu o mai înghițea pe Cami, dacă o pomenea și în contextul ăsta, fără legătură cu ea. Și-a ridicat rochița și a început să se ungă pe partea inghinală. Eu m-am îmbrăcat într-o rochie scurtă și neagră, cu o dungă lată și albă în talie, perle la gât, pantofi negri cu toc și ciorapi plasă. Mă gândeam că, fiind vorba de mașini, era potrivit ce alesesem. Mi-am ciufulit puțin părul, iar Plocon a bătut la ușă și a întrebat dacă suntem gata. Când am ieșit, iar el m-a privit, am observat că pe Larisa aproape că n-o băga în seamă. Sper să nu-i treacă vreun gând murdar prin cap, că îi fut una în mutră! Am luat-o spre showroom, unde se aflau câteva mașini nou-nouțe. Era o plăcere să te uiți la ele. Nu știam care e mai frumoasă, îmi plăceau toate, și erau negre, deci rochia mea se asorta de minune. Plocon ne-a prezentat unui tip, cel care ne-a angajat la eveniment, spălăcit și cam gras, cu ochi ca ai unui pește fiert. Avea un aer plictisit, nici n-a dat mâna cu noi. Larisa se fâțâia și ea pe acolo, cu franjurile fluturând. Deja începeau să vină invitații și ne-am proțăpit la intrare. Atunci am văzut că picioarele Larisei erau mai deschise la culoare de la genunchi în jos. Nebuna și-a dat cu fond de ten doar pe coapse. Nu mai era timp de retușuri, speram să nu stăm mult la lumina zilei, unde se vedea mai bine. Mai întâi a venit un grup de cinci bărbați, toți în costume negre și cu ochelari negri de soare, foarte scumpe toate. Mi-am afișat un zâmbet de reclamă și le-am zis în engleză că sunt bineveniți. Larisa râdea ca o capră și le spunea familiar: *„Hello! Hello!”*. I-am condus eu înăuntru și i-am lăsat lângă „Ochi de pește fiert” și m-am dus iar afară. Deja veneau tot mai mulți, erau doar două femei în adunarea asta ciudată. Am mai stat un sfert de oră la intrare, în caz că mai erau întârziați, iar Plocon a venit să ne cheme înăuntru, ca să facem atmosferă, cică. Printre invitați trecea un

ospătar cu o tavă cu pahare cu câte un deget de șampanie în fiecare, am luat și eu unul, Larisa deja se servise cu vreo două. Eram îngrijorată, pentru că știam cum face la băutură. Nu pot să uit de circul pe care l-a dat la nunta lui Clau și ce a făcut în avion, când am mers la Londra. M-am dus lângă ea și i-am zis la ureche să o lase mai moale cu băutul. Ea a dat din mână, că adică să stau liniștită. Apoi o aud cum zice cu voce ce s-a vrut joasă, dar nu atât de joasă încât să nu o audă cei de lângă noi: *„Auzi, fată, dar ăștia or fi mafioți? Uite cum sunt îmbrăcați, ca să nu mai zic de mașinile negre".* I-am spus încet să tacă. Plocon ne privea, nu cred că a auzit ce a scos Larisa pe gură, dar ochii lui nu exprimau nimic, ca și cum se uita la un perete de sticlă, și începea să mă intrige. Dacă o mai ține așa, îl iau la întrebări.

La niște boxe, s-a auzit muzică, melodia aia cu Roxette *Hello, You fool, I love You*, și parcă toți ne-am mai relaxat. „Ochi de pește fiert" deschidea portierele mașinilor și le explica nu știu ce invitaților. Unul dintre ei s-a urcat într-o mașină și învârtea de volan. Larisa s-a cocoțat pe capotă și îl privea prin parbriz, apoi a început să se miște lasciv pe ritmurile muzicii, și i-a strigat ăluia: *„You fooool!".* Tipul a holbat ochii la ea, iar asta se freca de mașină și se întindea pe ea ca pe patul din dormitor și ridica pe rând câte un picior. Plocon își ștergea fruntea cu un șervețel, toată lumea se uita la spectacol. Șampania își făcuse efectul. Ca să le distrag atenția, m-am dus veselă către grup și le-am sugerat să mergem la o altă mașină, expusă în partea opusă, m-au urmat toți. Mergeam în fața lor și mă simțeam privită, așa că încercam să merg cât mai elegant. Am deschis portiera și m-am urcat la volan, apoi le-am zis pe un ton degajat: *„Sunt gata de drum. Mă urmează cineva?".* Invitații au început să aplaude, de parcă jucasem un mare rol, am coborât ca o regină și l-am invitat pe „Ochi de pește fiert": *„Dumneavoastră știți mai bine povestea acestei mașini. În spatele ei stau poveștile oamenilor care au creat-o și va duce cu ea poveștile celor cu care va călători".* Din nou ropote de aplauze. Nici eu nu știam de unde debitam toate astea. Dar începuse să-mi placă, eram visul oricărei femei: acela de a fi în centrul atenției unor bărbați bogați. După ce fiecare a mai studiat mașina, au început să-și strângă mâinile, semn că

urmau să plece. Ne-am dus către ieșire și am văzut-o pe Larisa cum stătea pe o parte pe capotă, unde o lăsasem, și sforăia de mama focului. Invitații s-au amuzat, câțiva au făcut fotografii cu telefonul și au ieșit veseli pe ușă. M-am dus să o trezesc pe nebună, visa ceva și dădea din mâini, am scuturat-o zdravăn și a deschis ochii: *„Ce? Am ajuns?"*. Cine știe unde se credea. Am ajutat-o să coboare de pe capotă și i-am aranjat rochia. Plocon venea către noi, însoțit de „Ochi de pește fiert", care, culmea!, zâmbea. *„Vă mulțumesc, ați fost minunate!"*, a spus apoi către Larisa: *„Iar dumneata, domnișoară, ar trebui să te faci actriță"*. Sigur că am rămas mască. Ăsta credea că Larisa s-a prefăcut, nu că s-a amețit de la șampanie. Nu-i rău. I-am mulțumit și noi și ne-am dus spre camera în care aveam lucrurile, ca să ne schimbăm de haine. Larisa a scos un strigăt în timp ce se descălța. *„Ce-ai pățit?"*, am întrebat-o. *„Ce e cu picioarele mele? Am vreo boală? O să mor?"*, a spus ea speriată privind către coapse, pe care se vedeau niște dâre albe. Am început să râd. *„Cel mult de prostie. Te-ai dat cu fond de ten doar până la genunchi și te-ai frecat de mașină"*, i-am zis. *„Aoleo, i-am pătat ăstuia mașina!"*, a zis ea, dar veselă, de data asta. O durea pe ea undeva de mașină. Ne-am îmbrăcat cu hainele cu care venisem, iar la ieșire ne aștepta Plocon. Ne-a dat fiecăreia câte un plic, erau banii pentru prestația noastră. *„Clientul e foarte mulțumit, a făcut și trei tranzacții, mai mult decât spera, și asta și datorită vouă!"* I-am mulțumit și l-am salutat din mers. Mă simțeam obosită, deși a durat totul vreo trei ore. Larisa m-a lăsat acasă, i-am spus să conducă totuși cu atenție. *„N-am băut fată, decât două pahare, nici 50 de grame, ce naiba? Eram doar obosită. Ai văzut ce-a zis mafiotul ăla, că aș fi bună de actriță"*, a spus ea, maimuțărindu-se. Am pupat-o pe obraz și am coborât din mașină.

Mai erau vreo două ore până să vină și Mircea, și am zis să mă întind un pic. Am numărat banii, erau mai mulți decât scria în contract, aproape dublu. Probabil că a fost generos „Ochi de pește fiert", a vândut mașini. Cred că am apucat să ațipesc vreun sfert de oră, că sună telefonul mobil. Mă apela un număr care nu era memorat în agendă. Vocea mi se părea cunoscută, era Plocon. Mi-a mulțumit încă o dată pentru participare și m-a

sunat să-mi spună personal cât sunt de minunată. Am spus eu că ăsta se tot uita la mine cu un scop! Ia să vedem ce vrea. Mi-a spus direct că unul dintre invitați, „potent financiar", m-a plăcut și ar vrea să ia cina cu mine în seara aceea. Poftim? Nu știam dacă să mă enervez sau să mă mir. *„Cina nu e inclusă în contract"*, i-am retezat-o scurt. *„Ai remarcat, cred, că ai primit mai mulți bani, o parte sunt de la el. Mi-a dat adresa unele te așteaptă"*, a continuat el. Ce tupeu avea! *„Domnule Plocon, discuția inițială a fost despre evenimente la care eu și Larisa să venim. Că cel de azi a ieșit peste așteptări, așa s-a întâmplat. Dar să mă tratați ca pe un obiect de închiriat, asta nu accept. Tocmai ce am plecat de la un job pentru că am fost insultată, iar acum mă insultați dumneavoastră!"*, am spus iritată. Intenționat am vorbit la persoana a doua plural, să se simtă, boul! *„Dar nu înțeleg de ce te superi? E vorba doar de o cină!"*, a făcut Plocon pe-a inocentul. *„Hai, să fim serioși! A fost eveniment, acum o cină, după asta ce urmează? Să-i calc hainele? Uitați ce e, vă dau înapoi diferența de bani și să nu mă mai deranjați niciodată. Mâine vi-i aduc. La revedere!"*, și i-am închis telefonul în nas. Drept cine mă lua și ăsta? Chiar așa noroc am eu să atrag toți cretinii și mârlanii? Tremura carnea pe mine de furie și chiar aveam de gând să-i dau banii înapoi. Am sunat-o pe Larisa, dar nu a răspuns, probabil dormea, îmi fugise și somnul.

Mi-am făcut o cafea și m-a sunat ea. *„Tu știi ce a făcut Plocon al tău? Mi-a propus să ies cu unul din ăia de azi la cină. Ăsta e întreg la minte? Ai zis că e om serios!"*, am luat-o direct. *„Și tu, măi, Cati, ești așa radicală! Doar nu ți-a propus să te fuți cu ăla!"*, a spus Larisa. *„Fată, tu ești proastă? Cum să ies cu un străin care a plătit pentru asta? Chiar ești dusă cu capul!"*, i-am răspuns indignată. *„Cum adică a plătit?"*, a vrut să știe ea. *„Plocon mi-a dat în plic mai mulți bani, mi-a spus că i-a dat ăla ca să ies cu el azi. Mâine îi duc înapoi, dar să știi că nu mai vreau să am de-a face cu așa ceva!" „Pfff… fată, nu știu ce să zic! Până la urmă nu am primit puțin pentru că ne-am arătat cracii pe acolo. Iar cu cina, ai dreptate, ești cu Mircea, nu ai cum. Dă-i banii, dar zic să nu rupi relația cu Plocon, până îți găsești ceva stabil de muncă"*. Era pentru prima oară când o auzeam pe Larisa că dă un sfat, și încă unul bunicel pentru neuronul ei care se plictisea. Hai, că deveneam rea! Dar prea

eram supărată.

Mircea a venit mai târziu, lucra la proiect, habar n-aveam ce, am vorbit puțin și a zis că se uită la televizor. Cât am strâns prin bucătărie și m-am spălat, el deja adormise. L-am sărutat pe obraz, iar el s-a strâmbat ca un copil, îmi era tare drag! N-aș fi ieșit la cină nici cu miliardarul planetei!

Dimineață, l-am sunat pe Plocon ca să-l întreb dacă e la birou, n-aveam chef să bat atâta drum degeaba. Știa pentru ce vreau să vin și mi-a zis că mă roagă să păstrez banii, îi merit, și că-și cere scuze, dacă a fost greșit înțeles. I-am spus și eu că accept scuzele și că ne vedem cu proxima ocazie. Asta ca să nu închid ușa de tot.

17. AMANTUL ȘI FANTEZIILE

Aveam o stare de oboseală, de câteva zile, n-aveam chef de nimic. La serviciu, continuam proiectul și am ajuns să aștept și eu vacanța la Roma. I-am spus lui Nelu că am futut-o pe Cati și am terminat în timp ce mă gândeam la trestia de Melina. *„Băi, Mircea, ai grijă ce faci!”*, mi-a zis îngrijorat. *„Adică ce? Să n-o mai fut pe Cati?”* Deja mă scotea din sărite. *„Cu fanteziile astea, nu-i a bună! Țin minte cum ziceai că te gândeai la Cati când i-o trăgeai nevesti-tii. Vezi, să nu-ți intre Melina aia în cap! Doar nu o scoți pe una și o bagi pe alta în loc!”*, mi-a răspuns. *„Iar tu parcă ai fi Osho sau vreun din ăla care a trăit ani pe vreo insulă pustie, și acum ai revelații despre futut”*, i-am trântit-o eu. *„Băi, ești complet cretin! O iei razna. Noi ne pregătim să mergem cu femeile la Roma, iar tu îmi povestești că ai fantezii cu Melina? Iar eu sunt Osho? Băi, băiete, revino-ți!”*, mi-a zis Nelu, pe un ton ridicat. *„Ce să-mi revin? N-am plecat nicăieri. Ți-am zis doar ca distracție”*, i-am spus la fel de iritat. *„Uite ce e! Noi am mai vorbit, vine o vreme când e bine să ne așezăm. Eu, de bine, de rău, nu-s însurat, n-am fost, nu încurc viața nimănui. Dar tu, băi, Mircea, ai copii, ești acum cu fata aia care te-a așteptat atât, mergi cu ea pe drum, lasă pizdele pe gard, că vor ieși multe. Nu poți să le ai pe toate și nici nu trebuie. Tu chiar nu ești fericit acum?”*, m-a luat Nelu cu blândețe. Am rămas un pic pe gânduri. Am dorit-o mult pe Cati, o iubeam, de asta eram sigur. Mă bucuram că eram cu ea, când veneam seara acasă. Îmi lipsea gălăgia copiilor, era prea liniște. *„E greu fără copii”*, i-am zis. Nelu mi-a pus o mână pe umăr, frățește. *„Știu, Mircea, ți-am spus că e grea trecerea asta de la o casă la alta, de la o viață la alta, dar tu ai două direcții pe care poți merge: înainte sau înapoi. Asta tu alegi. Pașii în lateral te scot din drum, asta să ții minte. Pentru că acum nu mai ești singur, oricum o dai”*, mi-a spus el cu același ton sfătos. Știam că are dreptate. *„Mai vreau să golănesc, n-am golănit destul, poate”*, i-am zis. *„Asta crezi tu. Alex, săracu', ce să mai zică?”* La replica asta, am izbucnit în râs. Râdeam amândoi și asta mă făcea să mă simt bine. Îl simțeam de prieten, că mi-e alături. *„Băi, Nelu, îți mulțumesc, frate!”*, i-am spus privindu-l în ochi. *„Pentru ce,*

coaie?" „Pentru tot", i-am spus. *„Hai, că ești patetic! Mai du-te-n pula mea!",* a răspuns. I-am dat în glumă un pumn în umăr, mi-a dat și mie unul. Asta facem noi, când femeile se îmbrățișează și se pupă, în timp ce le pișă ochii, apoi se bârfesc una pe alta.

Mai aveam trei zile până plecam la Roma, Cati deja se ocupa de bagaje. Am observat că nu mi-a cerut bani de când și-a lăsat jobul, dar mi-a zis că a avut puși deoparte. O priveam cum se agita prin casă, alegea haine și le împăturea în valiză. Era frumoasă, cu părul ăla ca o grădină și cu râsul ei plin de culoare. Se fâțâia în niște pantaloni scurți și țâțele se agitau și ele pe sub tricou. N-aș fi vrut să o fac să sufere. Avea dreptate Nelu, eram cretin. Îmi era dor de copii, asta era ce mă frământa, că nu-i auzeam seara prin casă, cum se certau sau comentau. Sau mă întrebau mereu ceva. Oricât de mult stăteam cu ei, când mergeam să-i iau de la Teo, nu era la fel. Mi-a venit o idee: *„Auzi, Cati? Ce-ai zice dacă la iarnă am lua o cabană și am merge cu copiii să stăm câteva zile? Îi ducem la schi",* i-am spus pe un ton animat. Cati m-a privit printre gene, în timp ce punea niște chiloți într-o pungă. *„Mda, nu știu ce să zic. Cum vrei",* a spus cu jumătate de gură. M-a descurajat tonul ei. Altădată mă trimitea ea la copii. *„Te deranjează copiii?",* am întrebat-o direct. Ea s-a oprit din împachetat și s-a uitat la mine. *„Nu mă deranjează, mă gândesc că poate nu mă plac, nu sunt mama lor",* a răspuns. *„Nu e vorba de asta, dacă te apropii de ei, vă veți înțelege",* i-am zis. *„Da, vedem cu timpul",* a răspuns ea și și-a băgat nasul la loc în hainele din valiză. E cum zicea Nelu, chestie de timp.

I-am zis lui Teo la telefon că lipsesc în weekend, și că vreau să merg cu copiii într-o mică vacanță. *„Foarte bine!",* a zis ea. Nu avea chef de vorbă, de la o vreme era cam absentă în discuțiile cu mine.

M-am întins pe pat, Cati adormise de câtă treabă făcuse. M-am uitat pe Facebook și am găsit un mesaj. Era să scap telefonul din mână, îmi scrisese Melina. M-am uitat să văd dacă doarme Cati, și la lumina veiozei am deschis inbox-ul: *„Bună, Mircea! Îți mulțumesc pentru participarea la conferința organizată de noi. Sper că a fost o oportunitate pentru networking și că ai purtat discuții fructuoase. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper că a ieșit pata de pe*

costum, oricând dorești să bem o cafea, te rog să nu eziți să mă suni. Să ai o zi bună". Am rămas holbându-mă ca un idiot cu ochii la televizorul închis. Trestia gânditoare mi-a scris și m-a invitat la o cafea, iar eu plecam la Roma și sigur Cati mă va tăgui prin toate pozele. Am umblat repede la setări, ca să nu apară nimic pe pagina mea fără să aprob. Aveam o stare confuză, eram bucuros și nervos în același timp. Chiar când să mă culc, mi-am dat seama că nu i-am răspuns Melinei la mesaj. *„Mi-a făcut și mie plăcere. Te caut săptămâna viitoare",* i-am scris. Era un răspuns general și decent. Apoi am șters mesajele. Eram mai liniștit, o auzeam pe Cati cum sforăie ușor, iar eu îmi imaginam că i-o trag Melinei. O luam razna, clar. Poate trebuia să merg iar la psiholog. Mă înnebuneau femeile din viața mea, era totul complicat. Ca să mă calmez și să pot adormi, m-am gândit la copii.

18. NEVASTA ȘI RECONECTAREA CU RODIN

E o perioadă grea la serviciu, a venit o șefă nouă și suntem toți terorizați. Se comportă cu noi ca un dictator. O fi Mercur retrograd sau ce pizda mă-sii face, dar a devenit o atmosferă insuportabilă. Ea vine cu mult mai devreme decât toți la birou și ne ia în primire pe rând, de cum sosim. Nici nu ne mai putem bea cafeaua, că ne pune în brațe mormane de hârtii și ne dă de lucru. Cel mai urât se poartă cu bărbații. Acum, nici eu nu am fost vreo fericită, dar nici nu m-aș supăra ca măgarul pe sat, dacă am avut parte de un dobitoc la viața mea. Și, fiindcă veni vorba de bărbați, colegii mei se poartă tare amabil cu mine de când sunt divorțată. Când eram măritată, parcă eram invizibilă. Acum se înghesuie toți să mă bage în seamă. O colegă mai a naibii mi-a și zis: *„Teodora, tu ai înflorit în ultima vreme”.* Adică bătea apropouri că îmi merge bine de când am divorțat. Nu-i doresc să aibă parte de ce am avut eu și cât m-a enervat Mircea cu procesele și toate tâmpeniile. L-a mâncat undeva și ne-am complicat viața. *„Merg la sală, mă plimb în natură”*, i-am răspuns. *„Normal, ai mai mult timp”*, mi-a zis ea. *„Posibil”*, am spus. N-aveam chef să duc discuția unde voia ea. Știam că e o afurisită, nici buze n-are, cică astea sunt femei rele. Plus că pe acasă au început să mi se cam strice toate alea, trebuia să chem un meșter să le repare. Așa că nu era o fericire să n-ai bărbat în casă, chit că Mircea nu era el un priceput la chestii casnice, cred că în tot mariajul nostru a reușit să monteze un singur raft în trei zile, plin de nervi.

De la birou m-am dus în oraș ca să mă văd cu Mioara. Am sunat-o și i-am zis că vreau să-i povestesc ceva. Ea deja era pe terasă și bea tacticoasă cafea așezată pe scaun, picior peste picior. Flirta cu un ospătar, privindu-l languros printre gene. Ăluia îi tremura tava în mână. Era cam chel și sfrijit. Știam că Mioara face chestiile astea de amuzament, mi-a spus ea odată că vrea doar să verifice dacă mai are putere de seducție. Ce să zic! Că parcă pentru un bărbat ca ăla era și cazul să depui mari eforturi să-l seduci! M-am așezat și eu și mi-am comandat un

suc. L-a adus chelnerul cu care cocheta Mioara, și o privea pe la colțul ochilor. Dar ea nu l-a mai băgat în seamă, era curioasă să afle ce vreau să-i povestesc. *„E un instructor la sală, care ghici ce mi-a zis?”*, am început eu. *„Că mai trebuie să slăbești?”*, a zis Mioara. *„Lasă, tu, astea! Mi-a povestit, dragă, că, auzi!, sunt femei care vin acolo doar ca să-i cheme pe instructori la ele acasă și să se culce cu ei contra cost. Adică sunt un fel de gigolo. Ce zici de asta?”*, am întrebat-o. Mioara sorbea din cafea. *„Ce să zic? E logic. Tot exerciții de ardere a caloriilor se cheamă”*, a răspuns cu un aer indiferent. *„Cum adică? Ți se pare normal ca una să tragă din greu la aparate, iar alta să profite de ei?”*, i-am zis indignată. *„Acum tu te oftici sau ce? Cheamă și tu unul acasă”*. Mi s-a urcat sângele în obraji, când am auzit-o. *„Tu ești nebună? Nu înțelegi ce-ți spun? Ăsta e un băiat foarte bun, are și iubită, dar au profitat unele de el. Cică o tipă care era prietenă cu o patroană de sală i-a făcut plângere pentru hărțuire și o perioadă nu s-a mai putut angaja nicăieri*”, i-am explicat cât am putut de calm. *„Mda. Adevărul e că femeile i-au stricat pe bărbați și tot ele se plâng că nu mai găsesc bărbați valabili pe piață”*, a filozofat ea. *„Auzi, dar ție nu ți se pare interesant că numai tipi din ăștia întâlnesc, gen gigolo*?”, am întrebat-o eu. Ea m-a privit cu subînțeles. *„Ți-e gândul tot la Rodin”*, a tras concluzia imediat.

Era deșteaptă Mioara și mă cunoștea bine. Am oftat, pentru că avea dreptate. *„Știi, Mioara, uneori mi-e dor să mai vorbesc cu el, deși m-a supărat tare. Aș vrea să știu doar ce mai face”*, i-am spus încet. *„De ce nu-l cauți? Ai adresa lui acum, ești liberă, ce te împiedică?”* Chiar așa, ce mă împiedica? Îi voi scrie când ajung acasă, aveam cartea lui de vizită pe undeva și adresa de mail oricum era salvată. M-am mai înveselit puțin și i-am zis Mioarei că aveam nevoie de cineva să-mi repare prin casă una-alta. *„Știu eu un meseriaș bun, vorbește el cam mult, dar face treabă bună și nici nu e scump”*, mi-a spus ea. Mioara avea relații peste tot. Ea m-a trimis și la psihologul ăla ciudat, de ne-a recomandat să mergem la clubul de swingeri, eu și cu Mircea, ca să ne resuscităm, vezi, Doamne, căsnicia, ea mi l-a dat și pe avocatul Tărășenie, care s-a descurcat bine la divorț, deși era și ăla un ciudat. Așa cum era ea, mă ajuta când aveam nevoie și nici nu

ducea vorba. Mi-am amintit ce Revelion de pomină am făcut cu ea, când ne-a prins soțul ei, Manuel, cu un frate, dezbrăcate și dansând, de am rupt scaunele. Era o tipă de viață! La despărțire, am îmbrățișat-o și l-am sunat din mașină pe meșterul Papanaș, mai degrabă avea nume de bucătar, a răspuns imediat și mi-a promis că vine a doua zi să rezolve. Părea de treabă și săritor.

Când am ajuns acasă, mama mi-a pus de mâncare, până eu am făcut un duș. Copiii erau agitați, spuneau că se plictisesc. Le-am spus că vom merge împreună poate la mare. *„Cu tati?"*, m-a întrebat băiatul. *„Da, vreau cu tati!"*, a început și fata să-i țină isonul. Asta mai lipsea! *„Bine, merge și tati!"*, le-am spus, ca să se liniștească. Apoi ne-am dus cu toții în bucătărie și am mâncat o tocăniță de pui, iar ca desert gogoși. Copiii își puneau Nutella pe ele, mie îmi plăceau simple și pudrate cu zahăr. Mama făcea cele mai bune gogoși de când mă știu eu. Acum puneam la loc ce am dat jos la sală, dar nu mă puteam abține. Îmi părea bine când îi auzeam pe copii ciripind în jurul meu și mă gândeam dacă lui Mircea nu i-o fi dor de zumzetul ăsta. Cât de prost a putut să fie! *„Mai ieși pe undeva zilele astea!"*, m-a întrebat mama. *„Nu știu. Dar de ce întrebi!" „Aș vrea să ies și eu și să nu ne suprapunem*." Era să-mi cadă gogoașa de la gură, când am auzit. *„Unde vrei să ieși?"*, am întrebat- o. Mama ștergea farfuriile și le așeza în dulap, deși aveam mașină de spălat vase, dar ei îi plăcea tot la chiuvetă să le spele, i se părea că altfel nu sunt destul de curate. Îmi vorbea peste umăr. *„Ei, am și eu ale mele, că doar n-o să mă sălbăticesc.*" Ascultam tot mai atentă. *„Cine e?"*, am întrebat-o direct. *„Mai ții minte la procesul tău, la tribunal, când am fost chemată ca martor și am început să plâng, mi-a dat un domn niște șervețele să mă șterg la nas? Am tot vorbit de atunci, e văduv și tare de treabă"*, mi-a mărturisit ea. Eu am rămas mască. Mama își refăcea viața înaintea mea. Parcă îmi venea să râd. *„Și cum ați vorbit?"*, am fost curioasă să aflu. *„La telefon, dar, când mergeam la piață sau cu copiii pe la înot, venea și el. Are un nepot, însă mai mare decât ai mei, nu-i mai duce la școală, că nu mai vor. Așa o să facă și ai noștri, oare? Acum se cam plictisește"*, mi-a spus ea. *„Ce să zic? Ai grijă, mă bucur că vorbești cu cineva de seama ta, aveți multe în comun, cred"*, am încurajat-o eu. Mama era bucuroasă, probabil

se aștepta la o reacție negativă din partea mea. Dar cine sunt eu să o judec? Nu făcea nimic rău. Doar eram uimită și n-aș fi crezut niciodată că mama poate fi romantică. *„M-a tot invitat la teatru, la plimbare, dar eu sunt legată de copiii ăștia”*, mi-a zis. *„Păi, trebuia să zici, că doar nu ești sechestrată!”*, i-am răspuns. Mi-a zâmbit și s-a dus în camera ei. Începea o emisiune preferată. Eu le-am făcut baie copiilor și mă gândeam, în timp ce-i spălam și ștergeam cu prosopul, la mama și domnul pe care l-a găsit. Ea toată viața ei a crescut copii și a muncit, merita măcar la bătrânețe ceva mai bun. Abia așteptam să-i culc pe copii, ca să-i scriu lui Rodin. După ce s-au spălat pe dinți, i-am dus în cameră și au adormit în zece minute, erau extenuați și agitați că vom pleca la mare „cu tati”. Mă rog!

M-am întins pe patul din dormitor și am deschis laptopul. Demult n-am mai umblat pe el, tot din telefon navigam. Am deschis mail-ul și i-am trimis un mesaj în care îl întrebam ce mai face și că nu mai știu nimic de el. Că în viața mea s-au petrecut multe schimbări și cumva a avut și el o contribuție. Asta, ca să-l gâdil un pic. Că așteptam să-mi scrie. Am intrat și pe Facebook, dar era plictiseală mare, numai politică și glume proaste. S-a stricat lumea de tot. Dacă o ținem tot așa, ajungem la balamuc. Dar ia să vedem ce a mai postat Mircea, la fufa roșcată nu puteam vedea nimic, m-a blocat, curva naibii! Mircea nu a mai fost activ, cred că de aproape o lună nu mai apărea nimic pe peretele lui. Ciudat, nici pe messenger nu pot vedea de când e activ. Cred că și-a făcut el ceva setări, mai ales de când l-am verificat cu aplicația aia pirat și i-am descoperit mesajele, când eram căsătoriți. Cineva, o leșinată de la mine din listă, a postat un articol, ceva cu *„Mă dezbraci, mă îmbraci”*. Una scria că a găsit pe altul mai bun și îi făcea în ciudă celui care a părăsit-o că ce fericită e ea. Cine pizda mă-sii citește prostiile astea de texte? Eu, că mă gândesc cum să-i fac lui Mircea în ciudă. Ce-ar fi când mai ies cu Raiu, să pun și eu fotografii, că urât nu era? Uite-așa, de-a naibii! Hiii! Mi-a scris Rodin, mi-a apărut notificare. Am intrat pe mail și așa era. *„Draga mea, în primul rând bună seara, la tine cred că e seară deja! Sunt foarte fericit că ți-ai amintit de mine și mă bucur de schimbările din viața ta cât timp ești și tu împlinită. Mai*

ales dacă spui că am și eu partea mea de «vină». Și în viața mea s-au întâmplat multe, scriu cărți despre cum să ne purtăm, noi, bărbații, cu femeile, și au mare succes. Momentan stau pe o insulă, în Tenerife, unde am condiții și sunt mai aproape de natură ca să pot crea. Vreau să știu mai multe despre tine, poate îmi trimiți niște fotografii, mi-e dor să te văd! Al tău, Rodin." Îmi tremurau mâinile și genunchii ca piftia. Eram udă de emoție și bucurie că mi-a răspuns și încă așa de frumos. Să-i răspund și eu, că văd că e pe recepție. *„Dragul meu, și eu sunt bucuroasă că ești bine și duci viața care îți place. Mă bucur pentru succesul tău și mi-ar plăcea mai curând să te văd decât să trimit poze. A ta, Teo."* Așa, era cazul să nu mai fac pe-a fandosită și să fiu mai curajoasă. Mai degrabă cu el pe o insulă exotică decât cu Raiu. Rodin a răspuns repede. *„Ești binevenită oricând, te aștept cu mare drag! Chiar mi-ar face plăcere să te prezint și logodnicei mele, așa că nu trebuie decât să-mi dai de veste când vii."* La faza cu logodnica mi-a cam pierit entuziasmul. Deci băiatul n-a stat să mă aștepte pe mine, normal. Brusc, m-am întristat și nu mai aveam chef să vorbesc cu el. Dar, deodată, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să accept oferta lui Raiu și să-i spun să mergem în vacanță pe insula unde se afla Rodin? Cred că ar fi interesant. Mi-am mai revenit și îmi spuneam că e o idee foarte bună, sigur Iulius nu mă va refuza, dacă tot îmi mănâncă din palmă. I-am scris lui Rodin că îl voi anunța din timp și i-am urat toate cele bune. M-am culcat și mi-am amintit că a doua zi urma să vină meșterul lui pește prăjit să repare prin casă.

19. AMANTA ÎN VACANȚĂ LA ROMA

În sfârșit, plecăm la Roma! Am pregătit bagajele, chiar m-a deranjat Mircea că taman atunci i s-a sculat lui să-mi spună că ce-ar fi dacă am merge cu copiii lui într-o vacanță? Nu prea sunt pregătită pentru așa o acțiune, una e să vină să stea pentru weekend, și știu că pleacă, alta e să stăm mai mult împreună. Uneori, am impresia că eu nu-i sunt de ajuns. Sper să fie ceva trecător, n-am chef să mă lupt cu nu știu ce demoni are el, cum a spus Cami. M-am văzut cu ea pe fugă, i-am făcut o vizită că fetița avea pojar și nu putea ieși din casă. Mi s-a părut că a mai slăbit, dintre noi toate, Cami era cea mai plinuță. Părea un pic tristă, dar am pus pe seama faptului că aia mică e bolnavă. I-am povestit de faza cu Mircea și copiii, iar ea asta mi-a zis: *„Cati, are și el demonii lui, trebuie să-l înțelegi. Nu-i e ușor și nici nu se poate rupe de copii”*. *„Dar nu i-am cerut asta, nu mă opun la nimic din ce e legat de copii”*, i-am spus. *„Știu, dar nu e simplu să treci de la un mediu, cu obiceiurile lui, la altul”*, m-a lămurit ea. Am întrebat-o ce face, că parcă a mai slăbit. *„Nu prea mănânc, mă agit cu Catina, vreau să fie bine, să aibă tot ce-i trebuie”*, mi-a zis. *„Taică-su a mai dat vreun semn?” „Da, vorbim aproape zilnic, vrea să vină să ne viziteze vara asta”*, mi-a zis ea zâmbind. În fond, dacă ea așa simte, că-i e bine cu grecul, ar trebui poate să se împace. Ce mă bag eu? I-am spus că merg la Roma cu Mircea și cu Nelu, care vine cu iubita lui. Când a auzit asta, am văzut că s-a posomorât brusc. *„Cami, spune-mi sincer, ce mai e între tine și Nelu?”*, am luat-o direct. *„Nimic, chiar n-am mai vorbit demult”*, mi-a răspuns. *„Atunci de ce faci mutra asta de fiecare dată când îi auzi numele?” „Ce mutră fac?” „Așa, parcă îți pare rău după el”*, i-am zis. *„Ee, nu, doar că eram buni prieteni și s-a îndepărtat, îmi lipsesc discuțiile cu el.” „Dar tu ai fost cea care l-ai îndepărtat”*, i-am spus. *„Da, pentru că, deși țineam unul la altul, s-a atașat și de fetiță, ne potriveam, am simțit că nu e ce trebuie. Știi, în viață nu e totul despre asta, mai sunt și alte lucruri care contează”*, mi-a spus Cami încet. Chiar nu înțelegeam ce anume ar mai putea fi, iar ea a continuat: *„Pe Nikos l-am iubit foarte mult, cel mai mult, Nelu a fost doar un prieten bun și nici el nu*

m-a iubit, a fost doar atras de mine, pentru că eram o altfel de femeie decât ce cunoscuse până la mine. Recunosc, are un suflet foarte bun și e corect, de aceea mi-ar fi plăcut să mai comunicăm". Am oftat și am întrebat-o: *„Cami, chiar crezi că iubirea e cea mai importantă și că e suficientă pentru ca doi oameni să fie împreună?". „E cea mai importantă, dar nu e suficientă",* a răspuns ea. *„Complicată mai e și viața asta!",* am tras eu concluzia. *„Este, dar mă bucur că Nelu și-a găsit o femeie care îl împlinește",* mi-a zis ea. I-am povestit de Larisa, i-am spus și de jobul de hostessă, nu i-a plăcut. *„Nu cred că faci bine, voi sunteți trecute pentru așa ceva și îți strică imaginea. Caută ceva pentru nivelul tău, nu te lua după Larisa, ea mai are și gărgăuni. Sper că i-a venit mintea la cap și nu-l lasă pe Tibi pentru cai verzi pe pereți",* a spus ea pe un ton sever. *„Nu știu, e cam confuză",* i-am zis. *„Ar trebui să ne mai întâlnim toate, nici pe Clau nu am văzut-o demult, am vorbit la telefon, zicea că are nu știu ce proiect." „Ne vedem când mă întorc de la Roma",* am asigurat-o eu. *„Vacanță plăcută! Să te distrezi!",* mi-a zis, iar eu am îmbrățișat-o.

La aeroport ne-am dus destul de devreme, Nelu ajunsese. Am cunoscut-o și pe Lizi, care era foarte frumoasă și o doamnă. Nelu se purta cu ea ca un tinerel îndrăgostit lulea. N-aș fi crezut să văd un curvar amorezat. Mai există și minuni, sper să și țină. Mi-am imaginat-o în locul lui Lizi pe Cami alături de Nelu și, da, a avut dreptate. N-ar fi mers. În avion n-am stat împreună, eu și cu Mircea mai în față, Nelu cu Lizi mai în spate. Mircea era cam îngândurat și l-am întrebat ce are. Mi-a spus că e un pic obosit, dar îi trece, și m-a pupat pe nas. Ce să-i mai zic? Așa o fi.

La Roma era cald și am luat un taxi până la hotel. Lizi nu vorbea mult, părea cu bun simț, dar speram să nu stea mută cât vom fi împreună. Ne-am cazat în camere alăturate și am stabilit să ne vedem în jumătate de oră la recepție ca să ieșim în oraș. Stăteam doar două zile și nu voiam să pierdem timpul. Camera era foarte mare și cu mobilă retro, italienii nu au aparate de aer condiționat, ei țin la clădiri, nu ca noi. În schimb, au obloane și draperii care țin răcoare. Baia m-a dat gata, cu gresie din-aia măruntă și bleu și cu fereastră mare. Am scos din troller hainele, ca să nu se șifoneze, mai multe aveam eu, Mircea avea două tricouri. Am ieșit din cameră, Nelu și Lizi erau deja afară și am

luat-o la pas. Aveam chef să mă plimb mult. Mircea m-a luat de mână, Lizi îl ținea pe Nelu de braț. Îmi plăcea tot ce vedeam, clădirile, culorile, în dreptul restaurantelor mirosea bine și ademenitor.

Am ajuns la Forumul Roman și îmi imaginam cum se plimbau romanii în hainele alea ale lor lungi printre coloanele impunătoare. Ce frumos cred că era! I-am zis asta și lui Mircea. *„Cred și eu. Umblau tot timpul fără chiloți, nu cu coaiele făcute ghem și transpirate"*, a zis el. Lizi a intervenit și ea: *„Mie îmi plac foarte multe hainele în stil roman, rochiile, și ador sandalele romane, sunt foarte comode*." Și mie îmi plăceau, Lizi era o femeie cu gust. Nelu a fotografiat-o pe Lizi în toate pozițiile, iar eu m-am rugat de Mircea să facem un selfie. *„Dar să nu mă mai tăguiești"*, mi-a zis. *„De ce?"*, l-am întrebat mirată. *„Pentru că nu vreau să vadă ăia de la serviciu că sunt plecat"*, a zis. Asta era bună!. *„Dar Nelu nu e plecat? Văd că lui nu-i pasă"*, i-am spus. Mircea a ridicat din umeri nepăsător și a stat la poză ca din obligație. *„Hai, zâmbește și tu! Mai facem una, că n-am ieșit bine"*, i-am zis. *„Acum ce faci? Suntem la vreun concurs?"*, a spus iritat. Am mai făcut o poză, era mai bună. Am băgat niște filtre și am postat-o pe Facebook și Instagram. Am scris „La dolce vita". *„Cum ar veni, vita cea blândă"*, a spus Mircea, iar eu am pufnit în râs. Nu i-am dat tag, că n-aveam chef de ceartă, oricum matracuca de Teo era blocată, poate ar trebui să o deblochez, ca să moară de ciudă. Am mers și la Colosseum, era impresionant, apoi am admirat orașul. Era plin de viață, iar italienii niște bărbați frumoși. Ni s-a făcut foame și nu știam ce restaurant să alegem, erau și toate aglomerate. Deodată, îl aud pe Nelu cum râde și arată spre o firmă pe care scria „II sole a Nea'pule". Am început să râdem și noi. *„Aici mergem*", a spus Nelu. Ospătarul ne-a întâmpinat amabil și ne-a dat imediat o masă pe terasă, pentru că se înserа și era plăcut. Ne-am comandat paste, pizza și fructe de mare. Am băut și vin, era totul perfect. Lizi și-a mai dezlegat limba, mi-a spus că lucrează la o companie mare de medicamente. I-a spus Nelu că îmi caut de lucru, dar nu aveau nimic liber pentru pregătirea și experiența mea. Mi-a promis că mă anunță dacă află ceva. Viața mi se părea bună și am devenit mai optimistă.

Mă strângeam lângă Mircea, cumva, mi-aș fi dorit să fi fost doar noi doi și să ne sărutăm nestingheriți. Nelu și Lizi se sărutau, ea întindea gura, iar el o săruta apăsat. O ținea de după umeri. Mircea m-a luat și el așa, când a văzut că mă tot bag în sufletul lui. *„Frumos mai e la Nea Pulă ăsta, și mâncarea e bună, dați naibii italienii ăștia!”*, a spus Nelu. *„Ăștia mereu s-au respectat, frate, nu ca noi, niște plângăcioși și melteni”*, a zis Mircea. *„E vorba de un avans de secole de civilizație”*, a vorbit Nelu, iar Lizi îl sorbea din ochi. *„Dar cică dacii erau foarte tari! Se pare că vorbeau cam la fel cu romanii”*, a zis Mircea. Mă plictiseau discuțiile astea despre daci, traci și ciraci! Nu știu de ce, nu mă simțeam fericită, așa cum am crezut că voi fi. Băieții au achitat nota și ne-am dus la hotel. Culmea, se numea Amico!

Când am ajuns în cameră, m-a năvălit oboseala. Voiam să fac un duș și să mă întind. Cât eram în cabina de duș și mă spălam, Mircea a intrat și el în baie să se pișe și să se spele pe dinți. Deodată a deschis ușa și mi-a zis: *„Tu auzi?”.* Am închis robinetul și am ciulit urechile. Nu auzeam nimic. Când să-l întreb ce anume, prin perete s-au auzit niște gemete și strigăte de femeie. Mircea mă privea rânjind. Nelu i-o trăgea lui Lizi în baie. Mircea s-a dezbrăcat rapid, și-a lăsat hainele pe jos și a pășit lângă mine în cabină. A început să-mi frământe sânii și să mă sărute. Apoi și-a coborât mâna și și-a băgat degetele în mine. Eu i-am dat brațul la o parte și am ieșit din cabină. M-am înfășurat în prosop și m-am întins pe pat. El a venit după mine. *„Ce e cu tine?”*, m-a întrebat. *„Nu mai am chef să fiu la cheremul tău”*, i-am zis. *„Ce te-a apucat? Vorbești de parcă te-am luat de pe stradă.” „Dacă nu-i auzeai pe ăia cum se fut, cred că nici nu-ți mai aduceai aminte.” „Ce să-mi aduc aminte? Ce tot bați câmpii?”* M-am întors către el, eram furioasă, simțeam că vacanța asta e pe punctul să se strice, dar nu mă puteam opri. *„Nu-mi place cum te porți cu mine de la o vreme, parcă nu-ți sunt de ajuns. Nu mai ești atent și nimic din ce zic nu e bine. Nu mă fut când vrei tu, clar?”*, i-am strigat. Mircea s-a enervat și el: *„M-am dat peste cap să venim aici, am renunțat la un weekend cu copiii, iar pe tine te-au apucat istericalele! Chiar nu înțeleg ce ai!” „Sigur, te-ai sacrificat, ai renunțat, numai asta aud de la tine de când stăm împreună. De parcă*

eu ți-am pus pistolul la tâmplă și te-am obligat", i-am strigat iar. Mircea se plimba nervos prin cameră, apoi s-a așezat lângă mine pe pat. Stăteam amândoi în cur, ca la cinema. *„Îmi pare rău că te simți așa, nu ești la cheremul meu, știi că te iubesc"*, mi-a zis încet. L-am apucat de gât și am început să plâng. *„Și eu te iubesc. De ce ne chinuim și nu ne trăim viața?"*, l-am întrebat printre lacrimi. *„Pentru că suntem amândoi obosiți, în pula mea! Să încetăm cu tâmpeniile astea!"*, a răspuns el luându-mă în brațe. Apoi m-a întins pe pat și totul a fost ca în perioada când abia ne-am cunoscut.

Dimineață, la micul dejun, o priveam pe Lizi și mi-am amintit cum gemea azi noapte în baie. Nelu era foarte liniștit, iar când Lizi s-a ridicat să mai ia cafea, Mircea s-a apucat să vorbească: *„Ai avut show azi noapte"*, și i-a făcut cu ochiul lui Nelu. *„M-a secătuit de vlagă "*, a zis Nelu râzând, și a adăugat: *„Dar nici voi n-ați stat degeaba, din câte au putut distinge urechile mele bătrâne"*. Eu am simțit că roșesc, iar Mircea a râs mânzește. Lizi, care tocmai s-a întors, l-a întrebat ce s-a întâmplat. *„Ei, de-ale noastre băiețești, dragă!"*, i-a răspuns el. Mi se părea că sunt doi de Nelu, încă nu eram decisă de care-mi place. Lizi și-a îndreptat atenția către mine și m-a întrebat: *„Vrei să mergem la shopping și să-i lăsăm pe băieți în ale lor!". „Lizi știe niște magazine cu lucruri frumoase, noi mergem să ne vedem de treburile noastre, nu vă grăbiți!"*, a zis Nelu. Am fost de acord și m-am uitat la Mircea, care a încuviințat din cap.

Lizi mi-a povestit pe drum de fosta ei relație, fusese cu un psihopat care o bătea și o teroriza. Nu a știut de la început că e așa. Pe Nelu l-a cunoscut la momentul când îi venea să se omoare, apăruse în viața ei ca un salvator și i-a redat încrederea de sine. Îl iubea și voia să facă o familie cu el. Mă întrebam dacă știa de trecutul lui Nelu, dar părea să nu conteze pentru ea. Era genul de persoană care închidea rapid capitole care nu-i plăceau și începea altul cu ușurință, fără să se uite în urmă. Avea un amestec de frivol cu doamnă din înalta societate, și asta părea o combinație foarte sexy. Nu avea un aer de victimă, dar nici nu era un om decis. Și la cumpărături s-a câcâit să ia niște bluze, apoi și-a luat o rochie, la fel și la cosmetice, unde atât a întrebat

și studiat, și a plecat cu un ruj. Însă era plăcut să discuți cu ea, avea un vocabular ales și mă întrebam cum se abține Nelu de la limbajul lui colorat. Uite că oamenii se pot schimba! Sau trebuie să întâlnească pe cineva ca să-i redescopere cum erau ei de fapt. Nu știu ce aveam, de eram așa filozoafă de la o vreme. Chiar atunci m-a sunat Epaminonda, i-am spus că sunt la Roma. *„Ce mi-aș dori să fiu cu tine! Când vii?”*, m-a întrebat. Ăsta chiar era idiot! *„Nu știu încă, poate luna viitoare”*, i-am zis. Trebuia să rezolv cu divorțul odată. I-am zis că nu mai pot vorbi și că îl caut eu. Lizi m-a privit mirată când a auzit că am un soț în America. *„Norocoaso!”*, mi-a spus. *„De ce?”*, am întrebat. *„Păi, cine mai are așa o pleașcă? Un bărbat aici și unul în America, și amândoi te doresc?”*, a zis ea. Deci așa se vedea din afară, că sunt dorită. *„E o poveste lungă. Cu Mircea am o legătura de când era însurat, între timp m-am măritat, dar nu m-am înțeles cu soțul meu. Mircea a divorțat și stăm împreună, acum trebuie să rezolv și eu cu divorțul”*, i-am explicat. *„Ce norocoasă ești! Îmi doresc și eu o familie!”*, a exclamat ea. Asta era din alea care visează să se mărite. Sper să o ia Nelu, că intră în depresie dacă nu trece pe la oficiul stării civile. Nu înțelegeam de ce era așa disperată, dar cumva se explica. Nu mai era tânără, bătea peste 40 de ani, suferise și ea la viața ei, carieră avea, un soț îi lipsea. De fapt și eu îmi doream să rămân cu Mircea. *„Nici nu știu ce să te sfătuiesc”*, a zis ea, deși nu-i cerusem un sfat. *„Dacă îți lași soțul și Mircea nu te ia?”*, a întrebat ea. *„Nu vreau să ne căsătorim, nu hârtia ne ține împreună”*, i-am zis. Era foarte directă, nici prietenele mele nu puneau astfel de întrebări. *„Eu zic că hârtia are rolul ei, creează niște responsabilități. Știi? Eu nu-mi mai permit să stau să aștept, am o vârstă”*, mi-a zis. Mi-a confirmat ce gândisem despre ea.

Mircea și Nelu stăteau la terasa la care îi lăsasem și discutau, uneori râdeau. Am observat că Mircea se tot uita în telefon, te pomenești că l-a sunat Teo cu vreo tâmpenie de-a ei. Sper să nu ne strice vacanța! Ne-am așezat, eu cu Lizi, la masă cu ei și am băut câte un rosé rece. Am mâncat și am mers să vizităm Vaticanul. Am fost copleșită și am făcut multe fotografii. Mircea căsca și el gura și mi-a zis când am intrat în biserică: *„Mai ții*

minte când mi-ai arătat curul, atunci când ai pupat icoana?". Eu i-am dat un ghiont și am pufnit în râs, apoi l-am apucat de cap cu ambele mâini și l-am sărutat. Așa făceam când nu mai puteam de dragul lui. Lizi cu Nelu își făceau selfie și se țineau îmbrățișați. Erau șanse să o ceară Nelu de nevastă poate chiar aici, în biserică, mai știi?

Am ajuns frântă la hotel și m-am spălat. Dacă venea iar Mircea peste mine, cred că adormeam în cabina de duș. Dar n-a venit, stătea în pat și se uita în telefon. *„Probleme?"*, l-am întrebat. El parcă a tresărit și a pus repede telefonul deoparte. *„Nu, te-am așteptat să ieși din baie, ca să sting lumina. Sunt mort de somn*", mi-a zis. Ne-am sărutat și el s-a întors pe o parte. Atunci eu l-am tăguit în toate pozele și am deblocat-o pe Teo pe Facebook. Uite așa! Să se oftice! Apoi am adormit lemn. Aveam avion nu foarte devreme, ne puteam bea și cafeaua. Și uite că mult așteptata vacanță la Roma s-a terminat! M-am certat și m-am și împăcat cu Mircea. Vorba lui Cami, nu era de ajuns că ne potrivim, mai lipsea totuși ceva.

20. AMANTUL ȘI CRIZELE FEMEILOR

M-am întors de la Roma mai obosit decât am plecat. Nu știu ce e cu Cati, parcă nu mai e ea. A avut o criză în camera de hotel, că ea nu se fute când am eu chef! Și, de aici, o întreagă discuție. Nici nu vreau să-mi mai amintesc. În schimb, Nelu zici că e ultimul papagal, numai în curul lui Lizi stă. Altfel, orașul e foarte mișto! Cea mai interesantă chestie a fost că m-am conversat cu Melina pe chat, mai pe ascuns, să nu vadă Cati. E o dulce. Azi, am sunat-o de la birou, mi-a răspuns destul de greu și mi s-a părut că mă cam expediază. *„Bună, Melina! Am promis că te sun”*, i-am zis. *„Bună! Sunt într-o întâlnire, nu prea pot vorbi”*, mi-a zis. *„Nu te rețin, dar să știi că pata de pe haină s-a dus și aș bea o cafea”*, i-am spus. Mi-am dat seama imediat ce idioțenie am spus, dar eram emoționat, nu știu ce naiba aveam. *„Vorbim mai târziu, acum sunt ocupată”*, mi-a răspuns cam înțepată și a închis. Ce pula mea au toate femeile? Ia să n-o mai sun, mai dă-o-n mă-sa de pipiță! Să o caute ăia de o duc în Dubai și Maldive, că toate sunt doar pe interes, să profite.

Am băut cu Nelu o cafea și fumam pe balconul de la etaj. În companie lucrurile s-au mai liniștit. Nu mai știam nimic de Caliope și de șeful căcăcios, dar șeful nostru se purta de parcă avea un par în cur. *„Cred că o să se care”*, mi-a zis Nelu, încet. Asta avea antenele lui, avea o adevărată rețea de informații printre femei, de la femeia care făcea curățenie până la șefe de departamente. El cu femeile își făcea treaba, le zâmbea și le complimenta și afla tot. *„E sigur?”*, am întrebat. *„Cam da. A făcut multe măgării, unii oameni s-au săturat și au spus tot pe unde trebuie. Se aude că îl schimbă curând”*, mi-a confirmat Nelu. *„Și cine pula mea vine? Măcar pe ăsta știam cum să-l luăm”*, l-am întrebat. *„Crezi că a fost întâmplătoare șederea ăluia cu Caliope pe la noi? Aici e vorba de bani grei, nu glumă! Nu știu cine vine, vom vedea”*, a răspuns el. Nu aveam chef să-i mai spun despre incidentul pe care l-am avut cu Cati la Roma, și nici despre Melina. La ce bun? Am intrat în niște ședințe, am mai pus la punct niște chestii pentru proiect, pe mine și pe Nelu picase tot, evident, așa că nu era

ușor.

Melina nu a dat niciun semn, așa că i-am scris pe Facebook că n-o mai deranjez cu nicio invitație și că-i doresc mult succes. Imediat a răspuns: *„Nu văd de ce tot tu te simți atacat, ar trebui să fii relaxat după ce ai fost la Roma, e un oraș superb”.* Am înlemnit. De unde știa asta că am fost la Roma? Nu știam ce să mai zic. Deodată am avut o străfulgerare și am intrat pe profilul meu, unde se lăbărța fotografia cu mine și cu Cati, când a ținut morțiș să facem selfie. Nu s-a lăsat și m-a tăguit! Cred că n-am umblat ca lumea la setări, de tot îmi apărea poza pe perete. Deci trestia Melina a văzut că nu sunt singur și s-a dat la o parte. Acum, ce să-i mai zic? Treaba era evidentă, picam de prost. I-am răspuns și eu: *„Mulțumesc! Invitația rămâne valabilă pentru când vom fi mai liberi”.* Asta era cu mai multe înțelesuri, iar ea, fată deșteaptă, a prins ideea din zbor., *„Așa rămâne* ”. Dacă a băgat și emoticonul zâmbăreț, e de bine, așa că i-am trimis și eu unul.

Acasă, Cati stătea cu cracii în sus, mirosea a mâncare, se pare că nu mai cumpăra de gata. Sper să nu mă păcălească și să ia semipreparate! M-am luat de ea cum am intrat: *„Tu ce căcat ai, de m-ai tăguit în poze? Ți-am zis că nu vreau!”.* Ea a sărit în sus: *„Tu chiar ești dus! Ce dacă ți-am dat tag? Până la urmă care e treaba? De cine te ferești?”.* Stai, că se prinde, nu e bine! După câteva secunde, am zis: *„Nu mă feresc de nimeni, dar nu mai vreau să știe toată planeta când trag o bășină”. „Ia, să te iau și eu acum! De ce nu treci la status că ești într-o relație cu mine?”,* a întrebat ea. *„Pentru că nu ai divorțat și nu am chef să mă ia Epicur la pulă”,* i-am răspuns. *„Te ia pe naiba! El nici n-are cont pe Facebook*.” Era supărată, iar eu m-am gândit că mi-o caut degeaba cu lumânarea. Cati n-avea nicio vină, iar eu eram un mincinos. Am mâncat și, când m-am dus la baie, am blocat-o pe Melina pe Facebook, nu avea rost să-mi complic viața și mai tare, cum bine a zis Nelu.

A doua zi, am trecut pe la copii, Teo a venit și ea de la serviciu. Arăta foarte bine și se grăbea să se schimbe ca să meargă la sală. Nici nu prea mi-a dat atenție. *„Vreau să vorbim ceva”,* i-am zis. *„Dar repede, că n-am timp”,* mi-a spus ea. Frate, toate se grăbesc! *„Să mergem cu copiii la mare, cât mai au vacanță”,*

am venit cu propunerea. *„Da, că și-așa m-au bătut la cap. Când?" „Când poți și tu. Peste două-trei săptămâni?"*, am zis. *„Bine, ocupă-te tu de rezervări, bilete. Ia un apartament, ca să aibă copiii loc, și să fie piscină"*, mi-a dat ordine în timp ce se încălța cu pantofii sport. *„Ok, mă ocup"*, i-am spus. *„Mă anunți când rezolvi, ca să-mi iau concediu. Pa!"*, și a ieșit pe ușă. Fosta mea soacră se uita la televizor la un serial turcesc. I-am strigat că plec și a zis că vine imediat, să se termine nu știu ce căcat de scenă. *„Păi, se răsucesc în mormânt Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare, că te uiți la așa ceva!"*, i-am zis, iar copiii râdeau. Ea a venit și a închis ușa după mine, și a scos un oftat. Mi se rupe.

Când eram în mașină, mă sună Melina. *„De ce m-ai blocat pe Facebook? Mai vrei să ies la cafea cu tine după ce te comporți ca un mitocan?"*, m-a luat ea la rost. Asta e bună! Mă ia de zici că aveam o relație sadea. Băi, femeile astea au înnebunit de tot? *„Am înțeles că ești ocupată și n-are rost să te deranjez"*, i-am zis eu., *„Ai crezut că-ți merge cu agățamentele. Mergi cu iubita la Roma și mă inviți pe mine la cafea. Drept cine mă iei?"*, țipa ea la telefon. *„Melina, te rog să te calmezi! E adevărat, te-am invitat pentru că îmi placi, și e adevărat că am o iubită. Acum ce să fac? Să mă omor?"*, am spus. După câteva momente, am auzit-o cum râde. *„Hai, că ești mortal! Știi ce? Ești simpatic, nu mă supăr pe tine"*, s-a mai îndulcit ea. Așa mai vii de acasă, pisi! *„Mă bucur că ți-a trecut supărarea. Era o invitație nevinovată"*, i-am spus eu. Mințeam cu nerușinare și fără să clipesc. Aș fi futut-o pe loc, dacă îmi ieșea în cale. *„Biiineee! Dacă zici tu că e nevinovată, atunci așa să fie. Când ai avea timp?"*, a mai spus. Hopaa! Deja începea să pună presiune fata. *„Păi, cred că mâine"*, am răspuns. *„Perfect. Ne auzim mâine pentru confirmare"*, a zis ea, ca și cum era vorba de vreo invitație la conferință. Părea tare mulțumită. După ce am închis telefonul, m-am întrebat ce dracu mă fac și în ce mă bag. Dar am zis că e o cafea nevinovată. Lui Nelu nu puteam să-i spun, m-ar fi belit ăsta. A devenit mai puritan ca Sfântu' Așteaptă.

Am găsit și apartament foarte frumos pentru vacanța cu copiii, l-am achitat și am sunat-o pe Teo să-i spun. A fost foarte grăbită și acum, dar nu mai stau după curul ei, că nu mai am nervi și pentru ea. Am anunțat-o și pe Cati că peste două

săptămâni merg cu copiii la mare. Când a auzit că vine și Teo, am crezut că s-a declanșat o tornadă. *„Păi, sigur! E cum am spus eu! Nu-ți sunt de ajuns! Mai întâi ai zis că merg copiii cu noi, acum mergi cu ea. Ești un ipocrit!”*, mi-a trântit ea în față. *„Mi s-a părut că nu vrei să vii și nu-i pot ține pe copii în casă în vacanță. Și ei vor să vină și Teo, e mama lor, nu ți se pare normal?”*, i-am zis. *„Și ți se pare normal să stau singură să te aștept ca o proastă, în timp ce tu stai cu nesimțita aia? Nu vezi că face orice ca să nu ne meargă bine?” „Băi, Cati, ascultă! Eu i-am propus să mergem, vreau să fiu cu copiii, ea nici nu era atentă la ce vorbeam. Și mi se pare normal să mă înțelegi. Doar nu vrei să te iau și pe tine, ca în filmele alea americane proaste? Fosta soacră ar mai lipsi ca să fie circul complet!”*, i-am spus. Cati s-a trântit cu fața în jos pe pat și plângea, de sărea tricoul pe ea. Nu mai aveam putere să o liniștesc, așa că m-am dus în bucătărie să fumez. Nici să mănânc nu aveam chef, cu Nelu nu puteam vorbi, era grav. După vreun sfert de oră, vine și Cati în bucătărie, botoasă. M-a întrebat dacă vreau să mănânc, i-am spus că nu, apoi a ieșit și mi-a aruncat peste umăr: *„Din partea mea, poți să faci ce vrei!”*. Foarte bine, e ceea ce voiam, să fiu lăsat, în pula mea, în pace!

21. NEVASTA ȘI MEȘTERUL NUMEROLOG

Nu-mi văd capul de treabă! Merg la sală, câteodată mai stau cu Didi de vorbă la un ceai. Iulius mă caută ca un disperat și vine cu tot felul de oferte să mergem nu știu unde. Mă gândeam tot mai mult să mergem pe insula unde se afla Rodin, dar mi-a trecut. Ce rost avea? Acum a venit și Mircea cu ideea să-i ducem pe copii la mare. Foarte frumos. I-am zis să caute el și să facă rezervare, și s-a ocupat. Chiar s-a descurcat, el, care n-avea răbdare să facă o rezervare online pentru bilete de avion! Asta e, nevoia te învață. Am văzut că a fost la Roma, curva aia roșcată m-a deblocat intenționat, ca să văd eu ce fericită e ea. Ce să spun! Uite, că, până la urmă, Mircea tot cu mine și cu copiii pleacă pentru o săptămână! Să văd ce face ea în timpul ăsta și ce mai scornește. Sper să nu aibă tupeul să ne deranjeze, că o fac de rahat pe Facebook. Rodin îmi tot scrie mesaje și îmi povestește cum și-a schimbat el viața. Mă tot întreabă dacă nu am nevoie de un consilier sau să-l recomand. Asta tot ce face e numai pe bani. Am început să o răresc cu el, mi se pare o pierdere de vreme.

M-a sunat Mioara că vrea să ne vedem și am ieșit la o terasă. Era cam tristă și am întrebat-o ce s-a întâmplat. *„Sunt foarte nefericită”*, mi-a zis. *„De ce?”*, am întrebat-o mirată. Știam că era foarte mulțumită că e măritată. *„M-a pus naiba și l-am căutat pe bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult și sunt dată peste cap”*, mi-a spus cu voce sfârșită. *„Cum așa?”*, am vrut să știu. *„Ți-am spus că am iubit odată și n-am luptat destul, l-am căutat acum câteva luni, vorbim foarte mult, în scris, că e plecat în Australia”*, m-a lămurit Mioara. *„În Australia? Dar pe tine ce te-a apucat? Nu ți-era bine?”*, am luat-o nițel tare. *„Și da, și nu. Tânjeam după fluturii din vremea când iubeam cu adevărat. Acum e doar nevoia de a nu sta singură.*” Era să cad sub masă când am auzit-o. *„Și ce vrei să faci? Oricum e la capătul lumii”*, i-am zis. Încercam să o trezesc la realitate. *„Depinde de unde privești. E văduv, i-a murit nevasta acum câțiva ani, în urma unui virus. Are un băiat mare, plecat pe nu știu unde. El stă toată ziua și face plajă. Vrea să vin la el*.” Ceee? *„Mioara, cum să*

te duci în Australia? Nici nu știi dacă spune adevărul", i-am spus. *„De dus, mă duc cu avionul. Nu mă minte, ce motive ar avea? Iar eu aici nu mai am pe nimeni. Ce am de pierdut?"*, mi-a spus. *„Pe Manuel, o căsnicie, ceva stabil"*, am insistat eu. *„Nimic nu e stabil. Ți-am zis că e adevărată chestia aia, că, dacă dragoste nu e, se duce totul naibii"*, a spus Mioara. Avea o privire visătoare, se vedea că a plâns, parcă nu o mai recunoșteam. *„Și eu ce mă fac dacă pleci? Doar tu ești prietena mea, nu mai am alta"*, i-am zis. *„Draga de tine, te descurci și fără mine, putem vorbi oricând pe WhatsApp, pe Skype, doar nu merg în sălbăticie!"*, a încercat ea să mă consoleze. *„Deci tu chiar ești hotărâtă să pleci!"*, i-am spus resemnată. *„Am luat deja bilete de avion, înainte de Crăciun plec"*, mi-a spus. La asta, m-a lăsat cu gura căscată. Mă simțeam trădată. Ne-am văzut de atâtea ori și nu mi-a pomenit niciodată despre sulică ăsta al ei apărut din neant. Mioara era o persoană plină de surprize. *„Tu știi cel mai bine ce vrei. Eu îți doresc să-ți fie bine"*, i-am zis. Aproape că îmi venea să plâng. Mă simțeam abandonată. *„Nu te necăji, suntem oameni mari, fiecare face ce crede că e mai bine pentru el. Ia, zi, a venit meșterul la tine?"*, a schimbat ea subiectul. *„Trebuia să vină a doua zi, dar m-a sunat că a avut un mic accident și vine azi, așa că va trebui să plec!"*, i-am zis. Aproape uitasem de Papanaș. *„Mai vorbim. Te rog să nu mai spui nimănui de plecarea mea"*, m-a rugat Mioara. *„Nu spun. Dar cu Manuel ce faci? O să-ți ridici toată biserica în cap"*, am spus. *„Dacă nu pricepe, îl las în plata Domnului"*, a zis ea dându-și ochii peste cap, și am râs amândouă. Tot nebună a rămas.

Pe drum m-am gândit cum e viața asta, cine ar fi crezut că Mioara va pleca unde și-a înțărcat mutu' iapa? Și că e capabilă de o așa mare iubire? Mereu mi s-a părut că e pragmatică și că se joacă cu bărbații, îmi vor lipsi discuțiile cu ea, sfaturile ei și, mai ales, relațiile ei, colecție de ciudați. Când i-am zis că merg cu copiii și cu Mircea la mare, am văzut în privirea ei un zâmbet cu subînțeles, a zis doar *„Foarte bine!"*. Era o vulpe unsă cu toate alifiile Mioara asta!

Nici n-am ajuns bine acasă, că a sunat cineva la ușă. Mama era cu copiii la înot, m-a anunțat că în seara aceea era invitată la teatru. Cum ar veni, i-am dat voie să iasă, haha! Era Papanaș,

mic și îndesat, cu o valijoară în mână. *„Sărut mâinile!”*, mi-a zis. I-am răspuns și eu la salut. Mi-a cerut un pahar cu apă, apoi a început să turuie: *„Phiii, dar ce coincidență! Tot la nr 4 locuiți! Toți clienții mei au numerele la casă sau apartament cu cifra 4! Vă spun eu, doamnă, că nimic nu e întâmplător!”* Eu mă uitam la el buimacă și am încuviințat din cap. L-am condus la băi, unde nu mai mergeau bine robinetele, și la ferestre, că se lăsaseră din balamale. Și-a deschis valijoara, era plină de scule așezate frumos, apoi s-a apucat de lucru tacticos. Parcă era un chirurg, așa folosea cleștele și ciocanul. A terminat repede la băi și s-a apucat de ferestre. În timp ce lucra, vorbea: *„Știți filmul ăla cu teoria că așa cum gândești, atragi ce ți se întâmplă în viață? Așa a fost, doamnă, și când trebuia să vin la dumneavoastră. Am simțit că nu aveți o energie bună în ziua aia și mi-am scrântit piciorul.*” Ăsta era nebun? Auzi, că din cauza mea s-a accidentat! Din cauza lui, că vorbește mult. *„Haide, domnule, fii serios! Astea sunt niște prostii!”*, i-am tăiat macaroana. S-a oprit din treabă și s-a uitat la mine, și în momentul ăla era să scape fereastra și să vină peste el. M-am speriat, dar el a fost destul de iute și a prins-o. *„Vedeți, doamnă? Ce vă spuneam? Mai ziceți că sunt prostii?”*, m-a întrebat el. Păi, era să-i vină geamul în cap că nu era atent și vorbea numai bazaconii. Am ieșit din cameră, m-am făcut că dau un telefon și l-am sunat pe Raiu. Pe cine naiba era să sun? Ăsta m-a luat cu complimentele și mai un pic și îmi dădea luna de pe cer. *„Teodora dragă, credeam că ești la sală”*, mi-a zis. *„Azi nu am fost, că am niște probleme de rezolvat.” „Dacă ai nevoie de ajutor, știi că poți să mă apelezi oricând”*, m-a asigurat el. Asta mai lipsea, să vină Raiu să-mi repare robinetele! Am scurtat conversația și m-am întors să văd ce făcea meșterul numerolog Papanaș. Terminase de fixat ferestrele și verifica și balamalele la uși. *„Le-am uns și pe astea, și le-am ridicat un pic, că erau cam lăsate. Vă rog să vedeți filmul cu legea atracției și vă convingeți că am avut dreptate”*, mi-a zis el. *„Bine, o să mă uit”*, am răspuns cu jumătate de gură. I-am plătit, ce-i drept, n-a luat mult, și a plecat. Așa erau toți ciudații recomandați de Mioara, dar făceau treabă bună, asta era paradoxal. Și iar mi-am amintit de decizia Mioarei de a pleca, m-am întristat puțin. Noroc că au venit copiii cu mama și era

zgomot în casă. I-am trimis la baie să se spele, iar mama s-a dus să se gătească. Să pic în cur și alta nu, când a ieșit din camera ei! Era îmbrăcată într-o rochie neagră cu ceva sclipici și o pălărie mov. S-a și rujat, iar pe mână avea o poșetă verde, iar în picioare niște pantofi galbeni, de când era ea tânără. *„Parcă ai juca tu în spectacol”*, i-am zis. Îmi venea să râd, dar m-am abținut. Ea a zâmbit mulțumită, o lua ca pe un compliment. Nu voiam să-i stric buna dispoziție, am rugat-o să nu întârzie mult ca să stau cu grijă. Am pupat-o pe obraz și a tresărit când s-a auzit un claxon. A ieșit repede, iar eu am apucat să văd un bătrân respectabil cum iese dintr-o mașină și o salută galant cu pălăria. M-am înduioșat și iar m-am întristat.

Am luat cina cu copiii și m-am jucat puțin cu ei. Fetița mi-a spus că abia așteaptă școala, că s-a îndrăgostit de un băiat. *„Cine e?”*, am întrebat-o. *„Un prost”*, a răspuns fratele ei. *„Ba tu ești prost!”*, l-a certat ea. Erau să se bată și i-am împăcat. I-am zis lui fii-miu să aibă grijă de sora lui, dar fără să o jignească. M-a sunat Mircea să-mi confirme că totul e aranjat pentru mare și eu să-mi iau concediu. Sinceră să fiu, abia așteptam ieșirea asta. Mi-era dor de mare, voiam să fug departe de toate ciudățeniile care mi se întâmplau în ultima vreme.

Mama a venit aproape de miezul nopții, copiii deja dormeau, iar eu citeam o carte. A intrat tiptil în camera ei, să nu ne deranjeze, iar eu m-am dus la ea. *„Cum a fost?”*, am întrebat-o, dar vedeam pe fața ei că era radioasă. *„Minunat. A fost un spectacol superb, apoi am ieșit la restaurant. E un om tare cumsecade”*, mi-a zis ea. Eu am luat-o în brațe, de parcă ea era fiica, iar eu mama. Cred că niciodată nu ne-am înțeles atât de bine ca acum.

22. AMANTA ȘI SCHIMBĂRILE DE LA CAFENEA

Mircea m-a scos din sărite. Se duce cu Teo și cu copiii la mare, și parcă văd că aia se face că leșină pe acolo și el se înmoaie tot. Nu mai merge așa! Iar eu voi sta o săptămână cuc, ca să-l aștept pe el. Îmi vine să urlu de cât de proastă am putut să fiu! Dar, lasă, că va regreta! Voi pleca în America, la Epaminonda, când vine el de la mare. Nu știe ce-i pregătesc! Epa mi-a luat deja bilet de avion și stau acolo câteva săptămâni. În fond, e soțul meu, să nu-l aud pe Mircea că zice ceva! Eu nu sunt o cantitate neglijabilă, să-i fie clar! Mama lui de căcat! Le-am rugat pe fete să ne vedem, că e stare de urgență și ne-am întâlnit la cafeneaua noastră. Am ajuns prima și am văzut un afiș, că localul urma să se închidă, iar spațiul era de vânzare. Mi s-au tăiat picioarele. Acolo l-am cunoscut pe Mircea, se ducea naibii și locul ăsta! L-am întrebat pe patron ce s-a întâmplat. *„Emigrez, domnișoară, aici mai mult dau de la mine din buzunar, nu poți să faci afaceri. Ne iau ăștia și pielea de pe noi. Nu poți să faci o afacere cinstită”*, mi-a zis el. *„Și acolo ce faceți?”*, l-am întrebat. *„Nu știu, livrez pizza, mă angajez șofer, dar mai rău nu are cum să fie. Măcar acolo se poartă toți frumos cu tine, te simți om. Aici, atâta ură n-am mai văzut în altă parte, și eu sunt om umblat”*, mi-a spus cătrănit. *„Păcat, de locul ăsta mă leagă multe amintiri”*, i-am zis. *„Știu că veniți des cu prietenele. Mai sunt clienți fideli, și lor le pare rău. Dar ce să fac? Nu-mi ajunge să trăiesc și să acopăr și datoriile. Găsiți poate în altă parte ceva la fel cum vă place*.” M-am așezat la o masă și am comandat un cappuccino. Asta era vestea care să pună capac! Au venit și fetele, le-am dat-o și lor și s-au mirat. *„Cum, fată, să o închidă? Dar nouă ne-a cerut voie?”*, a zis Larisa. Cami spunea că și ea are amintiri plăcute, că e parte din noi cafeneaua asta. Clau era mai gânditoare. *„Cu cât o vinde?”*, m-a întrebat. Am ridicat din umeri. Parcă asta m-a interesat! Dar Clau s-a ridicat de la masă și l-a căutat pe patron. *„Ce pune asta la cale?”*, a întrebat Larisa. Nu i-a răspuns nimeni. Cami era mai binedispusă, de unde deduc că e de bine cu grecul. Larisa era agitată, am întrebat-o ce are. *„Sunt necăjită, fată, ocnă de necăjită! Sebi nu vine vara asta, iar*

eu cu Tibi nu mă împac și gata!", a spus cu o voce tremurată. Cami a intervenit: *„Larisa, tu știi că noi ne spunem toate, și bune, și rele. Lasă-l pe băiatul ăla din Londra, că e pe treaba lui acolo, nu vine el să stea cu tine. Fii realistă, ce naiba!" „Dar eu îl iubeeeesc!"*, s-a văitat Larisa. *„Tu n-ai ce face! Dacă crezi că nu mai merge cu Tibi, divorțezi, dar nu-ți bate joc de el, că nu ți-a făcut niciun rău"*, i-a spus Cami. Larisa a stat un moment să se gândească, apoi a zis: *„Nu pot să-l las, că țin la el". „Atunci bagă-ți naibii mințile-n cap!"* Cami a apăsat pe accelerație, n-o mai cruța. Probabil că și Larisa avea nevoie de un duș rece, ca să-și revină. Și-a pus capul pe masă și a început să plângă. Așa făcea când nu mai avea argumente. Îmi era milă de ea și am bătut-o ușor pe spate. Cami a luat-o de mână și i-a zis că nu e singură. Atunci s-a întors Clau la masă și a întrebat dacă-i e rău Larisei. „C*eva trecător"*, a lămurit-o Cami pe un ton calm. Clau a băut din cafea și ne-a anunțat cu o mină sobră: „V*edeți cum vă purtați! Stați la masă cu viitoarea patroană a localului!".* Noi am rămas ca la dentist, Larisa și-a ridicat brusc capul și a vorbit prima: *„Fată, cumperi tu cafeneaua, adică?". „Exact!", a* răspuns Clau, satisfăcută. *„Cum ai reușit?"*, am vrut să aflu. *„Am vorbit cu patronul, o vinde că are nevoie de bani să emigreze. Anunțul e de mai multă vreme, nu a avut oferte serioase. I-am spus că i-o cumpăr eu, dar să-mi facă un discount. A fost de acord și mâine îi virează Pișcoțel banii în cont"*, ne-a spus Clau pe nerăsuflate. *„Draga mea, dar ești grozavă!"*, i-a zis Cami cu admirație. Am sărit toate pe ea și am îmbrățișat-o, astfel cafeneaua devenea doar a noastră. *„Am în plan multe, lucrez să fac o asociație care să ajute oameni bolnavi de cancer. Aici pot face și acțiuni caritabile, nu am nevoie de un loc foarte mare, așa că de ce să închiriez din alte părți, când pot avea propriul meu spațiu?"*, ne-a mai zis Clau. Mă uitam la ea și chiar era grozavă. Dintre toate, ea, și trecută prin cancer, și cu un soț mort, a reușit ceea ce noi nu vom putea face nici pe jumătate. Eram niște ratate, pe lângă ea. Apoi mi-a venit o idee: *„Auzi, Clau, mă gândesc că poate ai nevoie de cineva să te ajute cu telefoane, mailuri, să-ți țină agenda"*, și am privit-o cu subînțeles. *„Sigur că m-am gândit și la voi. Veți lucra toate cu mine"*, a zis ea bucuroasă. Larisa a sărit în sus. *„Fatăăăă, ne-ai scos din căcat!"*, a strigat ea, că niște clienți s-au

uitat mirați la noi. Dar, în fond, eram în spațiul nostru, ce conta? *„Voi pune totul pe hârtie și ne vom întâlni să-mi spuneți dacă sunteți de acord cu propunerile mele. Cami, voi avea nevoie de tine în mod cert pe post de consilier și adjunct. Tu, cu înțelepciunea ta, mă poți ajuta."* Cami era mișcată. *„Sunt chiar onorată că ai încredere în mine. Promit să nu te dezamăgesc!"*, i-a spus ea. Eram foarte fericită că nu voi mai fi nevoită să alerg după toți perverșii și să mă rog după un loc de muncă. Certurile cu Mircea m-au cam distras de la asta, dar acum eram ușurată. Voi lucra cu prietenele mele și era cel mai plăcut lucru care mi se putea întâmpla. *„Dar eu ce fac?"*, a întrebat Larisa. *„Tu cred că te-ai descurca foarte bine la comenzi, cam ceea ce făceai și la magazinul pentru animale"*, i-a spus Clau. Larisa a bătut din palme, bucuroasă. Eram toate aranjate, cum ar veni.

Cami, ca de obicei, are memorie bună. *„Dar tu, Cati, parcă ne-ai chemat ca să ne spui ceva"*, ne-a readus ea pe toate la realitate. *„Da, Mircea pleacă la mare cu copiii și cu Teo, pentru o săptămână. Eu voi pleca în America pentru vreo lună"*, le-am informat rapid. Larisa stătea cu gura deschisă, iar Clau bea liniștită din cafea. Doar Cami mă privea cu atenție. *„Și ce ai de gând să faci în America?"*, m-a întrebat ea cu ochii mijiți. *„Să vorbesc cu Epaminonda despre divorț. Indiferent ce va fi, nu mai pot fi soția lui"*, am zis hotărâtă. *„Fată, dar Mircea ăsta e tembel. După cât ai suferit din cauza lui, el tot după fundul nevesti-sii stă!"*, a zis Larisa. Ea m-a văzut atunci, când m-a luat cu Mircea din casa lui Epa, în ce hal eram, și nici fan Mircea nu a fost niciodată. *„Eu cred că e o decizie bună. Vei vedea altfel lucrurile când te întorci"*, a spus Cami. *„Pe mine mă interesează să fii aici până în toamnă, ca să începem treaba"*, m-a avertizat Clau. I-am zâmbit recunoscătoare. *„Hai, fată, că vom face din cafenea un punct de atracție!"*, a spus Larisa. *„Tu doar să ai grijă când bei!"*, i-a zis Cami. *„Hai, că nu sunt ultima bețivă!"*, i-a răspuns Larisa. *„Nu, doar prima!"*, a răspuns Cami, iar noi toate am râs. Doar Larisa s-a îmbufnat. *„Bine că sunteți voi sfinte și beți doar apă!"*, ne-a strigat. Noi am ciupit-o de drag, iar ea s-a mai destins. *„Tu îl mai iubești pe Mircea?"*, m-a întrebat Cami, direct. *„Sigur că da! Doar că ne-am consumat cu căcaturile astea legate de copii și de Teo"*, i-am zis. *„Discuțiile de genul acesta*

vor fi mereu, trebuie să te obișnuiești." „Da, dar nu mă pot obișnui cu ideea că stau cu săptămânile singură, iar el merge cu ea la mare, mă rog, și cu copiii. În ritmul ăsta, va face vacanțe mai multe cu ea, decât cu mine!", am zis indignată. *„Mda. Va trebui să vezi cum evoluează lucrurile după ce te întorci din America*." Mă bucuram deocamdată că am scăpat de jobul de hostessă de la Plocon, mi se părea așa un compromis, bine că nu știe Mircea. Erau slabe șanse să se întâlnească el cu Larisa, iar ea știa că trebuie să țină secret. Clau ne-a spus că a avut multe probleme până să facă asociația, că a ajutat-o cineva, la rugămintea lui Pișcoțel. Că a cerut-o de nevastă, dar ea e bine așa, iar asta constatam toate. Ne bucuram pentru ea, iar eu le-am mulțumit pentru că îmi sunt mereu alături. Cami și Larisa i-au mulțumit lui Clau pentru joburi, iar Clau ne-a mulțumit nouă. Parcă eram la un grup de psihoterapie, că oricum eram toate cam duse.

22. AMANTUL ȘI CONFUZIA DE LA RESTAURANT

Nu mă așteptam să mă felicite Cati că plec la mare cu copiii și cu Teo, dar nici să facă așa un scandal. Cred că nici dacă-i ziceam că merg la curve nu sărea așa, ca arsă. În loc să mă sprijine, ea mai mult face rău. Și asta după ce i-am explicat că trebuie să stau și cu cei mici în vacanță, iar ei vor să vină și mama lor. Am dus-o la Roma, dar văd că degeaba. Însă azi, când am ajuns acasă, surpriză!, Cati era veselă. I-o fi venit mintea la cap. Ca s-o mai îmbunez, am rezervat locuri la un restaurant, unde știu că-i plăcea, așa că i-am făcut anunțul. *„Vai, iubi, ce drăguț din partea ta!”*, mi-a zis și m-a luat de gât. Am strâns-o în brațe și mi-era dragă. O țineam lipită de mine și îi simțeam trupul cald și mic, și inima îi bătea în dreptul coastei mele din dreapta, aia de unde ar fi una lipsă, ca să apară pe lume femeia și să ne fută pe noi la creieri. Am mângâiat-o pe păr și i-am zis să meargă să se îmbrace, apoi i-am dat una peste fund. Ea a țipat în joacă și a fugit în dormitor. M-am dus în bucătărie să fumez și m-am gândit că poate lucrurile începeau să se așeze, dacă se linișteau femeile. Cred că asta e cauza și rezolvarea problemelor. Cati a apărut îmbrăcată într-o rochie cu flori și pantofi nu foarte înalți. Era machiată și cu părul pieptănat. Ei nu-i trebuia mult să se aranjeze, nu știu cum făcea, dar nu stăteam după ea la chestiile astea. Am admirat-o și ne-am luat iar în brațe, apoi am ieșit din apartament.

Am luat un taxi, pentru că voiam și eu să ciocnesc un pahar, și am ajuns destul de repede. Pe drum, Cati m-a ținut de mână și se uita pe geam. La restaurant, un chelner ne-a dus la masă și am comandat de mâncare și o sticlă de vin. În timp ce mâncam, Cati mi-a spus că fata care a avut cancer a cumpărat cafeneaua în care ne-am cunoscut noi. Asta chiar era o chestie tare! Bravo ei! Știam că a avut un soț care a murit cu degetul în fundul ei, am și fost la ea la nuntă. Pe atunci eram căsătorit cu Teo, mi-am amintit și scena cu Larisa care s-a îmbătat și a căzut în piscină. Parcă s-a întâmplat acum o sută de ani sau ieri. Avea dreptate

Nelu, că îmbătrânim și n-avem ce face. *„Știi, a zis că ne angajează pe toate. Eu voi fi un fel de asistent, Cami – consilier, iar Larisa va prelua comenzi. Nu mai trebuie să caut ca disperata pe undeva”*, mi-a mai zis Cati. *„Bună treabă!”*, am zis. *„Vrea să facă evenimente, are o asociație care sprijină bolnavii de cancer”. „Asta chiar e o idee foarte bună! Bănuiesc că o ajută Pișcoțel ăla al ei”*, am adăugat eu. *„Da, uite că e nu e așa scârțar cum ai crezut tu”*, a spus Cati. *„O să aibă și el profit, stai liniștită!”*, i-am zis. *„E normal, doar sunt banii lui, dar ideea e a lui Clau.*” N-am mai zis nimic, dar trebuia să recunosc că ideea nu era rea deloc. *„Când am auzit că se închide cafeneaua, ceva s-a năruit în mine. Acolo ne-am văzut noi prima oară”*, a spus Cati pe un ton melodramatic. Îmi aminteam cum stătea la o altă masă, eu eram cu Nelu și era iarnă. Străzile erau blocate, că se pregătea parada de 1 Decembrie. Iar Cati era la masă cu prietenele ei, era foarte frumoasă. Știu că părul și ochii i-am văzut mai întâi, apoi țâțele și șoldurile când s-a ridicat și s-a dus la baie. Iar eu aveam un dinte provizoriu și-mi era frică să nu sară din gură și să mă fac de râs. *„Câte s-au întâmplat de atunci și uite-ne împreună!”*, a zis Cati, de parcă mi-ar fi citit gândurile, și și-a pus o mână pe mâna mea. I-am luat palma în palma mea și i-am strâns-o, iar ea mi-a zâmbit. *„Am îmbătrânit”*, am zis eu. *„Ei, da, pune-ți cenușă-n cap acum!”*, a spus ea râzând. Am ciocnit paharele cu vin și m-am uitat în jur, era o atmosferă plăcută. După multă vreme, eram și eu relaxat. Am observat că un tip mai în vârstă, din ăla de miroase a bani mulți, cu niște ochelari negri la ochi, deh!, șmecher, se tot uita la noi. Prima oară am zis că mi se pare, apoi că ne confundă, dar se uita deja insistent. Cine pula mea o fi? Deja înghițeam cu noduri și, chiar când îmi venea să-l iau la întrebări, văd că vine spre noi. *„Bună seara! Dacă îmi permiteți să vă deranjez cu o întrebare”*, a zis el politicos. Îi permit, ce să fac? *„Vă rog!”*, i-am zis. *„Aș vrea să știu cât ați plătit pentru cina asta?”*, m-a întrebat. Eu nu înțelegeam, Cati se uita și ea mirată. *„Dar nu vă supărați că vă întreb, care e treaba dumneavoastră?”*, l-am întrebat, crezând că se referă la cât a costat masa. *„Este, am plătit mai mult decât dublu să ies cu domnișoara la cină și m-a refuzat. Am vrut să știu care e tariful”*, a spus. Pentru câteva secunde am rămas perplex. M-am uitat la

Cati, era toată roșie, ceva se petrecea, iar eu nu știam. *„Domnule, sunteți nesimțit să dați buzna și să mă jigniți. Domnișoara e cu mine și urmează să ne căsătorim. Cred că faceți o confuzie și vă rog să vă cereți scuze!”*, am spus scrâșnind din dinți. *„Fie, îmi cer mii de scuze, dar să știți că nu fac nicio confuzie. Domnișoara a fost împreună cu o altă domnișoară blondă la un eveniment, au făcut o prezentare de zile mari și am invitat-o la cină, prin intermediar, dar m-a refuzat. M-ar fi interesat o colaborare pe viitor, nu găsești la tot pasul hostesse frumoase și deștepte. Vă doresc o seară minunată!”*, a mai zis tipul și a plecat la masa lui. M-am uitat iar la Cati, ea era acum pământie și îi tremurau buzele. Nici nu avea curaj să mă privească. *„Cred că trebuie să-mi explici!”*, i-am zis. Am cerut nota de plată, am achitat și am ieșit în stradă. Am găsit repede un taxi și am ajuns acasă. Cati n-a scos un cuvânt tot drumul, iar eu fierbeam. *„Ei? Poți să-mi spui ce a fost chestia cu tipul ăla? Așa e? L-ai cunoscut?”*, am luat-o la întrebări. Ea își frângea mâinile. *„N-am făcut nimic rău. Nu voiam să-ți spun, ca să nu te necăjesc”*, a îngăimat. *„Ce anume? Că te-ai culcat cu el? E adevărat ce a spus, că ai fost hostessă?”*, am continuat cu întrebările. *„Am fost doar o dată, nu m-am văzut cu ăla decât la un eveniment la un showroom. Voiam să plec de la jobul unde șefa aia îmi mânca zilele și Larisa mi-a spus că are o ofertă de job cu program flexibil și bine plătit. Am acceptat, am zis să fie temporar, nu voiam să stau pe spinarea ta”*, a spus Cati pe un ton sfârșit. *„Așa, și?”*, am vrut să știu mai departe. *„Am semnat un contract și am fost la o prezentare de mașini, a venit lume bună, eu și Larisa am primit invitații și cam atât. Când am ajuns acasă, am văzut că patronul mi-a dat mai mulți bani și am vrut să-i dau înapoi. Atunci mi-a zis că cineva a plătit ca să ies la cină. I-am făcut scandal, că m-a insultat, dar, ca să evite un tapaj, nu a mai vrut să-i returnez banii. Asta a fost tot”*, a zis ea. Eu mi-am aprins o țigară, simțeam că explodez de nervi, nu-mi venea să cred ce auzeam. *„Deci Larisa te-a băgat în rahatul ăsta, ți-am zis mereu că e o cretină!”*, i-am spus. *„Când te-a ajutat nu era cretină? A fost bine intenționată, știa că vreau să plec de acolo.” „Da, și mai aveai un pic și te prostituai. Mă faci de râs”*, i-am zis. *„Cu ce te fac de râs? Ala era ofticat că l-am refuzat, putea să spună ce vrea el. N-ai încredere în mine?”*, a strigat Cati. *„Încep să mă îndoiesc”*, i-am

spus. *„Cum poți să gândești așa ceva despre mine?" „Dacă ai acceptat să dai din cur pe acolo pentru bani, la ce să mă aștept?"*, i-am aruncat eu plin de spume. *„Tu nu înțelegi că era ceva temporar? Nici nu am mai călcat pe acolo după faza cu invitația la cină. Eu nu accept să fiu jignită! Și nu e o rușine să lucrezi ca hostessă!"*, a spus ea foarte supărată. *„După tot ce ai făcut, tot tu ai gura mare? Dar știi că ai tupeu?"*, i-am zis. *„Adică eu vreau să aduc bani în casă, iar tu mă insulți?" „Ce tot îi dai cu banii? Parcă ar fi fost pentru prima oară când rămâneai fără serviciu. Puteai să-mi spui și nu era o problemă. Dar nici să faci pe ascuns lucruri. Dacă eu făceam așa, ce ai fi zis? Să vină una să te întrebe cu cât m-ai cumpărat la cină? Ia, zi!"*, am întrebat-o și am privit-o drept în ochi. Ea a început să se smiorcăie. *„Știu, e vina mea că nu ți-am zis, dar nu am făcut nimic rău"*, a spus. *„Răul e făcut deja, m-am simțit ca ultimul căcat când a venit ăla la masă și mi-a zis ce mi-a zis. Ai un comportament tare ciudat în ultima vreme. Puteai să pleci de la firma aia, îmi spuneai, stăteai bine-mersi acasă, că nu ești o povară, apoi te angajai la cafeneaua lui Clau. Parcă n-ai avea creier în cap, ci paie!"*, i-am spus. Eram negru de supărare, nu înțelegeam cum a putut să facă ceva fără să-mi spună. Iar dacă o prind pe japița aia de Larisa, nu știu ce-i fac, proasta dracului! Am mai aprins o țigară, nu știam ce să mai cred. Îmi doream să fiu în altă parte. Cati stătea în picioare, rimelul i se întinsese pe față, rujul la fel, stătea cu ochii în pământ și lacrimile îi curgeau pe rochie. S-a futut și cina noastră romantică! Nu mă mai impresionau lacrimile ei. *„Du-te să te speli pe față, parcă ai fi de la Halloween!"*, i-am zis. Ea a plecat fără să spună nimic. Iar m-a dat viața peste cap. Îmi venea să-l sun pe Nelu, dar m-am oprit la timp. Riscam să par fraierul-fraierilor. În fond, ce să-mi facă el, dacă eu sunt prost? Simțeam că-mi alunecă totul printre degete. Deodată, am auzit o bufnitură, venea de la baie. *„Cati, ce faci acolo?"*, am strigat, dar n-a răspuns. M-am repezit și am deschis ușa, ea era pe jos cu ochii întredeschiși. M-am speriat și am sunat la 112. *„Nu te mișca, va fi bine!"*, i-am spus. Parcă era o păpușă de cârpă. Apucase să se demachieze și să se schimbe de haine. Paramedicii au ajuns repede și au zis ca a făcut o cădere de calciu destul de gravă, posibil preinfarct. M-am îngrozit când

am auzit. Știam că e sănătoasă. Au dus-o la spital și m-am urcat și eu cu ea în salvare. După ce am așteptat o vreme pe holul spitalului, a venit medicul de gardă și mi-a spus că e bine, i-au pus perfuzii și să vin a doua zi să o iau acasă.

Casa mi s-a părut pustie și am fumat iar o țigară. Se făcuse două noaptea și câte s-au întâmplat! A fost o seară de coșmar și cel mai tare mă îngrozea gândul că aș fi putut să o pierd pe Cati. Deși era târziu, l-am sunat pe Nelu și i-am zis că nu vin la birou. Când a auzit de Cati, s-a speriat, m-a întrebat dacă am nevoie de ceva. Parcă îmi venea să plâng, nu știu ce pula mea! Cred că aveam nervii praf. Îmi tremura vocea când i-am spus că nu am nevoie de nimic. *„Stai acolo, că vin la tine acum!”*, mi-a spus el categoric. *„Lasă, bă, că e târziu!”*, am protestat eu. *„Taci!”*, mi-a zis și a închis telefonul. Nelu rămânea un prieten adevărat. Mă cam rodea la stomac și am deschis frigiderul. Am văzut că era o cratiță cu vinete umplute și am încălzit una. Cati a gătit pentru că nu știa că o duc la restaurant. Mai bine nu mergeam! Mi se rupea inima de ea, dar încă nu-mi trecuse de tot supărarea. Trebuia să-i iau ăluia ochelarii de pe ochi și să-i calc în picioare. Chiar când spălam farfuria la chiuvetă, a sunat Nelu la interfon. I-am deschis și am descuiat și ușa. A intrat încet și m-a privit îngrijorat, apoi m-a luat în brațe ca un frate mai mare. Am simțit cum mi se umezesc colțurile ochilor și mi le-am șters pe ascuns, păream niște caraghioși, ce căcat! Ne-am așezat pe scaune în bucătărie. *„Cum e Cati?”*, m-a întrebat. *„Cică e bine, mâine, adică azi, o iau acasă*”, am răspuns. *„Ce s-a întâmplat?”* m-a întrebat direct. Vulpoiul nu putea fi dus de nas. I-am povestit pe scurt, iar el a oftat. *„Băi, coaie, femeile sunt o specie complicată. Nu-ți ajung nici zece vieți să le înțelegi. Dar eu sunt convins că ea nu a avut idee în ce se bagă și că nu te-ar fi înșelat*.” Știam că voia să mă încurajeze. *„M-am simțit ca un idiot când m-a luat ăla așa în restaurant”*, i-am zis. *„Te cred, dar ăla e un tip care poate să aibă ce vrea și s-a întâmplat ca o dată să nu-i meargă. Până la urmă, Cati i-a dat peste bot”*, a continuat pe același ton consolator. Avea dreptate, dar tot nu anula starea proastă pe care o aveam. *„Important e să fiți voi bine! La voi e ca în aia cu ori la bal, ori la spital. Nu e bine”*, a mai zis Nelu. *„Numai în certuri o ținem, de o*

vreme. Și trebuie să plec și cu copiii și cu Teo la mare", i-am spus. Nelu m-a privit atent. *„Nu mă lua și tu!"*, l-am avertizat. *„N-am zis nimic. Viața e o spirală"*, a spus el. N-aveam chef să-mi traducă ce a zis, era deja trecut de patru dimineața. *„Vrei să dormi aici?"*, l-am întrebat. *„Nu, că se sperie Lizi dacă nu mă găsește. Dormea când am plecat și n-am vrut să o trezesc. Vorbesc eu la birou, stai liniștit!"*, mi-a zis. Ne-am apucat de încheieturile mâinilor, ca la Skanderberg, apoi Nelu a plecat, iar eu m-am culcat așa, îmbrăcat, și am adormit buștean.

M-am trezit speriat că întârzii la serviciu. Dar mi-am amintit că trebuia să merg să o iau pe Cati de la spital. Era trecut de ora nouă, am făcut un duș, m-am îmbrăcat și am băut o cafea. Am ajuns la spital destul de greu, am prins un blocaj în trafic. Era alt medic de gardă și mi-a dat o rețetă cu ce să cumpăr de la farmacie. Cati venea în hainele de casă, cu care s-a internat. Părea slăbită și era vineție sub ochi. M-a privit cu puțină reținere, parcă se temea să se apropie de mine. Am luat-o pe după umeri și am ieșit. Am instalat-o în mașină și m-am dus să iau de la farmacie ce-mi dăduse doctorul pe rețetă. Când m-am întors, ea dormea cu capul într-o parte și am privit-o cu duioșie. Am condus încet, dar s-a trezit înainte să ajungem acasă. Am întrebat-o dacă vrea să mănânce ceva, a spus că vrea să doarmă. Am ajutat-o să se schimbe de haine și am întins-o pe pat, apoi am învelit-o. Deja adormise. Am sărutat-o pe frunte și am ieșit încet. Mi-am amintit când am luat-o de la Epicur de acasă, la fel arăta și atunci. *Viața e o spirală,* cum a zis și Nelu. Nu știam ce să fac, nu-mi venea să merg la birou și să o las singură în casă. Nici la copii nu puteam merge. Am intrat pe Facebook și am deblocat-o pe Melina. I-am scris pe chat, fără să o mai bag în lista de prieteni. Am întrebat-o ce face și când are timp. Mi-a răspuns imediat, probabil era online. *„Mâine e ok?" „E perfect"*, i-am scris. Apoi ne-am lansat într-o discuție lungă. Era la o conferință și se plictisea. Am fixat și locul unde să ne vedem. Mi-a spus că se bucură că i-am scris, i-am zis că mă bucur și eu. M-a apucat foamea și am mai mâncat o vânătă umplută. Apoi am tras și eu un pui de somn pe canapeaua din living. M-am trezit pe la cinci după masă, buimac, apoi mi-am amintit unde

eram și am mers la Cati în cameră. Patul era gol, dar se auzea apa la baie. După puțin timp, a ieșit îmbrăcată în halat și a zis că ar mânca o salată. Am mers împreună la bucătărie și i-am încropit ceva din roșii, ardei, porumb și un ou fiert. Am vorbit puțin. Pe la opt, ea s-a dus înapoi în pat, mi-a zis să merg la birou a doua zi, că se descurcă. Am pupat-o pe obraz și m-am mai conversat cu Melina pe chat. M-a sunat Nelu și m-a întrebat dacă e totul în regulă, apoi am adormit și eu. Viața e o spirală, în pula mea!

24. NEVASTA ȘI SEXUL BĂTRÂNILOR

Am început să mă plictisesc la sală și de discuțiile cu Didi, repetă aceleași lucruri și, în plus, s-a scumpit și abonamentul. Mai bine merg pe jos singură, decât să dau atâția bani să alerg pe banda aia pe care era să-mi rup gâtul când am căzut. Nu zic că nu e bine intenționat, dar parcă îmi pierd timpul. Au început să mă agaseze și siliconatele, abia de răspund la salut și le curg balele după Didi, care nici nu le bagă în seamă. Îl sună des iubita lui și vorbesc în timp ce el face exerciții. Își ține casca bluetooth la ureche și îl văd cum râde sau e serios în funcție de ce-i zice ea. Aseară, după ce m-am schimbat în vestiar și mă pregăteam să plec, am dat nas în nas cu el la recepție, unde predam cheia. I-am spus că vreau să vorbim ceva și m-a condus până la mașină. I-am zis direct că nu mai vin la sală, programul nu-mi mai permite și trebuie să plec cu copiii în vacanță. *„Îmi pare rău, dar, poate când te întorci, îți faci timp!”*, a zis el. *„Poate”*, am răspuns. I-am mulțumit și am plecat. De când mi-a trecut de tot de Rodin, nu m-a mai interesat nici Didi, pentru că, în mintea mea, erau unul și același. Era fiecare cuplat, cu viețile lor, să fie sănătoși! Îmi era dor de Mioara, de când am aflat că va pleca mi-aș fi dorit să ne vedem cât mai mult. Am sunat-o când eram în mașină și mi-a răspuns repede. Gătea o ciorbă de ciolan afumat și am simțit cum îmi plouă în gură. Mioara era o bucătăreasă iscusită, peste un timp va face ciorbe pentru canguri, în Cuca Măcăii. Îmi era milă și de soțul ei, Manuel, ce va face el fără ea? Oare i-o fi spus că are bilete cumpărate pentru Australia? Nu puteam să o întreb, că nu știam dacă e și el lângă Mioara. I-am spus că vreau să ne vedem când mă întorc de la mare și a fost de acord.

Acasă mă aștepta mama, gătită din cap până în picioare, își făcuse și unghiile. Avea întâlnire și eu încă nu realizam ce schimbare s-a produs în viața noastră. Tot credeam că e o glumă. *„Unde mergeți?”*, am întrebat-o. *„La un vernisaj de pictură, apoi cu un grup, vrea să mă prezinte prietenilor”*, a spus sfioasă. Deja era serioasă treaba! Am închis ușa după ea, cavalerul a

venit să o ia cu „trăsura”. Am ciugulit ceva și am vorbit cu copiii. Mi-au arătat că și-au pregătit ce să ia la mare. Fata – un morman de păpuși, băiatul – toată colecția de figuri celebre, nici nu le știu numele. Plus haine – fata, atlase geografice – băiatul. Le-am explicat că mergem pentru o săptămână și nu trebuie să ia multe lucruri, că nu vor avea timp de atâta joacă și studiu. I-am rugat să aleagă din ele până fac și eu o baie.

Stăteam cufundată în apa cu spume și, cum îmi studiam eu picioarele, am zis că e cazul să dau cu lama peste ele. Când colo, lama era plină de păr. De la mine nu era, că știam că e nouă. De copii, nici nu se punea problema. Și am rămas uitându-mă ca proasta la faianță. Doar nu era mama? Hmmm… Nu o auzisem vreodată să folosească lama la ras.

Între timp, m-a sunat și Mircea, părea cam tulburat. Mi-a spus că fufa a fost la spital și că e totul aranjat pentru mare. Ca să se justifice că n-a mai dat pe la copii. A întrebat de ei și asta a fost tot. Pe Facebook am văzut o poză cu o mână cu perfuzii, postase ea, vezi, Doamne!, că e moartă-coaptă! Și eu ce să-i fac? M-am dus să văd ce au ales copiii pentru bagaj și nu prea se vedea diferența. M-am oferit să-i ajut și, după multe negocieri, am ajuns la mai puține lucruri. Le-am pus în rucsacurile lor, ca să nu mai avem și grija asta, și i-am lăsat să se uite la un film de desen animat care era în mare vogă, cu ceva creaturi, că nici desenele nu mai sunt ca pe vremea noastră, când pisica era pisică și șoarecele era șoarece. Acum numai cu arătări, violentă, că te și miri de ce nu te mai ascultă copiii!

Am auzit-o pe mama cum a descuiat ușa, era trecut de 12 noaptea. M-am dus să o întâmpin și am văzut că părul era cam ciufulit, iar ea zâmbea. *„A fost bine, văd.”*, am constatat cu voce tare. *„Minunat!”*, a zis ea entuziastă. *„Auzi, mamă, dar cum de te-ai ras tu cu lama?”*, am întrebat-o, că mă rodea chestia asta. Ea s-a rușinat. *„Nu puteam să ies în lume așa, îți cumpăr alta”*, mi-a zis. *„Nu e vorba de cumpărat, dar știam că n-ai mai folosit așa ceva”*, am spus eu. Ea a ridicat din umeri și s-a dus în camera ei. M-am dus să-i învelesc pe copii, care dormeau ca niște puiuți. Îmi venea să-i mănânc! Mama își curăța proteza la baie cu periuța, iar eu am întrebat-o: *„Ești îndrăgostită?”*. Ea, mi-a răspuns printre

gingii: *„Cred că da”.* Apoi și-a fixat dinții în gură și s-a admirat în oglindă, după care a început să se pieptene ușor. Părea foarte mulțumită de ce vedea, iar mie îmi părea o altă mama. *„Și mergi cu Mircea la mare?”,* m-a întrebat. *„Nu cu el, mergem cu copiii, ei vor să venim amândoi”,* am corectat-o. *„Poate vă împăcați pe acolo.”* Am holbat ochii. *„Ce-ți trece prin cap?”,* am întrebat. *„E omenește, îți trebuie și ție un bărbat, măcar pe ăsta îl cunoști, nu trebuie să o mai iei de la zero”,* mi-a spus. Nu-mi venea să cred ce debita. *„Ce-ți veni? De unde până unde ai ajuns tu la concluzia asta?” „De când mi-am dat seama ce proastă am fost să stau așa mult fără bărbat”,* mi-a zis senină. Am încremenit. *„De-aia te-ai ras pe picioare cu lama…”,* am zis. Ea a aprobat din cap. Parcă nu-mi venea să cred că purtam un asemenea dialog cu mama, ea, care era o pudică și n-am vorbit niciodată despre chestii intime. Nici nu-mi puteam imagina doi oameni bătrâni în ipostaza asta. E adevărat că mama nu arăta ca o babă acrită și stafidită, deși bătea spre 70. Dar curtezanul ei cred că era mai mare. *„Câți ani are el?”,* am vrut să știu. *„74”,* mi-a zis. *„Păi, și la vârsta asta…?”,* mi-am început eu întrebarea. *„Tu nu știi că dragostea nu are vârstă? Ți-am zis, proastă am fost că am stat până acum ca o călugăriță.” „Și ce urmează?”. „Avem planuri mari, vrea să mergem în Cuba în vacanță”,* m-a anunțat mândră. În Cuba? *„Nu e prea departe? E zbor lung până acolo”,* i-am zis. Și mi-am amintit cum așa ne-a zis mie și lui Mircea când am vrut să mergem în Caraibe, iar el a aruncat cu pâine cu zacuscă după ea. *„Și când aveți de gând să mergeți?” „Poate chiar de Crăciun, să fie și copiii în vacanță.”* Asta era bună! Maică-mea avea cu cine să facă sărbătorile de iarnă și făcuse și sex. Eram din ce în ce mai consternată. Mi-am revenit totuși în fire. *„Să-l inviți pe la noi, să-l cunosc și eu!”,* i-am zis. *„Da, m-am gândit să nu te superi. Când veniți de la mare.”* Toate se întâmplau după ce venim de la mare, de parcă aia era limita tuturor lucrurilor. I-am zis *„Noapte bună!”* și m-am dus la mine în pat. Parcă mi-era un pic jenă că dormeam singură. Poate ar trebui să ies cu Iulius funebristul, cine știe, dacă ne cunoaștem mai bine, s-o lega ceva. El s-a tot dat la mine, dar nu m-am lăsat. Orice începea, sfârșea caraghios. Nu-l vedeam, de pildă, să meargă cu copiii în parc, era bun doar ca amic, companion de

ieșit. Nu era cazul să m-arunc în brațele lui doar ca să-i demonstrez mamei că și eu pot să am un bărbat. Nu știu de ce a zis de împăcare cu Mircea, ea m-a încurajat să divorțăm și nici nu l-a iubit foarte mult. Deși el a făcut multe pentru ea. Ce o fi apucat-o acum dragul de Mircea, când era să se ia la bătaie, de a venit și poliția? Nu mai înțelegeam nimic. Iar la faza cu sexul între doi bătrâni nici nu voiam să mă gândesc.

25. AMANTA ȘI SUSPICIUNEA

Am crezut că mor. Pentru a câta oară? După sarcina extrauterină, apoi după pastilele pe care mi le dădea Epaminonda, acum cică am avut o cădere de calciu. Îmi amintesc doar că m-am dus în baie să mă spăl pe față, aveam palpitații și transpiram. Mă gândeam să fac un duș, dar eram lipsită de puteri și voiam să stau un pic întinsă. Apoi m-a apucat un tremurici și o amețeală și mi s-a rupt filmul. M-am trezit la spital, o asistentă mi-a spus că totul e bine. Apoi mi-am amintit de incidentul de la restaurant și de discuția cu Mircea, și parcă iar am simțit că mi se face rău. Credeam că totul a fost un vis urât. A doua zi a venit Mircea la spital și m-a dus acasă. Eram foarte slăbită și îmi era nu știu cum să dau ochii cu el. Dar am dormit până a doua zi și el a plecat la serviciu. Mi-a crăpat obrazul de rușine cu ce ne-a făcut tipul în restaurant. Ce mojic și ticălos! Cum își permite să-i trateze pe oameni ca și cum sunt de închiriat? Partea mai grea a fost când Plocon m-a sunat să-mi propună un alt eveniment, iar eu i-am zis că mi-am găsit serviciu și nu mai vin. A început să mă amenințe, că încalc un contract și mă dă în judecată, că numai încurcături i-am făcut. Eu, lui! I-am zis că n-are decât să mă dea în judecată, că voi spune în instanță cum a vrut să mă folosească drept damă de companie, în afara contractului. Hai, că nu eram nici eu proastă! Atunci s-a calmat și a spus că e ok, că îmi respectă dorința și să nu-i fac necazuri. I-am închis și am sunat-o pe Larisa. Am avertizat-o să-l evite pe Plocon, pentru că era un neserios și i-am spus ce am pățit cu tipul din restaurant și că Mircea era supărat. *„E incredibil, fată!”*, a spus ea. *„Acum vom lucra la cafenea cu Clau, mai stai și tu pe la magazinul lui Tibi și ai răbdare”*, am sfătuit-o. Nu i-am mai spus că am fost în spital, n-aveam chef să mă sune fetele și să dau explicații.

Mircea a venit acasă și m-a întrebat cum mă simt, apoi mi-a spus că a doua zi întârzie pentru că are nu știu ce întâlnire. Niciunul dintre noi n-a mai deschis subiectul cu ce am pățit în restaurant, dar se simțea tensiunea. Mi se părea și un pic absent,

mi-a spus că e obosit. *„Vezi că peste două zile plec la mare cu copiii!”*, mi-a reamintit. Nu a zis nimic de Teo, dar știam că nu voia să mai avem discuții, așa că n-am mai zis nimic nici eu. De câteva ori, l-am văzut cu nasul în telefon, mi-a zis că e pe WhatsApp cu băieții, aveau un grup acolo. Am adormit înaintea lui, deși n-am făcut nimic toată ziua, chiar și el mi-a atras atenția să stau liniștită, eram epuizată. L-am simțit cum intră în pat lângă mine, la un moment dat, și mă pupă ușor pe frunte, credea că dorm. M-am întors spre el și l-am cuprins cu brațele. *„Ești ok?”*, m-a întrebat. *„Am fost și mai bine”*, i-am zis. Și am început să plâng. Plângeam de ciudă că o tâmpenie de-a mea ne-a stricat starea de spirit, și așa destul de futută în ultima vreme. *„Ce ai acum?”*, m-a întrebat Mircea. *„Îmi pare așa de rău!”*, i-am zis. El a tăcut și m-a mângâiat pe păr. *„Mâine să te speli și tu pe cap”*, mi-a zis. Mie nu-mi venea să cred! Era cinic sau evita să continuăm discuția? M-am desprins de el și i-am întors spatele. *„Hai, dormi!”*, l-am auzit.

Când m-am trezit, mi-am amintit ce mi-a zis de păr și m-am enervat. Dar m-am spălat pe cap și m-am uitat pe Facebook. Matracuca a postat poze cu copiii, ce să facă și ea? Iar Mircea, după mult timp, a postat un video, din alea motivaționale, ceva cu minciună. Bătea apropouri la mine, clar! M-am gândit să-l sun pe Epaminonda pe WhatsApp, era trecut de prânz, deci la el era dimineață. Mi-a răspuns imediat. *„Cati, draga mea, mă umpli de surprize! Telefoanele tale sunt guri de oxigen pentru mine. Te aștept, așa cum ai promis, biletele sunt luate, tu doar să te urci în avion. Nici bagaj nu-ți lua, îți cumpăr de aici tot ce ai nevoie”*, mi-a zis entuziasmat. Abia l-am oprit din limbariță. *„Vin acuși!”*, i-am spus. L-am întrebat cum merge cu afacerea, a zis că bine, dar muncește mult și se simte singur. *„Abia aștept să vii!”*, a exclamat el. *„Nu mai e mult”*, am răspuns. După ce am terminat de vorbit, am primit un mesaj de la Boss. Nu mai știam nimic de el de când ne-am văzut în oraș și mi-a dat de înțeles că nu e bine să divorțez, că Epa avea probleme de sănătate. A trecut un an, dar aproape că uitasem de existența lui. *„Pot să te sun?”*, mi-a scris. I-am răspuns că *da* și m-a sunat. *„Bună, Cati! Ce mai faci? A trecut ceva timp de când nu am mai vorbit”*, a început el, amabil, ca

întotdeauna. *„Bine, am avut o mică problemă de sănătate, în rest, nimic nou”*, i-am zis. *„Pe unde lucrezi acum?” „Am lucrat la o firmă, dar mi-am dat demisia, nu mă înțelegeam cu șefa. Am găsit ceva și voi începe să lucrez din toamnă.” „La fel de rebelă cum te știu!”*, a spus Boss, râzând. *„Tu cum ești?”*, l-am întrebat și eu din politețe. *„Ocupat, deci trăiesc*.” După câteva secunde, mi-a zis: *„Mi-a spus Epa că mergi la el, în America”. „Da, merg!”*, i-am spus. *„Voiam să te întreb cu ce intenții? El este foarte fericit că vii, iar în ultima noastră discuție erai decisă să divorțezi de el.”* Și ăsta, acum, îl interesează pe el intențiile mele! *„Cu intenții bune. Oricum mi se pare că sănătatea lui e mult mai bună”*, am răspuns. *„Da, se ține de tratament. Nu mai știu care e… statutul tău.”* A evitat să întrebe dacă mai sunt cu Mircea. Un finuț, ce mai! Deși începuse să mă agaseze cu interogatoriul lui. *„Nu sunt obligată să răspund!”*, i-am zis pe un ton țâfnos. *„Cati dragă, tu ești încă soția băiatului meu. Cumva sunt răspunzător pentru tine!”*, m-a luat el pe departe. *„Și când am avut nevoie, unde erai?”*, i-am strigat în telefon. *„Cred că cel mai bine ar fi să ne vedem. Ai putea veni într-o oră în oraș?”*, m-a întrebat și mi-a dat numele unei expoziții de pictură. Văd că e culturalizat domnul, ultima oară ne-am văzut la o librărie. Mergeam, ce puteam să zic? M-am îmbrăcat lejer, cu pantaloni albi și un tricou de bumbac, era foarte cald afară. Am comandat un taxi, Boss m-a asigurat că plătește el și n-am protestat de data asta. L-am găsit în expoziție, tocmai își lua rămas bun de la doi indivizi și, când m-a văzut, a venit cu brațele deschise spre mine. Ne-am îmbrățișat, eu mai puțin, el mai mult. *„Ai mai slăbit”*, a constatat el. *„Probabil”*, am zis. Ne plimbam prin galerie, ca doi iubitori de artă. *„Cati, să nu mă înțelegi greșit, dar e important să știu cu ce intenții pleci în America, dacă ai de gând să rămâi acolo sau te întorci. Îți spun și de ce. Epa a făcut progrese grozave, iar în ceea ce face e foarte bun. Era remontat când a aflat că vii și m-a sunat imediat să-mi dea vestea. Sincer, m-am bucurat și eu, dar mi-am amintit că nu mai știam nimic de tine”*, a încercat să mă lămurească. Nu mai știa, pentru că ultima oară când ne-am văzut m-a tratat ca pe un căcat. Nu l-a interesat. *„Aveai numărul meu de mobil, mă puteai suna, dacă îți păsa!”*, i-am spus. *„Tot aprigă! Mai lasă tonul ăsta arțăgos, că nu-ți vreau răul!” „Dar nici*

binele. Te gândești doar la binele lui Epa”, i-am zis. *„Ai uitat că am fost alături de tine când ai avut nevoie, și la serviciu, și în viața personală!”*, a ținut el să mă pună la punct. *„N-am uitat, dar nu trebuie să plătesc pentru asta toată viața!”* Nu mă lăsam mai prejos, s-au dus vremurile când eram naivă și vedeam doar partea bună a oamenilor. El s-a făcut că admiră un desen, ca să se eschiveze să răspundă. *„Din reacțiile tale, nu foarte prietenoase, deduc că nu ești singură”*, a zis. *„Nu, și vreau să discut cu Epaminonda despre divorț, mai exact să ne despărțim legal. Am dreptul să-mi refac viața!”*, i-am zis sfidător. *„Da, ai, însă ce te rog este să fii blândă cu el. Știu că poți fi diplomată când vrei. El e fragil.” „Da, iar eu sunt stâncă! Doar nu-i sar la beregată. Am așteptat destul, la rugămintea ta, nu pot sta așa până la pensie!”*, i-am spus decisă. *„Am înțeles. Îți urez drum bun și multă răbdare!”*, mi-a zis, zâmbind. L-am salutat și am plecat. Ăsta voia să stau după fundul lui fii-su toată viața, parcă aș fi fost câștigată la loz în plic! Nici nu voi sta la discuții! Nu știam însă cum era mai bine să procedez: să intentez aici acțiunea și să mă duc acolo sau mai întâi să vorbesc cu el? Simțeam nevoia unui sfat obiectiv și am sunat-o pe Cami, care mi-a zis să vin la ea. Fetița nu mai avea pojar, dar Cami nu o mai ducea la grădiniță. *„Va fi destul înregimentată, stau cu ea până începem treaba la cafenea”*, mi-a zis. Deci nu pleca cu grecul, dacă își făcea planuri aici! Am luat-o pe Catina în brațe și i-am simțit mirosul de lapte. *„Cati, nu-ți stă rău!”*, mi-a zis Cami zâmbind. I-am zâmbit și eu. *„Timpul trece, și nu în favoarea ta!”*, a adăugat ea. *„De aceea vreau să rezolv odată și să mă dezleg de Epaminonda. Cum e mai bine: să bag acțiunea de divorț sau să merg mai întâi acolo?”*, am întrebat-o. *„Hmmm, cred că e mai corect să vorbești cu el, vezi condițiile și bagi divorț când vii. El oricum nu se prezintă, cel puțin nu cred că bate atâta drum pentru tribunal”*, mi-a zis Cami. *„Să-ți spun drept, mi-e și groază de zbor, merg singură atâta drum! Dar trebuie să pun punct acestei pseudo căsnicii!” „Da, sunt sigură că te vei descurca!”*, m-a încurajat ea. În rest, am vorbit de noul nostru loc de muncă, abia așteptam toate să contribuim la noua înfățișare a cafenelei lui Clau, pe care o știam a noastră. I-am spus că m-am văzut și cu Boss și că a încercat iar să amâne lucrurile. *„El se gândește la fiul lui, probabil e*

speriat de cum va reacționa. Dar cred că și exagerează", mi-a spus Cami părerea ei. Era ceea ce gândeam și eu, că Boss m-a folosit și m-a manipulat ca să aibă fii-su o nevastă și să nu mai fraierească pe alta. *„Lasă, că mai călătorești și tu, schimbi aerul!"*, m-a liniștit Cami.

Când am ajuns acasă și mi-am făcut ordine prin niște hârtii, am dat de o brățară subțire, din piele. O primisem de la Simina, atunci când i-am adus și eu una din România, singura persoană cu care m-am împrietenit cât am stat în America. Era îndrăgostită de un tip care rămăsese în țară. Oare își mai vorbeau? I-am scris pe WhatsApp și mi-a răspuns după vreo jumătate de oră. A fost cu băiatul la un meci și i-am zis că vin în America. M-a sunat imediat și mi-a cerut detalii, era foarte bucuroasă. Era bine, nu avea noutăți. *„Dar cu dragostea la distanță cum stai?"*, am întrebat-o. Ea a chicotit. *„Ne-am certat și nu ne-am mai vorbit o perioadă, acum am reluat legătura"*, mi-a zis. Tot online, evident. A rămas că vorbim mai multe când ne vedem, așa cum stăteam noi la cafelele de dimineață.

Mircea a ajuns târziu și mi s-a părut că vine dinspre el o dâră de parfum de damă, din ăla fin și scump. L-am îmbrățișat și am adulmecat bine, nu mă înșelam. *„Cum a fost întâlnirea?"*, l-am întrebat. *„Obositoare"*, a zis plictisit. *„A fost și vreo femeie?"*, l-am luat direct. *„A fost multă lume"*, a spus dând din mână a lehamite. L-am simțit că nu-mi spune tot, așa că i-am servit-o și eu elegant sub centură: *„Vezi că plec în America să rezolv cu divorțul!" „Cum? Când?"*, a întrebat mirat. *„După ce te întorci de la mare." „Tot e bine că mi-ai zis acum și nu m-ai sunat din avion!"*, a spus el. Încă nu-i trecuse supărarea și făcea aluzie că fac lucruri pe ascuns. *„Am zis că e mai bine să discut cu Epaminonda față-n față și să lichidăm tot." „Cât stai?" „O săptămână, două…" „E tot diliu?" „Face tratament, e mai bine"*, i-am zis. *„Faci cum crezi!"*, mi-a spus ridicând din umeri. Mă deranja atitudinea lui forțat nepăsătoare, cumva îmi lăsa mie pe umeri toată responsabilitatea. Mi-ar fi plăcut să ne sfătuim, așa cum făceam când era și el însurat. M-am dus după el în dormitor și își făcea bagajele pentru mare. *„Mâine poate vin obosit de la serviciu, să nu mai am grija asta"*, mi-a explicat fără să-l întreb ceva. Eram ca doi

colegi de apartament care-și anunțau reciproc călătoriile.

26. AMANTUL LA ÎNTÂLNIRE

La birou abia am așteptat să treacă timpul mai repede. Nelu era plecat, mai bine, așa că nu vedea că de fapt eram emoționat. Cum de ce? Urma să mă văd cu Melina. Acasă era o atmosferă de căcat, m-a terminat Cati cu chestia aia, că nu mi-a zis că a fost hostessă. M-a anunțat că pleacă în America la Epicur, să discute despre divorț. Așa negocieri cred că nici americanii cu rușii nu au, cât au ei pentru un pârlit de divorț. Bine că plec la mare, mai îmi aerisesc și eu creierii, chiar dacă e și Teo pe acolo, măcar îi știu deja fițele. Mi-e dor și de copii, să stau mai mult cu ei.

Melina mi-a spus să ne întâlnim la o cafenea dintr-un hotel de cinci stele. Mi-a picat fața când am văzut cât costa o cafea. Era prețul direct în euro, ca la aeroport. Am ajuns eu înaintea ei și am ocupat masa rezervată de ea. N-am comandat nimic, deși chelnerul devenise insistent. Așa că mi-am băgat nasul în meniu, care era cât o carte, și am citit felurile de mâncare și ce conțin, până am auzit o voce: *„Hei, ai venit demult?"*. În fața mea stătea Melina, ca o trestie, și râdea. I-am luat mâna și i-am pupat-o, chelnerul i-a ținut regulamentar scaunul ca să se așeze, iar eu mă uitam tâmp la ea. Părea familiarizată cu locul, o știau și cei care serveau, răsfoia meniul și m-a întrebat dacă vreau să mănânc. I-am spus că nu, pentru că oricum nu puteam sta mult. Mi s-a părut că se strâmbă puțin, probabil nu-i convenea. *„Mâine plec la mare cu copiii"*, i-am zis ca un fel de scuză. M-a privit mirată. *„Ai copii?!"*, m-a întrebat. *„Da, doi"*, i-am răspuns. Ea a ridicat o sprânceană a nedumerire. *„Sunt divorțat"*, i-am dat explicația. *„Aha!"*, a făcut ea. Apoi a comandat un cocktail, iar eu o bere fără alcool. Mi-a spus că a avut mult de lucru și că e obosită, că și-ar dori să plece undeva, departe, și să stea la soare. Pe măsură ce vorbea, mă întrebam ce caut acolo, cu ea. Parcă se plângea prea mult, iar eu nu aveam ce să-i spun, ca să continuăm discuția. I-am zis și eu că aveam în lucru un proiect, că sunt obosit și că-mi părea bine că merg la mare. *„Iubita ta unde e?"*, m-a întrebat ea brusc., *„Acasă"*, i-am răspuns franc. N-aveam chef să mint, oricum știa de Cati. *„Știe că ești cu mine*

acum?" Ce pula mea îmi pune asta atâtea întrebări? *„Nu știe. E grav*?", am vrut să fiu eu ironic. *„Depinde de cât e ea de sensibilă la minciuni",* a zis ea. Deja începea să mă agaseze. *„Nu o mint, doar i-am spus că întârzii. Dacă vrei, o sun ca să-i confirmi că sunt aici. Te liniștește asta*?", am întrebat-o. *„Nu e vorba de asta, dar poate era frumos să-i spui."* Asta o fi vreo feministă, te pomenești! *„Acum sper că scopul întâlnirii noastre nu e să-mi faci morală!",* i-am zis vizibil deranjat. Melina a râs. *„Ți- am zis că ești simpatic." „Oi fi, și nici cafea nu bem!",* am răspuns cu aluzie la cafeaua pe care am vărsat-o pe mine, la conferință. *„Da, suntem doi mincinoși, pentru cafea am zis să ne vedem."* Îmi place de ea, se prinde repede. *„Cu tine care-i treaba?",* am luat-o și eu la întrebări. *„Sunt într-o semi relație",* a zis. *„Cum vine asta? Dormi doar pe o parte?",* am glumit eu. Ea iar a râs cu dinții ei parcă prea albi. *„Ne vedem rar, el e străin."* O fi și asta cu vreun boșorog. *„Și când vă vedeți?" „Cam o dată la două săptămâni. Are o funcție importantă într-o multinațională." „E mai bine așa, nu aveți timp să vă certați",* am zis. *„Nu ne certăm deloc, mie îmi place stilul ăsta de viață, îmi dă libertate. Și sunt și ocupată cu serviciul, îmi doresc să lucrez la o agenție de evenimente în străinătate. Și el vrea să mă ajute",* mi-a mărturisit. Deci am mirosit-o bine că are pe unul cu bani care o plimbă prin lume și fata e nițel interesată. Și încă o dată m-am întrebat ce pula mea caut eu acolo? *„Mi-a părut bine că ne-am văzut, dar eu trebuie să plec. Mai am de făcut bagajul",* m-am scuzat. Asta cu bagajul era o minciună, dar chiar voiam să mă car din locul ăla ce părea poleit și tapițat scump. Iar fata asta vorbea numai de călătorii și de cât de mult muncește. *„Așa repede a trecut timpul? Și mie mi-a părut bine!",* a zis și s-a ridicat de pe scaun. Mi-a sărit în brațe și i-am simțit gura pe gâtul meu, ca o ventuză. De asta îmi erai tu mie, pisi! *„Câți ani are prietenul tău?",* am vrut să aflu. *„E mai mare cu 15 ani decât mine*." Iar tu ai chef de futut, asta se vede de pe Lună. Nu se dădea dusă din brațele mele, așa că am strâns-o și eu, iar ea s-a lipit așa de tare de mine, că i-am simțit adâncitura de sub abdomen. Mi-era să nu mi se scoale pe acolo. Am îndepărtat-o ușurel și i-am pupat mâna. Ea se uita peste mine și am văzut că intra un tip foarte elegant. *„Hai, că nu te plictisești!",* i-am aruncat înainte să ies din

cafenea.

Ce ți-e și cu pizdulicile astea! Cum se vaită ele că muncesc și apoi dau năvală pe orice pulărău care le cade în mreje. Nu era fată rea Melina asta, de frumoasă era frumoasă, doar că parcă aștepta ceva, și nu era doar futaiul. Brusc, mi-am amintit că n-am plătit. Să-mi dau palme, de bou ce sunt! M-am întors repede și am intrat în cafenea, dar n-am mai văzut-o pe Melina. M-am dus la chelnerul care ne-a servit și m-a lămurit: *„Domnișoara a plecat cu prietenul ei. A plătit ea, are card de membru"*. Nu cred că era vorba de prietenul ei de departe, doar dacă s-o fi teleportat. Clar că l-a agățat pe ăla de-a intrat când să plec eu. Card de membru? Deci era de-a casei, nu mi s-a părut. Fata se distrează pe timpul ei și pe banii altora, bun așa.

Acasă, Cati făcea clătite și era un miros plăcut, familiar. Am sărutat-o pe bărbie, că s-a grăbit să nu ardă tigaia. Am mâncat clătite cu dulceață de vișine și cu ciocolată. Ea și-a pus și înghețată. Mi-a spus că mă iubește și că-i va fi dor de mine, iar eu am sărutat-o pe gură și ne amestecam dulceața cu ciocolata pe limbi. Eram ușor excitat de când s-a lipit Melina de mine, însă Cati mi se părea încă slăbită. Dar ea, cu antenele ei, m-a simțit și m-a tras în dormitor. Când terminam, mi-am imaginat că i-o trăgeam Melinei, iar Cati s-a mirat ce energie aveam. N-a fost o întâlnire nereușită totuși, și nici nu m-a costat nimic.

27. NEVASTA LA MARE

Mircea a venit în jur de opt dimineața să ne ia cu mașina. Abia i-am sculat pe copii, care n-au vrut să mănânce, pentru că ardeau de nerăbdare să facă baie în mare. Nu am avut bagaje multe, dar am îndesat în portbagaj colacii de apă, saltelele și echipamentul de scufundări al băiatului. Copiii au sărit la Mircea în brațe, de cum au ieșit pe ușă, pe mine el doar m-a salutat. Ne-am așezat în mașină și le-am dat voie copiilor să se uite la un filmuleț pe telefon. *„Ce-ai mai făcut?”*, m-a întrebat Mircea, care conducea îngândurat, eu stăteam lângă el. *„Nimic deosebit. La serviciu ne-a venit o șefa cretină, se poartă ca un despot, dar mai mult cu bărbații”*, i-am răspuns. *„La sală mai mergi?”* Ia te uită, ce grijă are el, care m-a luat peste picior când am mers la lecții de dans cu Raiu! Bine, nu știa el cu cine merg. *„N-am mai avut timp. Știi că Mioara pleacă de tot în Australia?”* i-am spus. *„Tu vorbești serios?”* Și chiar era uimit. *„Da, s-a regăsit cu unul cu care s-a iubit în tinerețe, cică ăla e singur și a chemat-o la el”*, l-am lămurit. *„Păi, și cu Manuel al ei ce face?”*, a vrut să știe Mircea. Normal, doar a fost la nunta lor și s-au făcut de pomină acolo. *„Va divorța, ce să facă?” „Interesant. Tocmai acum când s-a așezat și ea la casa ei.”. „Asta i-am zis și eu. Dar e îndrăgostită*.” Și mi-am amintit de ce a zis Mioara, că iubirea e foarte importantă. Și Mircea a plecat de acasă pentru că i s-au aprins călcâiele după una. De aceea n-a mai zis nimic, se simțea cu musca pe căciulă.

Am ajuns după nici trei ore la hotel și ne-am cazat. Apartamentul era foarte spațios, a făcut și Mircea o treabă bună. Copiii mă băteau la cap să mergem la plajă, așa că mi-am pus costumul de baie și o rochie și am ieșit. Aveam șezlongurile noastre aproape de mare, eu m-am întins pe unul, iar Mircea s-a dus cu copiii în apă. Era destulă lume, chiar lângă mine era un cuplu care se pupa continuu. La un moment dat, ea s-a așezat pe el, de îmi venea să le strig să le fie rușine, că erau destule hoteluri în jur. Dar ce-mi bat eu capul cu toți nesimțiții! Și nici nu erau foarte tineri. M-am ridicat în fund, să mă uit după copii, îl vedeam pe Mircea cum înota, iar copiii săreau în jurul lui ca

delfinii. Erau tare fericiți. Apoi au venit cu șiroaie de apă după ei, iar eu i-am șters cu prosoape. Pe Mircea nu l-am șters, asta ar fi fost culmea! Stătea în picioare și se usca la soare. Avea niște budigăi cu rațe, iar eu am pufnit în râs. M-a văzut și m-a întrebat: *„Ce e?”*. *„Râd de pantalonii tăi”*, i-am zis. *„Ce e cu ei?” „Sunt cu rațe.” „Păi, da, cu ce-ai vrea să fie? Cu rinoceri?”* Copiii au început să râdă, iar fata a zis: *„Chiloți cu corn”*. Mircea a râs și el. Râdeam toți, iar cine ne vedea zicea că ce familie frumoasă și fericită suntem. Poate și ăia care se călăreau erau certați și se împăcau. Mircea s-a lungit pe șezlong și le-a zis copiilor să nu se îndepărteze. I-am uns cu niște cremă de soare și s-au apucat să se joace cu nisipul. Fetița făcea plăcinte, iar băiatul construia un cuptor să le coacă. Mi-am amintit că nu mâncaseră nimic, și nici noi. *„Nu vă e foame?”*, i-am întrebat. *„Acuși e gata mâncarea!”*, m-a anunțat fata. *„Chiar, copii, nu vreți să mâncați ceva? Ce să vă ia tata?”*, i-a întrebat și Mircea. *„Lasă, că mai bine mergem toți să mâncăm undeva. Mai stăm un pic, că arde soarele”*, i-am spus. Am început să mă ung și eu cu cremă, eram albă ca brânza, și n-aveam chef să mă fac ca un rac fiert. Mă chinuiam să-mi dau pe spate, iar Mircea s-a oferit să mă ajute. Era ciudat să-i simt mâinile cum îmi umblă pe corp. M-a uns și pe picioare, fără să-l rog, iar eu i-am mulțumit. *„Parcă ai mai slăbit, arăți bine”*, mi-a zis. Ce-o avea, de mă complimentează? Asta înseamnă că înainte eram mai grasă. După ce s-au uscat slipurile copiilor, am luat-o din loc. Chiar mi-era foame. Am decis să încercăm la restaurantul din hotel și a fost o alegere foarte bună. Pentru copii aveau porții mici, și totul era proaspăt. *„Hai să mergem cu telegondola, tati!”*, a spus băiatul. Iar mie parcă mi-a dat cu ceva în cap. La telegondolă l-am prins cu fufa roșcată, când eram în concediu, se prefăceau că nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase. Deși au trecut patru ani de atunci, nu puteam uita furia care m-a cuprins când am văzut-o acolo. Îmi venea să măturăm pe jos cu ea. Nu știu dacă Mircea își amintea ceva, a acceptat imediat. Ne-am pus pălării pe cap și am plecat. Era coadă, că ce să facă lumea cât nu stă la plajă? Bună și telegondola asta la ceva. Am făcut un drum, iar la capăt am coborât și am luat înghețată, apoi ne-am întors și am stat la

piscină până seara. Am luat cina pe terasă, iar cei mici au fost tare cuminți. Băiatul îi povestea fetei un vis: *„Eram deja la următorul nivel și m-au prins”. „Și pe mine, dar eu am scăpat cu viață!”*, a zis fata, mândră. *„Ce tot vorbiți voi acolo?”*, i-am întrebat. *„Ce am visat”*, a zis fata. *„Păi, asta visați? Că vă aleargă nu știu cine și că scăpați cu viață?” „La mine vaporul era în furtună și mă căuta unul rău”*, mi-a mai spus băiatul. *„Dar e îngrozitor ce visați!”*, am spus. *„De la jocuri de calculator. Ce vrei! Asta e generația lor”*, a zis Mircea, care nu părea afectat. Mi se părea straniu să-i aud pe copiii mei vorbind despre o amenințare a morții, chiar și în vis. Că sunt urmăriți și goniți.

Seara i-am băgat la duș și au adormit imediat. Într-o cameră stăteam eu cu fata, în cealaltă, Mircea cu băiatul. Baia era comună. Ne-am zis *„Noapte bună!”* și am căzut frântă.

Zilele au trecut repede, eu am început să prind culoare, Mircea mă dădea cu cremă fără să-l rog, ca un ritual, de când ajungeam la plajă. Copiii erau veseli și se bălăceau, iar Mircea nu mai știa ce să facă de dragul lor. Am vorbit despre viitorul lor, la ce școli să-i dăm mai departe, m-a întrebat și de mama. *„Iese cu un domn de vârsta ei, pare tare fericită”*, i-am zis. *„Mama soacră are întâlniri?”*, s-a mirat el amuzat. *„Vor să plece în vacanță în Cuba. Asta m-a enervat un pic, pentru că știi ce ne-a făcut când am vrut să mergem în Caraibe.” „Da, lumea se schimbă. Mioara, maică-ta…”*, a constatat el. Numai noi rămânem proști, îmi venea să spun.

Cam în a patra seară, când mă băgasem în pat, a venit în cameră și ne-a privit, pe mine și pe fetiță. Era îngrijorat dacă o ustură pielea, că stătuse cam mult la soare. I-am zis încet că e bine. Iar el a venit și a pupat-o pe frunte pe aia mică, apoi pe mine. Am rămas mască și m-am acoperit cu cearșaful mai bine. M-am făcut că am adormit instant. Ce l-o fi apucat? A doua zi și penultima de vacanță, l-am privit atentă. Stătea doar cu copiii lipiți de el, îi ținea în brațe și îi pupa, înota cu ei și la masă se ocupa să le taie mâncarea în farfurie. Le-a făcut toate voile și le-a cumpărat ce au vrut. Seara, la cină, nu am mai vorbit așa de mult, doar mi-a zis la un moment dat: *„Băi, Teo, știu că sunt un nemernic pentru tine, poate în fața ta nu am scuză, dar crede-mă că și*

mie mi-a fost rușine să te rog să împărțim cheltuielile. Dar chiar am avut probleme, și promit să rezolv tot cât mai repede." Am rămas mirată că recunoștea cât de mizerabil a fost la faza cu banii. *„Ce ai pățit?"*, l-am întrebat. *„Am avut niște schimbări la serviciu, apoi Cati a fost bolnavă, a rămas și fără serviciu, din astea"*, a spus el. Ca să vezi că Dumnezeu nu doarme! M-am prefăcut că îmi pare rău. *„Și acum e totul bine?"*, am întrebat, evitând să pronunț numele fufei, că doar nu-mi păsa de ea nici cât negru sub unghie. *„E mai bine"*, a răspuns. Și mi-am dat seama că, dintre toate problemele, Cati era cea mai mare și că la ea se referă. Păi, eu l-am pus? Așa le trebuie, dacă au vrut să fie ei împreună. Și au stricat două case, că știam că și ea era măritată. N-avea rost să întreb dacă a divorțat de tipul care stătea în America, ce căsnicie o mai fi fost și aia! Deodată, Mircea mi-a luat mâna dreaptă în a lui și a zis: *„Mulțumesc că ești înțelegătoare!"*. Eu nu știam ce să zic și am înclinat din cap. Copiii băteau din palme și strigau: *„Tati o cere pe mami în căsătorie!"*. Așa că nu mi-am tras mâna și am zâmbit amândoi la ei ca doi părinți buni ce eram.

Drumul la întoarcere a fost tăcut, mergea radioul, iar copiii au adormit. Când am ajuns acasă, l-am întrebat dacă vrea să intre, dar el a zis că se grăbește. Când să intru cu colacii de înot în casă, l-am auzit în urma mea pe Mircea: *„Să-mi bag pula dacă nu-mi place de tine mai mult acum!"*. Eu era să scap tot ce aveam în mână și am rămas ca proasta uitându-mă în urma mașinii. *„Ce-ai pățit, dragă?"*, a întrebat mama, care a ieșit și ea. *„Nimic"*, i-am spus. În timp ce pregăteam cina, ea mă studia și a dat verdictul: *„Așa-i că mai ții la el? Cred că și el la tine. Marea face și desface"*, a zis mama, pe care era clar că nu o puteam păcăli. Și nici nu încercam de data asta. *„Mi-a zis că a avut probleme, auzi, tu, curva aia a rămas pe capul lui fără serviciu și a fost și bolnavă"*, i-am zis. *„Boala lui Calache. Toate fac așa, să nu se ducă la lucru, le știu eu pe astea. Iar ei sunt buni cât au bani. Când sunt calici, se întorc la neveste"*, a spus mama. *„Păi, mi-a și făcut tot felul de complimente cât am fost la mare!" „Eu ce-ți spun?"* Mda, și, când, îi va merge bine, va reveni la aerele lui.

28. AMANTA ȘI PLECAREA ÎN AMERICA

Mircea a venit bronzat de la mare și cam îngândurat, dar măcar nu mai era nervos. Ce-i drept, nici eu nu l-am sunat deloc și nici nu i-am scris cât a fost plecat. Ce rost avea? Să-i dau satisfacție matracucii de Teo că par disperată? Și așa sunt sigură că mă foarfecă, de n-are aer. Lasă, să vadă și el care e diferența, când îi dădeam pe vremuri mesaje, iar el îmi spunea să nu-l mai fut la cap! El nu știa cât mă umilea și cât mă rănea, mai ales când nu răspundea deloc, iar eu îl așteptam și nu-mi făceam niciun program. Că dacă mă căuta și voia să ne vedem? Acum, deși locuim împreună, parcă nu mai prețuiește că mă are lângă el. Cât a fost plecat, mi-a prins bine liniștea, așa mi-am dat seama de multe lucruri, de care nu am fost conștientă. Știu că am făcut totul din iubire, dar am fost și naivă. Și nu mai vreau să fiu naivă.

L-am îmbrățișat de cum a intrat pe ușă. *„Mi-a fost dor de tine!”*, i-am zis la ureche, apoi l-am mușcat ușor de lob. Adevărul e că am adormit greu nopțile, m-am dezobișnuit să fiu singură. *„Și mie de tine!”*, a zis el. I-am pus rufele din bagaj la spălat și l-am întrebat dacă vrea o cafea. Era spre seară, dar știu că el n-avea nicio problemă cu ora atunci când era vorba de cafea. Mi-a zis că *da*, iar cât a făcut duș, i-am pregătit cafea la ibric. Stăteam amândoi la masă și-l priveam ce frumos era așa, bronzat, și cu părul ciufulit după duș. M-am așezat la el în brațe și l-am adulmecat. Mirosea a bărbat, iar eu eram femeia lui, asta era în acel moment. M-a cuprins și el cu brațele și și-a sprijinit bărbia de umărul meu, se freca din când în când cu obrazul de fața mea, așa cum fac pisoii când se alintă. *„Măi, chiar mi-a fost dor de tine!”*, i-am zis. El m-a mușcat ușor de gură și l-am mușcat și eu, apoi ne-am sărutat de-a binelea. *„Hai, recunoaște! Ai stat tu nefutut o săptămână?”*, l-am întrebat pe un ton glumeț. El s-a uitat la mine mirat. *„Tu ce crezi?”*, a zis. *„Sincer? Că Teo a încercat să te recucerească!”*, i-am răspuns privindu-l în ochi. *„Iar începi cu prostiile! Am stat în camere separate, erau și copiii cu noi. Mai termină cu scenariile astea!”*, mi-a zis iritat. Am încercat să-l

îmbunez și l-am mângâiat pe față. *„Ok, ok! Sunt o proastă!”*, am spus. *„Iar tu, așa îngrijorată ai fost, că nici nu mi-ai dat vreun semn, cât am fost plecat!”*, mi-a reproșat. Aha! Domnul s-a simțit deci neglijat. *„Nu am vrut să te deranjez, știam că ești cu copiii, te-am lăsat să te bucuri de ei”*, i-am spus. Mircea s-a uitat la mine cumva surprins. Păi, da, nu mai eram naiva care făcea totul ca să-i arate că-l iubește, acum am întors foaia! *„Mi-e cam foame*”, a zis el, parcă dorind să sară peste subiect. *„Avem friptură la tavă cu cartofi copți”*, i-am spus. *„Mmmm, sună bine. Bagă mare!”*, a zis el și m-a luat de mână. *„Nu știu ce am făcut ca să te merit!”*, mi-a mărturisit brusc. *„De ce zici asta? Și eu sunt norocoasă!”*, i-am răspuns. Chiar eram foarte uimită să aud asemenea cuvinte de la el. Mircea a oftat. *„Hai să mâncăm!”*, a zis. Ne-am așezat la masă și m-a întrebat când plec în America. *„Poimâine”*, am răspuns. *„Cât stai?”*, a vrut să știe. *„Nu mi-am luat bilet de întors, de fapt Epaminonda s-a ocupat. Când rezolv cu el, mă întorc. Sper să fie cât mai repede.” „Stai așa, adică tu stai la cheremul lui Epicur ca să-ți cumpere el bilet de întoarcere?”*, a întrebat. *„Nu stau la cheremul nimănui. Mi se pare normal să achite el călătoria, că nu merg de plăcere.” „Și dacă nu te mai lasă să pleci?” „Ei, asta e bună! Doar nu mă ține prizonieră!”*, am zis amuzată. *„Râzi tu râzi, ai uitat că așa te ținea când te-am luat din locuința lui cu Larisa?”* Hai, că deja devenea gravă discuția! *„Liniștește-te! Nu poate să facă nimic împotriva voinței mele!”*, l-am asigurat eu. *„Eu zic să-ți iei bilet de întors și gata. Astfel îi dai un termen să-și dea acordul pentru divorț”*, a spus Mircea, ferm. *„Dar chiar exagerezi! Dacă-i pun un termen, iar îl apucă crizele! Crede-mă că va fi mai bine să vin fără condiții!”*, i-am zis. *„Da, iar el va crede că-i deschizi o poartă”*, a spus Mircea. *„De ce ar crede asta? Știe că vin pentru divorț”*, i-am spus. Deja mă sâcâia discuția. *„Dar nu puteai să bagi divorț aici și gata? Ce tot îl menajezi pe labagiul ăla?”* Asta era culmea! De parcă nu știa la ce presiuni m-a supus Boss și cum mi-am pierdut și serviciul din cauza asta, iar că Epaminonda era un om bolnav. *„Ascultă, dacă nu comunic cu el direct, el nu va divorța niciodată!” „Ce să spun! Că parcă aveți ceva de împărțit sau îi ești datoare! Se desface căsătoria prin neprezentare. Cred că tu cam ai chef de plimbări peste ocean”*, mi-a spus sarcastic. M-au indispus foarte tare vorbele lui. Cred

că eu îl știam pe Epaminonda poate mai bine decât Boss, care-i era tată. *„Știi ceva? Ia, mai lăsați-mă toți cu părerile voastre! Stați pe capul meu și îmi cereți câte ceva, dar de fapt vă vedeți doar interesul!”*, i-am strigat supărată. *„Interesul? Ce pula mea de interes să am? Că mi-am lăsat copiii și nevasta a fost interes? Că am încercat să-ți fie bine și te-am plimbat pe unde ai vrut e interes*?”, mi-a strigat și el. Deja începea un război și nu era bine. *„Interesul tău e ca eu să fac ce spui tu, să tac atunci când mergi cu nevasta în vacanță, să fac mâncare ca să nu te deranjezi la stomac de la catering. Ai uitat cât am suferit? Ai uitat de sarcina extrauterină și când ai spus că nu e copilul tău? Iar acum vii tu să-mi spui ce să fac. Află că nu mai sunt proasta pe care ai cunoscut-o, să mă manipulezi cum vrei!”*, i-am zis și m-am ridicat de la masă. Am strâns farfuriile și le-am pus în chiuvetă, apoi am început să le spăl. Ce mai, devenisem o nevastă în toată regula! Mircea și-a aprins o țigară. *„Atunci fă ce vrei!”*, mi-a zis sictirit. Ce să zic, că aveam nevoie de derogare din partea lui!

Seara, când m-am băgat în pat, el era deja acolo, doar în chiloți. M-am întins lângă el, nu-mi trecuse supărarea. M-a luat în brațe, iar eu m-am întors cu fața la el. *„De ce mă necăjești, mă?”*, l-am întrebat. Și am început să-l trag de păr și, pentru că nu zicea nimic, m-am urcat pe el și l-am încălecat. L-am strâns între picioare și, în timp ce-l sărutam, îl întrebam: *„Spune, mă, de ce?”*. M-a prins cu un braț și am simțit cum și-o bagă în mine. *„Uite, de-aia!”*, mi-a spus. Iar eu mă mișcam aproape cu furie, aveam nevoie să-mi descarc energia din mine. A fost o partidă de sex pe cinste, după care ne-am trântit epuizați pe pat, de unde trag concluzia că futaiul rămâne cel mai bun sport. Până am plecat, nici n-am prea vorbit, dar ne-am tras-o ca demenții. *„Să ai, acolo, de drum!”*, mi-a zis Mircea.

Adevărul e că, dimineața, când m-a dus la aeroport, m-a apucat plânsul. Atunci mi-am dat seama cât de departe plec fără el. De două ori m-am gândit să mă întorc, dar trebuia să rezolv situația mea cu așa zisa căsnicie. Încă mă chema Potrivitu în acte, când mi-au scanat pașaportul la aeroport, mi-am dat seama că uitasem de numele ăsta. Și m-a adus la realitate.

Până la Amsterdam am adormit, mă trezisem devreme și eram puțin emoționată cu zborul. Am băut o cafea tare când am

făcut escală, apoi m-am îmbarcat pentru America. Culmea! În avion era foarte puțină lume, mai mult cupluri de bătrâni care călătoreau în tot felul de vacanțe. Mi-am amintit de perechea pe care am întâlnit-o când mă întorceam din America, atunci când m-a așteptat Mircea la aeroport, iar eu nu știam, și cânta André Rieu în difuzoare. Mi-am amintit de povestea lor, cât s-au iubit și s-au așteptat, iar la bătrânețe profitau de timpul petrecut împreună și se bucurau. *„Când iubești, nu te temi de nimic"*, mi-a spus ea atunci. Și mi-am amintit că am făcut schimb de numere de telefon și că am uitat complet de chestia asta. Am verificat agenda și i-am găsit. E clar că viața mea era un haos! Chiar eram decisă să-i caut când mă întorc. Timpul a trecut repede, am mâncat de vreo trei ori, m-am uitat la filme și am dormit. Înainte de aterizare, m-am dus la baie și m-am spălat pe față, mi-am făcut genele cu rimel, m-am rujat și mi-am trecut mâna prin păr, să-l mai înviorez. M-am dat cu parfum și m-am întors la loc.

L-am văzut pe Epaminonda chiar când coboram scările în aeroport. Tot numai zâmbet, și m-am mirat cât de frumos era. Așa cum l-am văzut prima oară la ședința aia, unde a venit cu Boss. Elegant și cu ochii albaștri. S-a repezit la mine, m-a ridicat în brațe și a început să mă învârtă până i-am zis că amețesc. *„Cati! Ești aici! Nu-mi vine să cred!"*, spunea întruna. Mi-a luat bagajul și m-a prins de mână. În parcare, aștepta șoferul și ne-am urcat în mașină. Era foarte cald și orașul pustiu. Clădirile înalte păreau că se întâlnesc undeva, în cer. Totul era sticlă și oglindă. Epaminonda locuia în suburbie, unde erau doar case foarte cochete, toate la fel, aliniate impecabil și fără garduri la curte. Mi-a venit să râd, era perfect pentru obsesia ordinii a lui Epa. *„Ai călătorit bine?"*, m-a întrebat de vreo cinci ori până am ajuns. Abia așteptam să intru în casă și să merg la baie.

Casa era foarte frumoasă, mobilată în alb, că nu-mi venea să ating nimic. Epaminonda mi-a spus că vine periodic o femeie și face curat și mâncare, pentru că trebuia să fie atent la alimentație. Mi-a arătat încântat camerele, pe rând, erau patru, cu tot cu bucătăria *open space*, iar la subsol avea o sală de fitness. Am ieșit repede de acolo, îmi amintea de camera mov în care mi-a pus cătușe ca să-și satisfacă fantezia cu șaorma. Atunci m-a

trecut un fior și m-am întrebat ce caut acolo, mi-am amintit și ce a zis Mircea despre sechestrare. Trebuie să mă calmez, până la urmă e soțul meu, nu are de ce să-mi fie frică. *„Fă-te comodă, uite, aici va fi camera ta!”*, mi-a zis el conducându-mă la etaj. Hmmm… camera mea, deci! Era o încăpere mare, cu un pat dublu în mijloc, un dressing și avea și baie proprie. Asta cred că era cel mai bun lucru. I-am zis că sunt obosită și am nevoie de puțin timp să-mi revin. Schimbarea de fus orar m-a cam dat peste cap și îmi era somn. *„Stai cât ai nevoie, te aștept jos”*, a zis Epaminonda și a ieșit. Din precauție, am încuiat ușa și am început să despachetez, apoi m-am dezbrăcat. Nu aveam multe haine, pentru că nu eram chitită să stau mult pe aici. Sigur, nu-l luam din prima zi cu divorțul, dar nici nu aveam chef să o lălăi. Am intrat la baie și am făcut un duș, erau recipiente cu diferite șampoane, săpunuri, am luat și eu unul la întâmplare. Simțeam deja că pic de somn. Când m-am îmbrăcat, abia am nimerit patul și am adormit pe loc.

M-am trezit că bătea cineva în ușă, eram buimacă, și am auzit vocea lui Epaminonda: *„Cati, ești bine? Faci baie de trei ore!”*. M-am ridicat din pat și i-am deschis. *„Am adormit”*, i-am spus. El n-a mai știut ce să zică, iar eu l-am întrebat dacă are ceva de mâncare. Ne-am dus în livingul cu bucătărie, iar el a deschis frigiderul. *„Am cumpărat pentru tine, ia ce vrei de aici!”*, mi-a spus. Erau pachete și pachețele cu mezeluri, brânzeturi, unt, legume. Am scos câte ceva și mi-am făcut sandvișuri și o salată. *„Vrei o cafea?”*, m-a întrebat. Am aprobat din cap, iar el a pus aparatul în funcțiune. *„Ce-ai mai făcut?”*, l-am întrebat în timp ce beam din cafea. Nu fumam, știam că nu suportă mirosul de țigară. El își pusese într-un castron niște semințe și un fel de paie și parcă rumega la ele. *„Aaa, multe! M-am mutat în casa asta și muncesc mult. Sunt plecat mai tot timpul prin delegații, mă simt mai bine. Dar mereu m-am gândit la tine. Ai fost mereu cu mine, Cati! Nu știi cât mă bucur că ai venit!”*, mi-a spus și m-a privit cu ochi de milog, apoi mi-a luat o mână cu ambele mâini. Mă simțeam aiurea, dar trebuia să rup farmecul acestui monolog. Mi-am tras încet mâna și i-am spus pe un ton cât se poate de duios: *„Mă bucur că ești mai bine și ești mulțumit. Eu am venit doar într-o mică vacanță,*

trebuie să mă întorc la job, mai am și alte lucruri de făcut". „Dar nu trebuie să lucrezi, stai aici și ai grijă de casă și grădină. Uite, dacă vrei, luăm și un cățeluș!", mi-a spus înflăcărat. Îmi era tare milă de el, dar nu voiam să fiu rea. *„Epa, te rog, nu insista, sunt foarte obosită de pe drum." „Iartă-mă, așa e! Ești obosită"*, a repetat ca un ecou. Apoi a adăugat: *„Pentru mâine seară am rezervat o masă pentru noi la cină. Îți va plăcea locul".* Era perfect, pentru că nu se putea un cadru mai potrivit pentru ce aveam să-i spun despre divorț. M-am scuzat și i-am zis că mă retrag. Se făcuse noapte și îmi era somn. Am încuiat iar ușa la cameră, m-am spălat pe dinți și m-am băgat în pat. Pe geam venea lumina lămpilor din stradă și era liniște ca la țară. I-am scris lui Mircea pe WhatsApp că am ajuns cu bine și sunt foarte obosită. *„S-a dat la tine Epicur? Și-a schimbat colecția de cătușe cu vreun jug?"*, a scris el. *„Totul e în regulă, eu dorm singură într-o cameră. Mâine atac problema și sper să vin înapoi în maxim trei zile"*, i-am răspuns. *„Ai grijă!" „Am. Mi-e dor de tine!"*, i-am scris. *„Cine te-a pus să pleci?"* Iar începea cu glumele lui de căcat. *„Să te fut!"*, i-am scris cu ciudă și am închis telefonul. Eram pe punctul să adorm, când am auzit cum cineva încearcă mânerul de la ușă, apoi vocea lui Epa s-a auzit încet: *„Cati, dormi?".* Eu nici nu respiram. *„Noapte bună!"*, a zis după câteva minute. Apoi chiar am adormit.

Epaminonda mi-a lăsat instrucțiuni cu adresa, de unde să iau apă, bere și cum să activez sistemul de alarmă dacă plec. I-am spus că voiam să mă văd cu Simina. Apoi m-am gândit că e mai bine să o invit pe ea, eu nu aveam mașină și era imposibil să mă deplasez pe jos. La distanțele de aici, erau toate șansele să mă apuce Crăciunul pe drum. Epaminonda se oferise să mă ducă el, dar nu mă trezeam așa devreme, plus că nici nu am apucat să vorbesc cu Simina. Era ora 4 dimineața, iar eu priveam la luna care se vedea pe geam. Se făcuse răcoare și abia spre ora 6 am adormit. Era soare afară când m-am trezit, și prima oară m-am speriat. Am simțit că e alt aer și mi-am amintit unde sunt. Cât mi-am băut cafeaua, l-am salutat pe Mircea, la el era deja după masă, ieșea de la serviciu. *„Ce faci azi?"*, i-am scris. *„Merg cu copiii la film"*, a răspuns. Era foarte serios, deci nu avea rost să fac una din glumele noastre de tâmpiți. Am sunat-o pe Simina,

care s-a bucurat că am ajuns și a zis că vine imediat. Am mâncat puțin și m-am schimbat de haine. Simina era deja la ușă și ne-am îmbrățișat ca două surori care nu s-au văzut demult. S-a uitat la mine cu mirare: *„Ai slăbit, dar tot frumoasă ești!"*, mi-a zis. Și ea arăta bine, avea doar niște cearcăne. Ne-am dus în grădina din spate a casei și am băut niște sucuri. *„Ia, spune-mi, care mai e viața ta?"*, m-a întrebat nerăbdătoare. I-am spus că Mircea a divorțat, că stăm împreună, iar eu am venit să discut cu Epa despre divorțul nostru. *„Ce bine de voi! Cred că ești foarte fericită!"*, a zis ea cu ton nostalgic. Am oftat, ceea ce nu era un răspuns convingător. *„Sunt multe încurcături, avem discuții legate de fosta soție și copii. Eu nu am avut serviciu și stau legată în căsnicia asta. Sper să clarific tot și să ne vedem de viața noastră"*, am lămurit-o. De data asta a oftat ea. *„Tu ești bine?"*, am întrebat-o. *„Da, nu am mari noutăți. Căsnicia cu Peter merge bine, vorbesc cu tipul din România. Știi că era cât pe ce să vină aici?" „Și?" „Păi, n-a avut destui bani de avion*!", a spus cu voce tristă. Ăla, pesemne, e vreun rupt în cur și credea că-i trimite ea bani. *„Când va avea, va veni"*, i-am spus. *„Nu puteam să-i dau eu, nici împrumut. La noi în casă Peter aduce banii, nu puteam să-i cer așa ceva"*, s-a justificat fără să o întreb nimic. *„Dar nici nu aveai vreo garanție că erau pentru avion"*, i-am spus. *„Da. Știi, cred uneori că mă folosește. Adică și de vorbit, doar când are el stare, apoi nu mă mai caută și nu răspunde la mesaje. L-am iubit mult, chiar dacă doar virtual, însă am început să obosesc. Vreau viață, nu iluzii!"*, a zis cu lacrimi în ochi. Am îmbrățișat-o și chiar am înțeles-o. Ea se plictisea, de fapt, îi lipsea din viață acea scânteie care să o mențină vie. Chiar dacă eu și cu Mircea aveam certurile noastre, poate că fără ele relația ar fi fost searbădă. Naiba știe cum e mai bine! *„Dar de câteva săptămâni, vorbesc cu altcineva, tot român, dar stă în Franța"*, mi-a zis zâmbind misterios. Hai, că se consolează repede! Nu m-am putut abține să nu râd, a râs și ea! Mi-am amintit discuția pe care am avut-o data trecută, chiar înainte să mă întorc acasă, când ea mi-a zis: „Să nu faci ca mine, să nu pleci din locul în care te așteaptă iubirea!". „Ce iubire? Pe naiba!", îi zisesem eu atunci. „E un ceva care te atrage, deși nu recunoști sau nu realizezi", încercase ea să mă convingă. Eram la fel amândouă,

nu am evoluat totuși cu nimic. Diferența era că atunci mă grăbeam să ajung să o văd pe Clau, tocmai aflasem că avea cancer, eram certată cu Mircea, iar Simina o ardea virtual cu tipul rupt în cur, și acum l-a înlocuit cu altul. *„Cu Peter mai faci sex?"*, am întrebat-o. Știam că nu și-o mai trăseseră de când a născut ea. *„Mai răruț, eram amândoi amețiți într-o seară și s-a întâmplat"*, mi-a spus. *„Eu nu înțeleg, totuși, Simina, voi sunteți căsătoriți de atâta vreme, vă înțelegeți, de ce nu încercați să vă apropiați mai mult prin sex? Ce anume nu merge?"*, am întrebat-o. *„Vrei să știi adevărul?"*, m-a întrebat privindu-mă în ochi. *„Da."* *„Peter o are cam mică, noi de la început nu ne-am potrivit. Dar e bărbatul care mi-a dăruit un cămin și are grijă de mine*." Mi-am amintit că folosea vibratorul, așa că multe lucruri se explicau. Așa cum spuneam, nu se schimbase mare lucru la noi ca nivel de fericire. I-am spus că de data asta nu voi sta mult în America, așa că nu știam dacă ne vom mai vedea. Am rugat-o că dacă trece prin România să mă caute. *„Soțul tău rămâne aici?"*, m-a întrebat. *„Nu știu, el e aici cu serviciul, dar sigur va mai sta o perioadă"*, i-am zis. S-a ridicat de pe scaun pentru că trebuia să meargă să-și ia copilul de la școală. *„Era să uit! Ți-am adus un cadou, ca să-ți amintească de mine"*, a zis ea și mi-a întins un pachet. Era un poncho colorat și ușor. I-am mulțumit și ne-am îmbrățișat lung. Știam că erau șanse mici să ne mai vedem vreodată. După ce a plecat, mi-au dat lacrimile. Viața e uneori nedreaptă. Simina era o fată tare bună și, dacă am fi locuit în același oraș, cu siguranță mi-ar fi fost cea mai bună prietenă.

Epaminonda a venit mai devreme și m-a luat în brațe imediat cum a intrat în casă. *„Ți-e foame? Îmbracă-te că ieșim. Avem mult de mers!"*, mi-a spus. M-am desfăcut cu greu din strânsoarea lui și m-am dus în camera mea. Mi-am luat o fustă indigo și o bluză fină de dantelă neagră, iar în picioare pantofi cu toc, negri. Constatam că nu prea mai aveam haine noi, dar nu aveam ce să fac. Când am coborât, Epa era deja îmbrăcat foarte elegant, părul îi lucea, iar el râdea cu toată fața. Oare de ce nu-l puteam iubi? m-am întrebat pentru o clipă. Aș fi rămas aici, m-ar fi alintat, aș fi dus o viață de prințesă. Acasă mă aștepta o viață plină de griji, cu discuții despre bani și alte căcaturi, într-un

apartament mic cu chirie. *„Ești superbă, draga mea!”*, mi-a zis Epa cu admirație. *„Mulțumesc, și tu arăți bine!”*, i-am zis. Ne-am urcat în mașină și m-a anunțat că drumul va dura vreo două ore. Ce naiba făceam atâta timp cu el în mașină? M-a întrebat cum a fost vizita Siminei, i-am spus pe scurt. Apoi și-a pus o mână pe piciorul meu. Vorbea despre serviciul lui, era foarte animat, și m-am mirat ce coerent vorbea, fără repetiții. Timpul a trecut totuși repede și am ajuns în fața unui restaurant. Am intrat, iar un băiat ne-a condus la o masă într-un fel de separeu. Sala era luminată doar de niște acvarii agățate de pereți, pline cu plante și pești, aveau un efect foarte interesant, pentru că se reflectau prin ei pereții vopsiți în diverse culori. Am comandat o friptură, nu mâncasem nimic de dimineață, iar Epa niște cartofi umpluți cu brânză. Am ciocnit și un pahar cu vin, el cu ceai rece. *„Deci? Te-ai hotărât? Rămâi?”*, m-a întrebat el. *„Epa, chiar voiam să vorbim. Aș vrea să rezolvăm cu divorțul, am venit până aici special ca să vorbim despre asta. Vreau să fim civilizați și să fiu împăcată că înțelegi”*, i-am spus. Și m-am simțit mai ușurată. El mă privea calm, parcă încercând să priceapă, iar eu mă așteptam la vreo criză. În loc de asta, a izbucnit în râsul lui de măgar. *„I-ha, i-ha!”* Doar că părea să nu-i pese nimănui, aici nu se uita nimeni în gura ta. *„Ce e de râs?”*, l-am întrebat. După ce s-a mai liniștit, mi-a spus: *„Și eu am vrut să vorbesc cu tine. Am cunoscut pe cineva, dar tu mi-ai luat-o înainte”.* Eram uimită, nu-mi venea să cred. *„Adică ai pe cineva?”*, l-am întrebat. *„Da, chiar ți-o voi prezenta în seara asta, am rugat-o să vină.*” Nu știu de ce, m-am simțit o fraieră. Am zburat atât cu avionul, ca să aflu că soțul meu era cuplat. *„Nu înțeleg de ce îți doreai să rămân și de ce te-ai bucurat că vin?”*, l-am întrebat. „*Chiar m-am bucurat că vii, dar și eu am vrut să stăm de vorbă. Boss nu ar fi de acord cu noua mea relație, iar dacă tu ai fi rămas, nu era o problemă. Puteai avea viața ta, noi a noastră*.” Eram uluită, adică ar fi avut de gând să mă folosească pe post de paravan! Pe mine, care-i eram soție! Și a plănuit totul, inclusiv să o cunosc pe viitoarea doamnă Potrivitu, Lady Right, cum ar veni! Simțeam că nu-mi revin, așa că am mai dat pe gât un pahar cu vin. *„Cine e?”*, am vrut să știu. *„E o doamnă foarte rafinată, americană, uite-o că vine!”* Spre noi se îndrepta o femeie

în vârstă, cred că era mai mare și decât mama. Părul scurt și grizonat, împodobită cu perle. Dar brusc mi-am amintit de ce-mi povestise Boss, despre traumele din copilăria lui Epa, despre obsesia pentru femeia aceea mai bătrână, Ida, și cum a intervenit să-i despartă. Soțului meu îi plăceau babele, probabil că-l gâdilau la ouă. Nu era cazul să-mi arăt furia, Epaminonda ne-a făcut cunoștință, iar ea a spus zâmbind că e încântată să mă cunoască. Epa i-a vorbit de mine, sunt frumoasă și deșteaptă. Cu alte cuvinte: *Arăți bine, dar soțul tău mă preferă pe mine.* Epa a luat-o de mână și s-au privit cu dragoste. El niciodată nu s-a uitat așa la mine, dacă nu eram acolo, cred că se sărutau. Nu avea rost să-mi arăt enervarea, așa că m-am comportat și eu ca o doamnă. I-am răspuns cu engleza mea de baltă că și mie îmi face plăcere să o cunosc, că plec fără surplus de bagaj acasă. Nu știu ce or fi înțeles, dar au râs. Mai întâi ea, apoi el. Era topit tot. Asta e viața, mereu surprinzătoare. Am ciocnit și cu ea un pahar cu vin și l-am rugat pe Epa să-mi cumpere bilet pentru a doua zi. Ea s-a scuzat, a zis că pleacă și ne-a urat o seară frumoasă în continuare. Epa a sărit de la locul lui și a condus-o până la ieșire. Erau ca doi îndrăgostiți, iar acum îmi explicam de ce mi-a dat o cameră separată și nu s-a dat la mine de când am venit. Nu-mi reveneam din uluială, dar mi s-a luat o piatră de pe inimă în același timp. Epaminonda s-a întors la masă fericit. *„Îți place de ea? E divină!"*, mi-a spus. *„Da, îmi place, mă bucur că ești fericit. Ce-i spun lui Boss?"*, l-am întrebat. *„Că am fost de acord să divorțăm. Nu mai vreau să se bage în viața mea*." Era pentru prima oară când se comporta ca un bărbat adevărat. Era clar că totul pornea de la femeia pe care o iubea, pe mine nu m-a iubit, s-a însurat cu mine doar pentru că l-a obligat Boss. Acum, probabil, era independent financiar și își făcea viața cum își dorea. Îmi plăcea tot mai mult de Epaminonda de acum, din cel vechi a rămas doar râsul de măgar. Eram invidioasă pe bătrâna aia, că o iubește, încă mă chema Cati Potrivitu! Ce-ar fi să fac pe-a nebuna și să-i zic că nu mai divorțez? Eram dusă, doar orgoliul din mine vorbea.

Tot drumul la întoarcere n-am vorbit mai deloc. Epa era mulțumit, eu încă mirată de răsturnarea de situație și de

schimbarea comportamentului lui. Dar și de propunerea de a rămâne în aceeași casă cu el și viitoarea lui nevastă. Cred că ar fi fost distractiv. Ne-am zis *„Noapte bună!”*, apoi fiecare spre camera lui. Mircea îmi scrisese pe WhatsApp dacă sunt bine, i-am răspuns că *da,* și că totul e rezolvat. Epaminonda a bătut la mine la ușă, i-am deschis. *„Ți-am găsit bilet de avion pentru poimâine”*, m-a anunțat. Parcă nu mai aveam chef să mai stau încă o zi, dar nu aveam ce face. *„Mergi cu noi, te plimbăm!”*, mi-a zis el când a văzut ce mutră tristă am făcut.

Ne-am dus pe la diverse lacuri și la cascada Niagara, care m-a copleșit, viitoarea doamnă Potrivitu în aceeași mașină cu actuala doamnă Potrivitu. Două potrivite, cum ar veni. Am trecut granița spre Canada și ne-am plimbat prin Toronto, de care m-am îndrăgostit. Am ajuns târziu acasă cu toții. Noaptea m-am trezit în niște zgomote, parcă necheza un cal. Am descuiat ușa și l-am văzut pe Epa într-un fel de ham, iar doamna cea bătrână îl strunea cu ajutorul unui bici. El se făcea că tropăie și necheza. Ea mi-a zâmbit la fel ca proprietarul unui animal pe care l-a scos la plimbare. Am închis ușa și m-am culcat la loc. Mi-era dor de Mircea, abia așteptam să decolez spre el.

29. AMANTUL ȘI ACCIDENTELE CASNICE

După ce a plecat Cati, am zis să profit cât sunt copiii în vacanță și să stau cu ei. Când ieșeam de la birou, treceam direct pe la ei și îi luam la ferma de animale, la film, în parc. Mi-a plăcut cum s-a purtat Teo cât am fost la mare. Fără cicăleli și crize. Și, frate, arată parcă mai bine! De câte ori mergeam la copii, era soacră-mea cu ei, pardon, fosta soacră, și îmi venea să râd când știam că are un gagiu. Și ea s-a schimbat în bine, e foarte amabilă și binevoitoare. Într-o după-masă, când căutam ceva în mașină, am dat peste o factură de la bancă pe numele lui Teo. Mă gândeam că i-o fi căzut din geantă și poate are nevoie de ea. Știam că la ora aia era la serviciu, iar copiii mergeau la înot cu soacră mea. Am descuiat și m-am dus la bucătărie ca să las chitanța pe masă, la vedere. Când să mă întorc să ies, am simțit cum îmi cade ceva în cap și am auzit zgomot de sticlă spartă. Ce pula mea se întâmplă aici? Am deschis ochii, iar în fața mea stătea Teo, înfășurată cu un prosop și cu un turban pe cap. În mână ținea o ramă de tablou ruptă. *„Aoleo! Tu erai? Am crezut că a intrat un hoț."* M-am uitat la tablou și am văzut că era cu noi doi când ne-am căsătorit, era praf acum. *„Bună armă ți-ai ales!"*, am zis. Ea s-a uitat la tablou și a ridicat din umeri. *„L-am luat de pe peretele din hol când am ieșit de la baie. Asta s-a nimerit." „Bine că n-a fost vreun Grigorescu, măcar ăsta nu valorează doi lei!"*, am spus ironic. *„Lasă, că se repară!" „S-a rupt fotografia, nu vezi? Puteai să-mi tai dracului cu sticla aia vreo venă!" „Ei, da, acum te omoram! M-am speriat. Tu ce făceai? Cine te pune să vii neanunțat?"*, m-a luat la rost. *„Credeam că ești la serviciu, am găsit o chitanță în mașină și am zis să ți-o aduc." „Bine, mersi. Eu mă pregătesc să mă duc la o întâlnire cu foști colegi de facultate, de-aia am plecat mai devreme de la serviciu."* Mă uitam la ea și îmi venea să o iau în brațe, cum se plimba învelită doar în prosop. *„Ce stai și te uiți ca prostul? Nu auzi că am treabă?"* Când am auzit cuvintele astea, mi-am amintit de ce nu ne-am înțeles. *„Distracție plăcută!"*, i-am spus din mers.

Eram un pic nervos, pentru că uneori chiar mă simțeam un

prost. O așteptam pe Cati, care era în America, și îmi făceam gânduri că o fute Epicur. Melina m-a căutat, dar i-am spus că sunt ocupat, ce rost avea? Eram clar din lumi diferite, iar ea voia un sponsor. Teo îmi dădea cu tablouri în cap, iar soacră-mea era cea mai câștigată. Trăiam într-o lume ireală, toate femeile din jurul meu se comportau ciudat. Chiar înainte să vină Cati acasă, l-am scos pe Nelu la o bere în oraș. *„Băi, m-am văzut cu Melina!”*, i-am mărturisit. *„Pe tine te mănâncă undeva!”*, a dat el verdictul. *„Stai, că doar ne-am văzut, m-am lămurit, nu-mi trebuie!”*, i-am zis. *„Bine așa, că ți-a trecut. Mai aveai nevoie de încă una? De unde atâta energie, frățioare?”*, mi-a spus Nelu. *„Nu e doar energie, dar astea, mai tinere, vor toate să le finanțeze un prost, ca să-și plimbe pizda pe unde vor ele.” „Eh, n-or fi toate așa, acum poate ai și tu un aer de om prosper, hehe…”*, a behăit Nelu. *„Am un căcat!”*, am răspuns. *„Cum a fost la mare?”*, m-a întrebat el. *„Chiar mai bine decât mă așteptam. Copiii au fost așa bucuroși… Băi, dar să-ți spun una tare: Teo s-a purtat foarte bine, mă! Incredibil, și a mai slăbit”*, i-am spus. *„Păi, e și ea mai liniștită, o stresai tu, hehe*.” Mă enerva rău când râdea așa, ca idiotul. *„Nu-ți mai spun că am fost să-i las ceva acasă și m-a confundat cu un hoț. Mi-a dat cu tabloul nostru de nuntă în cap*.” La asta, Nelu nu s-a mai putut abține și a izbucnit în râs. *„Bine că râzi, la câte am primit în cap în ultima vreme, mare lucru dacă nu m-am țicnit”*, i-am zis. *„Păi, ce, cine?”*, a întrebat el printre sughițuri. *„Cati mi-a dat cu un ciocan de șnițele, asta mă altoiește cu tabloul de nuntă, sunt un răsfățat al femeilor, în pula mea!”*, am zis. Deja mă amuzam și eu. *„Cati e la Epicur, mi-a scris că a rezolvat cu divorțul”*, am întrerupt eu hăhăiala. *„Asta e o veste bună, a meritat să-ți iei cucuiele în cap!”*, a zis Nelu și s-a pus iar pe râs. *„Nelu, băi, hai să fim serioși acum! Sunt într-o situație cam belită”*, i-am zis pe un ton grav. *„Dar de ce, coaie?” „Frate, se întâmplă următorul fenomen: sunt divorțat, stau cu Cati, ea va divorța și ea, mă mai văd cu Teo, pentru că sunt copiii la mijloc. Începe să-mi placă și Teo. Nu știu ce e în mintea mea, dar uneori simt că înnebunesc!”*, i-am mărturisit. Nelu a stat un pic pe gânduri în timp ce se uita la berea din halbă. *„Băi, Mircea, spune drept: tu te mai regăsești în casa aia, când mergi la copii?” „Nu prea. Dar și cu Cati am discuții din orice căcat.” „Să zicem că e perioada de adaptare, de toți vorbesc*

acum. Dar cel mai important este ce vrei tu, băi, asta e important! E vorba și de copii aici, bun. Tu să-ți pui întrebarea cum ar fi să conviețuiești iar cu Teo, să stați în aceeași casă, la fel ca înainte, cu soacră-ta." „Taci, că aia are un iubit, cică merg în Cuba în vacanță!", i-am zis. *„Ce, mă? S-a întors lumea cu curul în sus!"*, a decretat Nelu. Am râs amândoi, totul era caraghios, mai ales eu. *„Să revenim, deci, tu ești cu Cati, pentru care ai divorțat, dar te atrage și Teo mai nou, de care te-ai despărțit"*, a făcut Nelu un rezumat scurt. *„Cam așa ceva, de fapt Teo nu mă atrage, m-a surprins cât s-a schimbat." „Poate că așa era, dar nu ai văzut-o tu, poate acum e mai liniștită, cum ziceam. Dintre toți, tu pari cel mai agitat. Deci problema e la tine. Și știi de ce cred asta? Pentru faza cu Melina aia, ai simțit nevoia să te vezi cu ea. Pentru ce, Mirciulică? De ce ești nesigur? Nu ți se mai scoală?" „Nu mai știu"*, am zis. Și am râs iar amândoi. *„Mircea, acum fără glumă, tu vezi să nu ai un început de depresie, fără mișto. Știu că te irită subiectul, dar la noi, printre primele semne de tristețe vin de la mingiucă. Tu nu mai ai chef de futut, te zbați între niște aiureli. Revino-ți, fă sport, ieși la aer, stai cu copiii mult, stai și cu Cati!"*, mi-a zis Nelu, foarte serios. *„Nu e vorba că n-am chef de futut, Cati încă mă excită și țin mult la ea, doar că…" „Doar că ce, frate? Nu ești sigur de ce ai făcut?"*, m-a întrerupt Nelu. Știu că nu-i plăcea să mă vaiet. *„Uneori mă gândesc și la asta"*, am recunoscut. *„Băi, dar știi că ești un mare bou? Am văzut și la Roma, fata aia te iubește, se uita la tine ca la soare, iar ție nu-ți păsa. Mircea, nu e bine!"* Simțeam și eu că nu e bine. *„Hai, că trebuie să plec, Lizi a luat bilete la teatru!"*, m-a anunțat brusc. Nelu se culturaliza. *„Ar trebui și tu să o duci pe Cati la un spectacol, vă mai destindeți"*, m-a sfătuit. Eram dezamăgit de discuție, de întâlnire. Nelu s-a domesticit complet, iar eu trăiam într-o semi sălbăticie. Noaptea târziu ateriza Cati, și mergeam la aeroport să o iau.

Am văzut-o imediat când aștepta la bagaje, mi-a făcut cu mâna și a zâmbit. Era cea mai frumoasă dintre toate femeile de acolo. Toți bărbații o priveau când a ieșit cu bagajul, iar țâțele îi săltau. Dar ea venea către mine și ne-am îmbrățișat. Îi simțeam corpul cald și o doream de fiecare dată când mă lipeam de ea. Teo nu era nicăieri în ecuația asta și nu înțelegeam de ce mă gândeam des și la ea. Acasă, Cati îmi povestea că Epicur e cu

una bătrână și a fost de acord să divorțeze. Deja nu mă mai mira nimic, de când auzisem că fosta soacră are iubit. M-a cuprins cu brațele de gât și mi-a zis că de acum ne puteam trăi viața noastră. Noaptea sigur că am avut parte de foc de artificii, după ce am făcut baie amândoi în cadă. *„M-am gândit mereu la tine”*, mi-a zis ea. *„Și eu la tine!”*, i-am răspuns. Am lăsat-o acasă, iar eu am ieșit să iau ceva de mâncare și țigări. Am sunat-o să o întreb dacă dorește ceva anume. *„Mai ai nevoie de ceva?”*, am întrebat-o. *„Să-mi zici că mă iubești și că n-o să mă părăsești niciodată”*, face ea. *„De la magazin, zic…”*, și am auzit-o cum mă înjură, dar cu drag.

Mă vedeam în fiecare zi cu copiii, iar Cati îmi reproșa că stau puțin cu ea. *„Cât au vacanță, să petrec mai mult cu ei”*, i-am zis. *„Îi obișnuiești așa”*, mi-a spus. Iar mie nu mi-a plăcut asta. *„Cati, să-ți intre bine în cap: tu nu poți să te pui între mine și copiii mei, clar?” „Nu mă pun nicăieri, doar că va fi greu când vor începe școala și nu vor avea timp. Iar vara trece, fără ca noi să mai ieșim undeva.” „Dar n-am ieșit destul? Iar avem discuții?”*, am întrebat-o mirat. *„Avem o normă de ieșit? Ziceam să profităm de vara asta.”* Mă enerva și gata. *„Uite ce e, îmi dau seama tot mai mult că nu ne potrivim. Nu mai vreau discuții legate de copii!”*, i-am zis pe un ton dur. *„Cred că te-a vrăjit nebuna aia cât ai fost la mare, de te-ai schimbat așa! Altfel nu-mi explic ce ți s-a cășunat pe mine!”*, a strigat Cati. *„Ia, vezi cum vorbești! Nu e nebună, ci mama copiilor mei. Și s-a purtat foarte frumos!”*, am apostrofat-o. *„Mircea, așa nu mai poate continua! Eu vin de la drum, ca să rezolv pentru noi, iar tu mă iei cu osanale la adresa lui Teo!”*, mi-a zis furioasă. *„Ai fost pentru noi? Pentru tine ai fost. Puteai să rezolvi divorțul și fără să mergi până acolo, dar ai avut chef să te plimbi. Și uite că Epicur ți-a tras-o, are pe alta!”*, i-am aruncat înciudat. *„Ești mizerabil!”*, a mai spus și mi-a întors spatele. Ceva se întâmpla cu mine, dar nu știam ce.

30. NEVASTA ȘI EMOȚIILE

La mare a fost foarte plăcut, Mircea s-a purtat ca un domn, n-a mai făcut remarci nesimțite, cum face el. Iar copiii erau în al nouălea cer. Era să și fac infarct, când a intrat în casă să-mi aducă o chitanță, iar eu am crezut că e un hoț. Făceam duș, că aveam o ieșire cu prieteni, când am auzit ușa de la intrare trântindu-se. Mi-a stat inima în loc. M-am învelit repede cu un prosop și, când coboram scările, am luat de pe perete cel mai mare tablou și i-am dat cu el în cap. Pe urmă am văzut că era fotografia noastră de la nuntă, care acum era crăpată în capul lui Mircea. Nici nu știam ce să mai zic, dar cine l-a pus să vină neanunțat? Și, pentru prima oară, mi-era rușine că mă aflam în fața lui aproape dezbrăcată. Îmi țineam cu o mână prosopul strâns, să nu cadă, și mi s-a părut că el se uită la mine într-un anume fel. Adevărul e că m-a bombardat cu complimente la mare, iar mama a zis că precis că a dat de fundul sacului. Păi, mai sunt eu proastă, să-l cred? Că, vezi, Doamne, a fost fufa bolnavă și fără serviciu! Doar n-ar fi vrut să o iau acasă? Am sunat- o pe Mioara, de când am aflat că pleacă, mi-era tot mai drag să o văd. M-a chemat la ea, făcea zacuscă și dulceață, toată bucătăria era ca un câmp de luptă. *„Îi las lui Manuel provizii, să aibă până m-o uita”*, a zis ea și mi-a făcut cu ochiul. *„I-ai spus că pleci?”*, am întrebat-o. *„Nu direct, îl iau prin învăluire.”*. *„Cum adică?” „Păi, îi zic seara, când suntem în pat, de exemplu, sau la masă: Sufletel, dacă eu aș pleca, ce ai face? Iar el zice: M-aș ruga până te-ai întoarce.” „Vai, dar e sfâșietor, mi-e milă de el!”*, am exclamat. *„Faza nasoală e că și mie mi se rupe sufletul de-a dreptul. Dar îl iubesc pe ăla din Australia, mă arde pe dinăuntru!”*, a spus ea oftând. *„Ce situație grea!”*, am zis. *„Da, dar îl iau cu ușurelul, până se obișnuiește. Și nu divorțez acum, poate cine știe ce găsesc pe acolo, unde merg*.” Fată prevăzătoare, Mioara! Am vrut și eu să-i spun asta, dar e destul de deșteaptă să nu dea vrabia din mână pe cioara de pe gard. Adică pe Manuel pentru australian.

„Știi că Mircea mă tot complimentează și se uită la mine într-un anumit fel!”, i-am zis. *„Nu mă mir. Probabil că nu e totul roz cu aia*

și îi e dor de confortul de acasă. Vezi și tu ce faci! Eu ți-am zis să te gândești încă de când erai în scandal cu el. Un bărbat în casă e un bărbat. Te protejează, în doi e mai ușor. Chiar și cu Manuel, am dus-o bine, oamenii mă respectă, de când au aflat că am soț. Așa-i la noi, mentalități învechite! O femeie singură răzbește mai greu", a spus Mioara. *„Mda, dar mie îmi place cum sunt acum. Am atâta timp pentru mine! Doar că mama și-a găsit pe cineva și tare mi-e să nu mă lase baltă!" „Ce vorbești! Hai, că asta e tare!"*, a zis ea amuzată. *„Da, o ia înaintea tuturor." „Cu tipul de la pompe funebre care mai e treaba?" „Nu mă atrage, ieșim câteodată, dar mereu face ceva caraghios. În rest, nu mă deranjează." „Ține-l acolo, la păstrare. Nu se știe. Pentru vremuri grele"*, m-a sfătuit Mioara. *„Auzi? Dar, dacă Mircea devine insistent și se căiește, ce să fac?"*, am întrebat-o. *„Faci cum îți dictează inima, nimic din obligație sau pentru că ai fi datoare. Nimic pentru copii, care oricum cresc. Tu trebuie să fii bine. E adevărat, eu nu am copii, dar e logic că o mamă nefericită îi face și pe ei nefericiți"*, a spus Mioara în timp ce mesteca cu lingura de lemn în oala cu dulceață. M-am dus la ea și am îmbrățișat-o. *„Ce-o să mă fac eu fără tine?"*, am început să jelesc. *„Stai, măi, că nu mă duc pe lumea ailaltă. Există mijloace să comunicăm. Și oricum te descurci tu fără mine!"*, a zis. Era pentru prima oară când ne-am emoționat, de când ne cunoșteam. Omul are nevoie câteodată de o mare schimbare în viața lui, ca să știe ce e important pentru el. Hai, că eram și mare gânditoare acum, când aveam curul în lacrimi!

Când am ajuns acasă, am vorbit serios și cu mama, despre Mircea și atitudinea lui foarte prietenoasă. *„Mie mi se pare că vrea să vă împăcați"*, a spus mama. *„Asta e, că eu n-aș prea vrea"*, i-am zis. *„Păi, după cât ai suferit din cauza lui… Plus că te poți baza că, dacă s-a dus o dată după o curvă, nu se va mai duce și altă dată?"* Fraza asta m-a luminat și avea legătură cu ce am gândit când eram la Mioara, cum că oamenii au nevoie de un fel de șoc, ca să prețuiască ce au pierdut. Era valabil și pentru Mircea. Dar și ce zicea mama era adevărat. Nu aveam nicio garanție că va sta cuminte în pantaloni. Pe de altă parte, mama m-a liniștit că nu va pleca de la noi. *„O simplă evadare!"*, că adică nu era ceva foarte serios cu domnul acela. *„Și cu Cuba cum rămâne!"*, am

întrebat-o. *„Mai degrabă în Honolulu! Aia a fost ca să mă cucerească. Vezi, fata mea, bărbații, indiferent de vârstă, au aceleași goange în cap ca să te cucerească!”*, mi-a explicat mama, senină. Nu era supărată deloc că amorezul se dovedise a fi un fanfaron, a zis că va ieși în continuare cu el în parc, la spectacole, poate îl va aduce și pe la noi la masă, dar s-a lămurit cum stă treaba. Am luat-o în brațe și am avut aceeași emoție ca atunci când m-am îmbrățișat cu Mioara.

31. AMANTA ȘI PAUZA

N-am avut timp să le iau fetelor ceva din America, mai ales după vestea neașteptată dată de Epa când mi-a prezentat-o pe băbătia aia ca fiind iubita lui. Le-am cumpărat ceva de la aeroport, iar Mircea m-a așteptat așa cum am stabilit. Nu mai era entuziast ca altădată, dar mi-a spus că e obosit, are de lucru și la job, și a stat și cu copiii mai mult. I-am zis că ar trebui să petrecem și noi mai mult timp împreună, și i-a sărit țandăra. N-a mai contat că eram obosită de pe drum, că voi putea băga divorț, că vom fi amândoi liberi. M-a jignit și mi-a aruncat vorbe grele. Nu mai înțeleg nimic din viața asta.

M-am văzut cu fetele la cafeneaua cumpărată de Clau, care deja a început să facă modificări. Vechiul patron nu mai era, iar ea și-a luat în serios rolul de proprietară. Larisa era bucuroasă că nu mai merge la magazinul cu animale, voia să fie independentă, iar Cami era și ea foarte implicată. Și eu abia așteptam să începem și am vorbit cu Clau de promovare, am zis că trebuie un site mai atractiv, iar pe Social Media mă ocup eu, la fel și pe Instagram. Știam un tip care se ocupă de siteuri, de la firma unde am lucrat, mi-am propus să iau legătura cu el. Erau curioase să afle ce am făcut cu Epa și au rămas tablou când le-am zis de babă. *„Acum te poți căsători cu Mircea*", a zis Cami. *„Nu știu ce să zic, lucrurile merg prost. Se comportă ciudat, mai ales de când a venit de la mare. Acum două zile ne-am certat ca chiorii, pentru că i-am sugerat să stăm mai mult împreună, merge la copii în fiecare zi. Și s-a inflamat că am zis de fosta nevastă că e nebună"*, le-am povestit eu. *„Of, Cati, asta nu se mai termină!"*, a zis Cami. *„Fată, eu ți-am zis mereu că e un dobitoc!"*, a zis Larisa. Clau era pe la bar, vorbea cu un băiat care servea și nu a auzit discuția. *„Cred că și tu greșești, sunteți stresați, eu zic că cel mai bine să luați o pauză"*, a fost Cami de părere. *„Ce vrei să spui?"*, am întrebat- o. *„Exact ce ai auzit"*, m-a lămurit ea. Am rămas toate cu ochii căscați, între timp s-a așezat și Clau la masă. *„Dacă tu, de când stați împreună, ne povestești doar lucruri negative, înseamnă că ceva nu merge. Pauza vă va da o altă lumină și veți putea să aflați cât de*

mult vă doriți o viață împreună", a continuat ea. *„Fată, dar au divorțat, acum ce rost are să se despartă?",* a întrebat Larisa. *„Cami are dreptate. Din câte înțeleg, ai probleme în paradis. Dacă ele continuă o perioadă lungă, trebuie să dați un restart",* a intervenit Clau. Mi-am luat capul în mâini și mă apuca disperarea. Ce am făcut cu viața mea și încotro merg? Ea m-a bătut ușor pe braț. *„Nu te îngrijora, nu e capăt de lume. Să vă spun ceva, fetelor! Când am aflat că am cancer, m-a trimis cineva la cursuri de yoga, acolo am învățat foarte multe. Dar cel mai important vă spun și vouă ce e: să te detașezi de lucruri negative și să mergi înainte!",* ne-a zis Clau. Simțeam că mă aflu într-o situație fără ieșire. *„Lasă, fată, că ne ai pe noi, nu fi amărâtă!",* m-a consolat Larisa în stilul ei. Aflasem mai devreme că s-a împăcat cu Tibi, „până la ceva mai bun", cum s-a exprimat ea. Dar nu mai voia să lucreze la magazin cu el. Cami se vedea cu tatăl Catinei, dar i-a spus că nu pleacă în Grecia. El își găsise un serviciu în Malta și le vizita periodic. Clau a acceptat să se mărite cu Pișcoțel, ca să o poată ajuta mai bine cu afacerea. Ne-a anunțat că va face doar cununie civilă, în toamnă, cu public restrâns. Doar eu eram fiica ploii. Cumva, eram chiar mulțumită că am scăpat de Epaminonda și că el și-a găsit pe cineva, oricum nu mai aveam de gând să dau ochii cu Boss. Depusesem actele pentru divorț, aveam și acordul lui Epa, așa că totul era o formalitate. Nu aveam nimic de împărțit. *„Dar nu-ți lasă apartamentul sau mașina?",* a întrebat Larisa. *„Erau ale lui, nu am contribuit cu nimic",* am zis., *Așa ești tu, săracă și cinstită, futută și cu banii luați!",* a zis Larisa, chițăind. Cami i-a tras o privire fulger, că nebuna s-a oprit. Eram obișnuită cu glumele ei, acum îmi păsa de mine. *„Tu mai ai acces la garsoniera aia a mătușii tale?",* a întrebat Cami. *„Da, mă pot muta oricând",* i-am răspuns. *„Atunci ar fi bine să o faci cât mai repede. Lasă-l pe Mircea să se liniștească o perioadă și să decidă ce are de făcut. Cred că nu mai ai nicio armă cu care să-l convingi",* a zis ea. *„Nici cu fututul?",* s-a interesat Larisa. *„Nici",* i-am zis. *„Bun, deci te muți de mâine și nu ceda la rugămințile lui, că sunt temporare. Și nici dacă se enervează nu riposta!",* m-a sfătuit Cami. Nu degeaba o luase Clau consilieră, era bună, ce mai! M-am mai înviorat și eram mai plină de optimism. Am discutat despre planurile legate de

cafenea, Clau dorea să organizeze primul eveniment în toamnă, la două săptămâni după deschiderea oficială. Pentru eveniment avea nevoie de ajutorul meu. Ne-a comunicat salariile pe care le poate oferi la început, iar noi am fost de acord. Era foarte dornică să facă și evenimente culturale, să cheme câte un artist să cânte pentru o cauză nobilă. Ne dădea și nouă speranță că va fi bine. Prea mult nor pe cerul meu!

Seara, când am ajuns acasă, Mircea nu venise. M-am apucat să-mi strâng hainele într-o valiză și un rucsac, altceva nu aveam. Când a sosit, a văzut gențile pe hol. *„Iar pleci? Abia ai venit!”*, mi-a zis. *„Tu unde ai fost până la ora asta?”*, l-am luat direct. *„Cu copiii în parc, iar când i-am dus acasă, soacră-mea, fosta, mă rog, a insistat să rămân la cină, apoi a venit și Teo și am mai stat de vorbă”*, mi-a zis el senin. Iar proasta, adică eu, își făcea mustrări de conștiință că pleacă! *„Perfect. Vei avea mai mult timp, pentru că am decis să luăm o pauză, ca să vedem fiecare ce e mai bine pentru noi!”*, l-am anunțat solemn. *„Ce dracu' ai?”*, m-a întrebat el. *„Nimic, doar că m-am săturat să ne certăm. Când ne va fi dor unul de altul, ne vom căuta”*, i-am zis și l-am luat în brațe. *„Măi, Cati, ce-mi faci tu mie? Stai aici, nu pleca!”*, mi-a zis în timp ce mă ținea strâns de talie. *„Mircea, te iubesc, dar nu putem continua așa!”* Noaptea, am dormit îmbrățișați, iar el ofta. Mi se rupea inima în bucăți, dar nu mai puteam să dau înapoi, pentru că ar fi fost la fel. Aveam nevoie de acel restart de care zicea Clau. Dimineața, m-am trezit odată cu el și ne-am băut cafeaua. *„Chiar vrei să pleci?”*, m-a întrebat el, când se pregătea să se ducă la birou. *„Da!”*, i-am răspuns ferm. A ieșit trist pe ușă, iar eu am izbucnit în plâns. Am comandat un taxi și am luat toate gențile cu mine. Cheia am lăsat-o în cutia poștală.

32. AMANTUL ȘI REVENIREA

Cati m-a anunțat sec că pleacă. Nu înțeleg deloc ce vrea și ce e în capul ei. Am rămas ca un prost singur în apartamentul închiriat, mai dau și bani aiurea! Nelu a ridicat din umeri când i-am povestit. *„Complicat, Mircea, las-o așa și vezi unde merge totul. Tu vezi-ți de ale tale!”*, m-a sfătuit el. Așa că aproape în fiecare seară eram la cină, cu fosta mea soacră, apoi și cu Teo, când nu era plecată prin oraș. Dacă nu veneam o dată, copiii intrau în panică și mă sunau, plângând, să vin. Era bine până mă întorceam în locuința goală și fumam singur în bucătărie. Mi se părea că o văd pe Cati umblând de colo până colo, îmi venea uneori să o strig, crezând că e în cameră. De câteva ori, am vrut să o sun, dar m-am oprit. A zis că vrea pauză, pauză să fie!

Într-o sâmbătă, m-am urcat în mașină și am luat-o aiurea până am ieșit din oraș. Voiam să ies din locurile în care am fost cu ea, să pot gândi limpede. Am ajuns la un parc, un fost domeniu al unui prinț, acum putea intra și pulimea. Era un lac frumos și m-am așezat pe mal și m-am gândit. Când mergeam la copii, îmi plăcea liniștea aceea de acasă, chiar și de Teo îmi plăcea cum era ea acum. Nu îmi dădea multă atenție, de regulă, după cină pleca să se uite la televizor sau să citească. Nu-mi căuta compania, nu mă mai urmărea, nu mă mai insulta. Nici Cati nu mai dădea semne, o vedeam pe Facebook că mai posta câte o fotografie cuminte și cam atât. Au trecut mai mult de două luni, iar eu nu știu încă ce vreau. *„Vezi că ești cam amărâștean în ultima vreme, ai și tu grijă de tine!”*, mi-a atras Nelu atenția. I-am spus că soacră mea, fosta soacră, adică, se purta frumos cu mine și insista să rămân la cină. *„Băi, băiete, tu trebuie să faci ce simți tu, să judeci cu capul tău, nu să facă alții pentru tine! Băi, e viața ta, revino-ți odată!”*, m-a luat el tare. *„Ok, ok, e viața mea, și eu ce căcat să fac?” „Să judeci, ce vrei, ce nu vrei. E greu?”*, m-a întrebat el. Da, voiam și acolo, și cu Cati. Câteodată nu voiam nimic, decât să fiu lăsat naibii în pace. Nu-mi imaginam viața mai departe cu Teo, părea o altă femeie, și am profitat când au început copiii școala ca să le spun că am mult de lucru și că

revenim la programul de weekend.

Într-o zi, când eram într-un hipermarket, m-am întâlnit cu Cami, gurul grupului de prietene ale lui Cati. M-a văzut, așa că n-avea rost să mă prefac că nu o cunosc. Am salutat-o și mi-a răspuns la salut. Am întrebat-o ce mai face și mi-a zis că e bine. Fetița? Și ea bine. *„Cati ce face?”*, am îndrăznit să abordez subiectul delicat. Eram sigur că toate știau de situația noastră, așa făceau ele. Când una pățea ceva, se adunau ca la terapia de grup. *„Am început toate să lucrăm la cafenea, e foarte ocupată cu evenimentele”*, m-a informat scurt. Asta suna cumva a *să nu o deranjez. „A suferit mult, să știi, Mircea! Și nu merită! De fapt, nimeni nu merită. Eu cred că voi doi nu ați încheiat toate discuțiile!”*, a adăugat. Asta era deja o încurajare. N-am zis nimic, dar mi-au rămas în cap vorbele ei.

Când mâncam acasă sandvișurile reci, mi-am amintit cât am rănit-o pe Cati, dar și cât am supărat-o pe Teo. Le-am dezamăgit pe amândouă.

După aproape trei luni, deja era iarnă și orașul se pregătea de sărbători. Se făceau cinci ani de când am cunoscut-o pe Cati, în cafeneaua la care ea lucra acum. Chiar că viața era o spirală! Când am trecut prin dreptul localului, am văzut că și-a schimbat numele și vitrina. Pe ușă era un afiș ce anunța lansarea unei cărți despre amanți, câtă ironie! Știam că aveau bomboane bune de ciocolată, eram curios dacă le mai țineau, ca să iau și pentru copii. Am intrat, și era ceva lume. M-am așezat la masă și m-am uitat în jur. Câțiva dintre cei care serveau erau aceiași. Am zărit-o și pe Larisa, care se agita pe la bar și ajuta. Pe restul fetelor nu le-am văzut. M-am dus la tejghea și am întrebat de bomboane, atunci Larisa s-a întors și s-a holbat la mine. Am salutat-o, iar ea a îngăimat ceva. Am primit bomboanele împachetate frumos și am zis că aștept la masă o ciocolată caldă. Era tot de ziua națională, când se pregăteau paradele militare, doar că nu eram cu Nelu. Aceeași atmosferă caldă, iar afară ger. Eram cu nasul în telefon când am văzut o mână care așază cana cu cafea pe masă. Am recunoscut inelul, i-l dădusem eu când am luat-o de la Epicur din casă. Am ridicat ochii și ea mă privea de sus. Era la fel de frumoasă, cu părul roșcat și ochii verzi. I-am

mulțumit. *„Mai ești supărată pe mine?”*, am întrebat-o. *„Nu am fost supărată pe tine, ci pe mine!”*, mi-a răspuns. *„De ce?” „Pentru că erai mereu în capul meu și m-am agățat de tine”*, mi-a spus. *„Nici eu nu sunt supărat pe tine.” „Te mai gândești la mine?” „Da”*, i-am zis. Am văzut în ochii ei lacrimi, apoi ea a plecat. Larisa îi spunea ceva, părea revoltată, dar Cati a ieșit pe o ușă din spatele barului. Mestecam în ciocolată și îmi venea și mie să plâng. O fată mi-a adus pachetul cu bomboane, îl uitasem pe tejghea. Eram un prost, asta e! Am lăsat ciocolata pe masă și banii alături, apoi am ieșit în frig. Nu voiam să par patetic și ridicol, în pula mea, să vadă cum plâng ca un prost! Am fumat o țigară afară, în frig, iar în mine se frământa sufletul ca atunci când frământa soacră-mea – pardon, fosta soacră – aluatul pentru cozonac. Mi-am amintit că vine Crăciunul, va trebui să stau cu copiii, Cati iar se va supăra. Am stins țigara și am vrut să mă întorc la Cati, să-i spun că vreau să vină cu mine, dar n-am avut putere. I-am dat un sms: *Da-mi niste timp!*, i-am scris. *Pana când?*, mi-a răspuns ea. N-am știut ce să-i răspund. *Te iubesc!*, i-am scris. Ea nu a mai răspuns. Deja îmi înghețau toate alea, așa că am intrat în mașină. Când să demarez, am văzut-o cum stătea și mă privea prin vitrina cafenelei. Și am citit pe buzele ei: „Și eu”. Am băgat mașina în viteză și am plecat. M-am gândit să trec după Crăciun și să mai avem o discuție, să-i cer iertare și să vedem ce e de făcut.

Am dus bomboanele la copii și am stat cu ei vreo oră, apoi m-am dus la Nelu acasă. Lizi m-a servit cu o pizza făcută de ea. Eram praf și îmi venea să plâng. Amândoi se purtau cu mine de parcă eram un om bolnav. La un moment dat, am auzit-o pe Lizi cum vorbea cu Nelu, când erau pe hol, iar eu în cameră, credeau că nu-i aud: *„Ce jigărit e, sărmanul! Ce facem cu el? Mai bine îi spui să rămână aici peste noapte, nu-l putem lăsa singur.” „Mda, nu credeam să fie așa afectat. Lasă, că vedem!”* Ne-am uitat la televizor și era o atmosferă de înmormântare. La un moment dat, m-am ridicat și am zis că plec. Se făcuse ora 1 noaptea, nu se cădea să stau pe capul oamenilor. Lizi insista să rămân, dar Nelu mă încuraja să plec. Le-am mulțumit și am ieșit.

Afară era frig, iar eu aveam capul gol pe dinăuntru, așa că n-

avea ce să-mi înghețe. Am ajuns acasă, vorba vine, am parcat mașina și am urcat la apartament. Când am deschis ușa, să fac infarct! Luminile erau aprinse în bucătărie și în cameră. Asta ar mai lipsi, să fi intrat un hoț! N-aveam putere să mă lupt nici cu o muscă. Căutam un obiect pe care să-l folosesc în caz că era nevoie să mă apăr, când apare Cati. *„Tu?”*, am întrebat-o mirat. *„Am lăsat cheia în cutia poștală și am luat-o de acolo”,* mi-a zis. Am sărit la ea și am luat-o în brațe, i-am mirosit părul și o sărutam pe unde apucam. *„Să nu mai pleci!”*, îi ziceam. *„Depinde de timp*”, am auzit-o spunându-mi la ureche.

„Corina Ozon ține cont de dorințele cititorilor ei, iar cea mai mare dorință a acestora a fost ca aventurile lui Cati și Mircea să nu se sfârșească, dacă e posibil, niciodată. Așa s-a născut cel de-al cincilea volum al seriei *Amanții*, unde umorul, exprimarea realistă, situațiile spumoase, dar și sensibilitatea personajelor sunt cuceritoare. Capabilă de a aborda cu aceeași fervoare o multitudine de teme și stiluri și de a captiva în egală măsură, Corina este tot mai dezinvoltă literar atunci când spune o poveste. Iar prin fiecare nuanță a frazelor pe care le concepe și le dăruiește cititorilor se simte plăcerea scrisului și a împărtășirii, a dezvăluirii psihologiei vieții noastre, a tuturor, așa cum e ea în toate aspectele sale, și pe care ochiul de scriitor știe să o cuprindă în resorturile cele mai intime și mai puternice.

Cea mai mare calitate a unui scriitor este să te facă să nu poți lăsa o carte din mână, iar cu *Drumurile amanților* exact acest lucru se întâmplă. Savurați cartea și, sunt convins, veți regreta iute că s-a terminat."

Alexandru Voicescu

WWW.HERGBENET.RO

ISBN 978-606-765-210-1